

Pavel Hudík

Adam

Z

Azerie

Edice

AH

Adam

Hopsal

Obsah

1. Těžký začátek	004
Složitost nového začátku velice často záleží na předcházejících koncích.	
2. Nová hračka	015
Řeč bude o lodi, co se změnila ve vrak, ale pak dostala druhou šanci.	
3. Hurá do vesmíru!	025
Pilotní průkaz není jednoduchá věc, zvláště pak na kosmickou loď.	
4. Návrat ztraceného	038
Stačí, že žijete na jiné planetě, a setkání s rodiči je malý zázrak.	
5. První setkání	050
Vše je jednou poprvé. Ovšem některé věci by měly být také naposled!	
6. O penězích a lidech	063
Bezpracně zbohatnout – sen 'zlatokopů' v kterémkoliv století.	
7. Dovolená na Zemi	074
Návštěva na Zemi se protáhne, ale tentokráte je to k dobrou věci.	
8. Hvězdný tulák	084
Za dobrou práci rekreaci! Zatouláme se na zajímavá místa...	
9. Lupiči a loupežníci	091
V Galaxii se krade! Zmizelo šest set čtyřicet milionů litrů Sirupu!	
10. Poslední ADN88	097
Adam hledá a na Ikării nakonec nalézá oběť pro zkoušku pohonu.	
11. První přistání	104
Úpravy autonomního hvězdoletu jsou hotovy. Je čas natankovat!	
12. Utajená jednání	110
Nemusí všichni všechno vědět, ale důsledky jsou někdy nepříjemné.	

13. Rukama a nohama	116
Jak se jinak chcete domluvit s vyslancem obřího mozku?	
14. Ryby z Azerie	122
Agent GCRP je s misí na Azerii spokojen, byť pochytil jen malé ryby.	
15. Překvapení!!!	126
Ne, tahle kapitola opravdu nepopisuje narozeninovou sešlost!	
16. Hrabalovi hráblo	130
Vyšinuté nápady má občas každý, ale čeho je moc, toho je příliš.	
17. Z bláta do louže	134
Adam je v Hrabalově moci, ale průšvih se ještě dále stupňuje.	
18. Rosana vypravuje	138
V subprostoru si Adam popovídá s exobioložkou, co změnila orientaci.	
19. Nebe nad Hopsinkou	142
Fil ke své škodě zjistí, jaký ohňostroj dovedou lidé uspořádat.	
20. Zločin a trest	146
Je smutná pravda, že ekologické cítění nemá každý!	
21. Nový přítel	152
Nemusí se nám to líbit, ale někteří přátelé jsou k nezaplacení.	
22. Nový nepřítel	156
Největší nepřátelé vznikají z bývalých přátel. Zvláště pak z přítelkyň.	
23. Výlet s Dlabancem	161
Myslíte si, že se situace nemůže ještě víc zamotat? Omyl!	
24. Pět švestek	169
Jak rychle si dokážete sbalit svých pět švestek a zmizet?	
25. Řešení problému	175
Adam s Amandou letí na Hopsinku ověřit generálovu teorii.	

1. Těžký začátek

Adam Hopsal byl mimozemšťan.

Poslední tři roky žil na Azerii, což byla zapadlá kolonie necelé tři parseky od matičky Země. Šeptanda tvrdila, že v nářečí velitele objevitelské výpravy to znamená 'liška', pozemské zvíře, objevující se už jen v pohádkách. Nijak zvlášť se sem kolonisté nehrnuli – i po deseti letech tu pořád lišky dávaly dobrou noc.

Planeta měla dýchatelnou atmosféru a pár milionů litrů vody, ale jinak byla naprosto mrtvá, což svého času vyvolalo bouři ve vědách, které do té doby tvrdošjně trvaly na tom, že kyslík pochází od rostlin. Díky nulovému epidemiologickému nebezpečí to byla jediná 'kyslíková' kolonie, z níž bylo možné se vrátit na Zemi bez šílených dekontaminačních procedur. Přestože byla znatelně menší než Země, větší hustota vedla ke gravitaci nižší jen o dvě desetiny g. Člověk se do jednoho měsíce přizpůsobil i množství kyslíku, odpovídajícímu nadmořské výšce 1 500 metrů.

Byl to svět jako stvořený pro stavby 'na zelené louce'. To si velice brzy uvědomil podnik se státní účastí, který se věnoval rekonstrukcím a opravám kosmických lodí. K projektu se přistoupilo velkoryse s výhledem na dalších třicet let a již po dvou letech zde vyrostlo několik obřích montážních hal a městečko s kvalitním občanským vybavením, oddělené od hal tři kilometry dlouhým náspem, vysokým téměř třicet metrů.

Umístění se vybíralo snadno – povrch Azerie byl ještě nudnější než Mars. Hory byly seskupeny do sotva desítky míst a mezi nimi se nacházely nekonečné roviny pokryté hrubým pískem, na kterých bylo vidět zakřivení povrchu.

Bylo veřejně známo, že ta čest připadla veliteli výpravy. Prý roztočil kouli, představující věrný model Azerie, a po několika sekundách zabodl prst někam k rovníku. Zařval a ucukl, protože se píchl o nejvyšší horu planety. Zrudl, protože se neodvážil před tolika váženými lidmi říct nahlas, co si myslel. Když ten trapas rozdýchal, přiložil zraněný ukazováček doprostřed pouště a plný vzteku nazval budoucí město 'Buztan'. Ten globus je vystaven v městském muzeu a skutečně je na něm jasně patrná krvavá skvrna. Neoficiálně se

dodává, že název města v jeho nářečí znamená 'ohon', *patrně* ten liščí.

* * *

Adam Hopsal byl mimák, ale už to nebude dlouho trvat, a bude z něj obyčejný zemák. Azerie měla jiný status než jiné kolonie, kde se kolonisté museli postarat sami o nemocné, nezaměstnané a staré spolukolonisty. Jak už bylo řečeno, nehrozilo zde epidemiologické nebezpečí, a díky tomu byla Azerie brána jako součást Země. Všechno zde fungovalo jen jako prodloužení pozemských institucí, včetně sociálního systému.

Vzhledem k silně omezeným možnostem bylo zákonem stanoveno pouhých jednadvacet dní na to, aby se nezaměstnaný nechal zaměstnat. Aktivní pomoc prodlouženého pracovního úřadu byla jen na papíře. Když se mu to nepovedlo, bez milosti se musel vrátit na Zemi. To, že letenku hradil pracovní úřad, byla pouze malá náplast na to ponížení.

No a Adam byl nezaměstnaný mimák. Už deset dní! Pouhý týden stačil, aby zjistil, že je zde nevíтанý živel, se kterým nechce nikdo nic mít. Věděl, že je to z příkazu generálního ředitele dílen, ale nebylo mu to nic platné. A také bylo zřejmé, že generální má dlouhé prsty, protože Adama odmítli i v těch několika dalších firmách, co měly na Azerii své pobočky.

Když už nezbyly žádné možnosti, propadl Adam depresi. Čtvrtek, pátek a celé sobotní dopoledne prospal. Pak se rozhodl, že se ožere jako prase. Jenže akce skončila mnohem dřív, protože na alkohol nebyl zvyklý. Dřív než se mohl opít, udělalo se mu tak strašně zle, jako ještě nikdy. Pochopil, že to je tím dvoudenním půstem, ale už bylo pozdě. Domů ho odvedl kamarád z dílen, s nímž se v baru náhodou setkal.

Teď ležel s bolavou hlavou a zíral do stropu. Deprese se vrátila ještě silnější. Zcela nelogicky teď záviděl opilcům jejich bezproblémový a snadno opakovatelný výmaz paměti. Ne paměti, ale reality! Aby zapomněl, bude muset nasadit něco silnějšího. Drogy!

To ho probralo. Prudce se na posteli posadil, vyděšen směrem svých úvah. Zbláznil se snad? To si zničí zdraví kvůli rozchodu s mrchou, protože je její tatínek tady šéfem? Co je tak zlého na návratu na Zemi? Pociťil novou chuť vzepít se okolností. Přival energie ho katapultoval z postele rovnou do koupelny. Umyl se studenou vodou a při přípravě snídaně si vzpomněl na krásnou Markétu, kterou ještě před deseti dny držel v náručí.

Dali se dohromady někdy před rokem a plánovali společnou budoucnost. Její rodina byla velice rozvětvená a úspěšná. Nešlo jen o jejího otce, ale i o spoustu dalších strýčků a tetiček, kteří byli v různých funkcích jak v dílnách, tak ve firmách na dílny napojených. Azerie byla skoro jejich rodinná kolonie.

Ten večer se pomilovali v posteli, v níž teď spal sám. Mluvili o všem možném, až si Adam postěžoval, že za posledního půl roku předložil několik návrhů na zkvalitnění organizace práce, dokonce rozsáhlejší nápad na řešení problémů se šrotem. Ale nadřizený je hodil do koše, aniž by jakkoli reagoval.

Adam se o něm vyjádřil dost nelichotivě. Jenže netušil, že ten nadřizený je další její strýc, ba přímo bratr její matky. A pak už se to nedalo zastavit.

Markéta vylétěla z postele a neřešila, že je nahá a rozčuchaná. Její krásná tvář se změnila v grimasu nočního běsu a tak se i chovala. Řvala bez sebe zlostí a byla tak neuvěřitelně sprostá, že Adam jen zíral, protože polovinu slov ani neznal. S takovouhle čarodějnici plánoval žít až do smrti? Lítala po místnosti od stěny ke stěně, jako by na tom koštěti skutečně seděla. Stál u postele jako socha, němý, vyjevený, úplně zcepenělý z rozporu pobíhajícího nahého božského těla a náhle odhalené řvoucí bahnitě duše.

Pak na něj zaútočila. Na její pěstičky mu ale stačily podvědomé instinkty. To ji rozlítlo ještě víc, přestože si Adam myslel, že to není možné. Začala rozbíjet věci – nejprve ty, co mu dala jako dárky, potom začala demolovat vybavení kuchyně. Nezadržitelně se blížila k univerzálnímu robotu, kterého dostal k pětadvacátým narozeninám od rodičů. Tehdy zareagoval tak prudce, až ho to samotného překvapilo. Jedním skokem se přenesl přes stůl, v mžiku byl u ní a za levou ruku ji prudce přitáhl k sobě právě v okamžiku, kdy se pravá natahovala k jediné věci, která v jeho kuchyni za něco stála. Její pravačka mávla do prázdna, což ji otočilo čelem k němu, a následující facka ji konečně zastavila, ba přímo z ní vyrazila veškerou energii.

Opět ho překvapila. Neuvěřitelnou rychlostí přešla z běsnícího živlu do křehké plačící, schoulené chudinky, které se nikdo nesmí beztrestně dotknout. Jen stěží potlačil chuť jí fyzicky ublížit, ale pak podlehl okamžitému nápadu. Popadl ji za loket a bez zjevného úsilí ji vyvekl z kuchyně do chodby. Tak, jak byla, ji vystrčil za dveře bytu a práskl dveřmi. Ta rána ho ale vzpamatovala – pomalu došel do ložnice, posbíral její věci a i s kabelkou všechno vyhodil za dveře. No a ona to ještě za tepla a s chutí převyprávěla otci a pak i strýci v lehké úpravě a s patričným zveličením jeho viny. Co měl generální ředitel dělat? Nakonec mohl být Adam rád, že ho jen vyhodili z práce...

Znovu se vrátila myšlenka, že by mohl podnikat. Ale v čem? Nějaké služby? Myslel a myslel, ale, jako už tolikrát, skončil u představy, jak v lišším kostýmu s obrovským ohonem pobíhá při západu slunce po městě a všem dává dobrou noc. Sám sebe tedy povýšil na největšího trola na Azerii a šel se nasnídat.

Jak tak do sebe nesoustředěně cpal už druhý rohlík, vybavila se mu informace, že každou neděli po obědě je u generálního ředitele rodinná sešlost. Několik strýčků a tetiček bude hrát karty. Ale především tam bude jeden z technických ředitelů dílen, jím nařčený z ignorace, nějaký Herman. Křestní ani neznal. Že by šel generálního navštívit a omluvil se? Jeho paní přinese kytku, omluví se Hermanovi a pokusí se zjistit, kde skončily jeho nápady. V podstatě to byla jediná šance – bylo nad slunce jasnější, že do dílen už ho nepustí.

A vtom se dostavil nápad – otevře si vrakoviště a malou dílnu na opravy drobností, které jsou pod rozlišovací schopností obřích dílen. Vždyť přece ten skvělý nápad na řešení problémů se šrotem, který poslal Hermanovi, může zastat externí firma... Sám to nezvládne, mohl by přetáhnout dílnám Trevora,

to byl šikovný chlap a rozuměli si... Ale dílna, byť pro malé hvězdolety, bude vyžadovat... Ne, to je blbost – lodě zůstanou stát na astroportu a on tam bude docházet... To by mohlo fungovat!

Rychle do sebe dostal zbytek rohlíku, div se neudusil, jedním hltem dopil kafe, vzal si epap¹ a začal spřádat plány. Ke generálnímu musí jít připraven.

* * *

Adam zazvonil u velkého domu s nízkým plotem, který vymezoval rozsáhlý ředitelův pozemek. Prošel brankou a postavil se před vchodové dveře. Zanedlouho otevřela – paní ředitelová.

„Dobrý den.“

„Vy? Nemyslím, že by s vámi chtěla mluvit.“

„Nezlobte se, madam. Nejdu za vaší dcerou, ale za vaším manželem. Také bych rád mluvil s panem Hermanem. Jestli je tady.“

„Je... Proč jste jí mlátil?“

„Ve skutečnosti mlátila ona mě, a když se jí to nepodařilo, zničila mi spoustu vybavení. Facku dostala, protože byla vztekem úplně šílená a polovinu jejích sprostřáren jsem si musel dohledat na GWW². A jedna facka není mlácení – to slovo vyjadřuje opakovaný děj, ale nic takového se nestalo. Ale vy jste mi nic neudělala, pro vás mám tohle,“ pokusil se o úsměv a podal jí růži, zalitou v plexiskle, kterou koupil cestou. Byla ze Země a tedy pekelně drahá. Doufal ale, že odvede pozornost a on bude vpuštěn.

Nemýlil se. Úzkou chodbou prošel do velkého obýváku. Pozůstatky oběda byly sklizeny a kolem velkého stolu sedělo sedm lidí, karty byly připraveny. Paní ředitelová přisedla jako osmá. Markéta na Adama nechápavě zírala. Takovou drzost nečekala.

„Co chcete!“ vyjel na něj generální ředitel a Adamův pozdrav ignoroval.

„Omlouvám se, že ruším... Jelikož mě do dílen už nepustí, dovolil jsem si využít příležitosti a omluvit se vám, ale především panu Hermanovi... Pane Hermane, vyjádřil jsem se o vás nepěkně, přiznávám, nebylo to však bezdůvodně. Ale po tom, co Markéta předvedla, si dokážu představit, co vám asi řekla. Když vynecháte všechna sprostá slova, zbyde vám přibližný obsah mého prohlášení.“

„Tak to neřekla nic,“ konstatoval Herman.

Ten starý vtíp nepřišel Adamovi nijak vtipný. Neudržel se a zvýšeným hlasem udeřil:

„Do schránky jsem vám dal tři upozornění na problémy s odklizením šrotu a nápady na jejich řešení. Ignoroval jste je! Rád bych věděl proč!?“

Herman rozhodně popřel, že by obdržel jakékoliv Adamovy návrhy. Adam

1 (E)lektronické zařízení, tenké jako (pap)ír, v podstatě rolovatelný tablet.

2 (G)alactic (w)ide (w)eb, hodně nadnesený název informační sítě, protože lidé neumí posílat zprávy subprostorem.

měl na jazyku ostrou odpověď, ale včas se zarazil. Co když to tak skutečně je??? Pak to, co zní tak arogantně, je pouze projev neochvějné jistoty. Kde jinde ale může být zádrhel??? Rychle uvažoval, jak se dostat z vyhocené situace. Uvědomil si, že Herman se na něj upřeně dívá a na něco čeká.

Herman byl velice schopný a zkušený v práci s lidmi a v Adamovi četl jako v otevřené knize. Adamova řeč těla byla velice nevýrazná, přestože byl rozčilený. Herman se však uměl dívat a intuitivně dokázal separovat tlaky od kontrolních mechanismů. Zatímco tlaky vycházející z podvědomí byly u všech lidí s určitým temperamentem shodné, protože víceméně souvisely s rychlostí šíření vzruchu v nervové soustavě, na Adamovi Herman viděl ten mohutný záběr vědomí, které se snažilo uvažovat i přes tu bouři z podvědomí. Pocítil k němu respekt a mlčky čekal, až to zvládne.

„Připusťme, že mi říkáte pravdu,“ dostal ze sebe Adam přes sevřené hrdlo, „pak vás musím požádat, abyste se pokusil zjistit, kde skončily.“

„Ano. Buďte si jistý, že hned v pondělí – tedy zítra – se po nich podívám. Přijďte ke mně po desáté... Abych nezapomněl, hned dám pokyn na vrátnici, aby vás pustili.“

„Děkuju vám.“

„Co dál,“ zeptal se generální a naježil se, „budete po mně chtít, abych vás vzal zpět?“

„Ne, pane řediteli,“ řekl rozhodně Adam a velice ho potěšil vyjevený výraz Markéty, která se těšila na to, jak ho otec odkopne, až začne škemrat o práci.

„Takže se vracíte na Zem?“

„Ne, začnu podnikat na Azerii.“

Bylo to, jako by mezi ně hodil bombu hnojůvku. Ředitel nechápal, Markéta se začala nehezky smát, ostatní byli v šoku. Jen Hermanovi se zajiskřilo v očích, tvářil se spokojeně a Adam cítil, že ten ho bude podporovat. Generální se už vzpamatoval a s podezřením v hlase dokončil myšlenku:

„...A očekáváte, že vám na rozjezd půjčím nějaké peníze...“

„Ale vůbec ne, pane řediteli – bude mi ke štěstí stačit, když mi v tom nebudete bránit.“

„Bránit? Malý podnikatel není pro dílny žádnou konkurencí!“

„No... nechci vás urazit... myslel jsem třeba proto, že byste poslechl svou dceru... Podívejte se na ni!“ zvýšil hlas, „Zas ji začíná chytat amok a strašně moc by se chtěla mstít. Uvidíte sám – jen odejdu, začne se všemi prostředky snažit, abyste se stal – že jste povinen se stát – nástrojem její pomsty... Ona si bude dělat, co si zamane, a všichni chlapi ji budou zbožňovat a včetně jejího otce plnit bez výhrad každé hnutí její mysli.“

Obrátil se na paní domu, lehce se jí uklonil a smutně prohlásil:

„Patrně to nevíte, madam, ale plánovali jsme na podzim svatbu. S lítostí vám musím oznámit, že vaši dceru nechci. Ani s tím věnem, které by prý dostala. Děkuji... Sbohem.“

Otočil se na podpatku, kývl Hermanovi a co nejrychleji se vytratil. Když zavíral vstupní dveře, měl pocit, že za ním něco letělo, ale už neměl čas zjistit, co to bylo. Byl rád, že to má za sebou. Ale ten poslední výstup byl

skutečný hazard! Kdy se naučí být zticha?!

* * *

Pondělní ráno!

Přesto měl Adam náladu skvělou. Nemusel do práce! A taky už věděl, kam směřuje. V deset ho čeká Herman, od něj půjde na radnici a vyběhá si živnost. Pomalu snídal, promýšlel rozjezd svého podnikání a dělal si poznámky do epapu.

Herman vrátnici skutečně upozornil, a tak ho pustili bez problémů dál. Nechali ho však, aby šel pěšky kolem obřích hal – nenamáhal se mu půjčit segway či jiné vozítko, přestože jich na vrátnici několik parkovalo. K Hermanově kanceláři dorazil tři minuty po desáté, a i kdyby nevěděl, které dveře to jsou, našel by je podle hluku.

Herman, podle štítku u dveří křestním jménem António, na někoho řval tak, že dveře drnčely a informační cedulka na nich se vibracemi odlepovala. Následovalo hrobové ticho, což byla pro samolepku poslední rána, a tak se vrhla Adamovi k nohám. Adam ji sebral, nalepil ji zase na dveře a zaklepal. Otevřela mu sekretářka, rudá jako rak krátce za bodem varu – kolem rtů byla dokonce lehce fialová. Adam pozdravil, sekretářka mlčky ustoupila a pokynula mu do vedlejší místnosti. Herman si právě sedal za svůj stůl. Letmým pohledem zkontroloval hodiny a pozval Adama dál.

„Zavřete, prosím, dveře.“

Podal mu ruku a posadil ho na židli proti sobě. Chvilí rozdýchával podaný výkon, dokonce se mu podařilo nasadit civilizovaný výraz a hněv v jeho očích mizel. Smutně se na Adama usmál a jen neochotně mu sdělil:

„No, pane Hopsale, vím, kde skončily vaše návrhy... a vím i proč.“

Teď, když to měl říct nahlas, mu to přišlo ještě méně uvěřitelné, než když se sekretářka přiznala. Lezlo to z něj jak z chlupaté deky, ale říct to musel:

„Moje milá, dlouholetá sekretářka, dobrá duše tohoto podniku, vaše návrhy vyhodila do koše. Abych byl přesný – skartovala a vyhodila. Od rána pátrám, a když jsem na základě indicií na ni uhodil, přiznala se. Asi jste mě slyšel...“

„Nejsem si vědom nějakého konfliktu s ní. Takže proč?“

„Hmm,“ zabručel Herman, povzdychl si a s námahou ze sebe dostal: „Je to spolužačka vaší matky... na střední spolu měly nějaké rozepře... Ale dělat něco takového po třiceti letech a ještě někomu jinému... Nechápu to. Asi ženská logika... Potrestám jí za neplnění povinností, ale pokud budete trvat na jejím propuštění, poslechnu vás.“

„Vzhledem k tomu, že pro mě už je pozdě, nic takového po vás nechci. A navíc to má i pozitivní stránku... Na druhou stranu mě ale šťve, jak si to ženy dovedly zařídit – škodí, jak je jim líbo, ale výprask jim dát chlap nemůže a na dodatečnou pomstu v jejich stylu nemá – obvykle – povahu ani žaludek. A to ještě ze všech stran a neustále slyším, jak jsou skvělé a dokonalé, takže mají právo všechno řídit... Vlastně to už je druhá škodná za posledních čtrnáct dní – až dost na jednu malou kolonii... Tak hlavně, že se situace

vysvětlila!“

„Pokusím se to nějak vyrovnat a pomoci vám do začátku podnikání. Kolik toho už máte zařízeno?“

„Ještě nic, pane řediteli.“

„Nejsem váš ředitel,“ konstatoval Herman.

„Dobrá,“ usmál se Adam, „pane Hermane...“

„António,“ naklonil se Herman přes stůl a podal Adamovi ruku.

„Těší mě... Odtud chci jít na radnici a založit si živnost.“

„Nemysli si, Adame, že to bude hned – určitě si musí vyžádat schválení ze Země. Neodmítej mou pomoc, protože dokud tu strastiplnou cestou neprojdeš, nemůžeš mít představu, co tě čeká. Dohodněme se, že až ztratíš svou naivitu v tomto ohledu, ozveš se... Teď něco praktičtějšího – máš prostředky, nejméně tak na tři měsíce? Na živobytí, na poplatky, reklamu a tak dále?“

„Ano. O financích mám představu poměrně jasnou.“

„Trochu jsem nad tím přemýšlel a dospěl jsem k závěru, že nejspíš stavíš na svém rozboru situace v dílnách. Ten návrh, co mi nedorazil. Co v něm vlastně bylo?“

„O tom návrhu se už nebavme – prozradím ti poslední stav, aplikovaný na externí firmu. Tady bych od tebe potřeboval pomoc víc, než s nějakými úřady. Tak za prvé: staré a poškozené díly, říkejme tomu souhrnně šrot, jsou v dílnách na mnoha místech, ale z hlediska jeho zpracování to není dobré...“

„Logicky je šrot tam, kde vzniká.“

„To by byla pravda, kdyby tu na jeho likvidaci nebyli jen tři zaměstnanci, vlastně teď už jenom dva. Protože jste neustále přetíženi a jede se na tři směny, je likvidační cyklus z pohledu jednoho místa, jedné skládky hodně dlouhý. To přináší problémy s místem a taky s ekologií. Pravda, samotní montéři problém nemají, ti to hodí na hromadu a o nic se nestarají. Naprosto běžně se porušuje interní předpis o tom, že se šrot má ukládat jen v jedné vrstvě. Jenže z něho vychází počet odklízecích pracovníků. Přestože to jsou věci neživé, když se hází na sebe bez ladu a skladu, mají schopnost se pohybovat a všelijakými výstupky, kabely a šrouby se zachytávat za sebe. Ani bezpečáci se nebrání, protože když se k té hromadě přijde, nikoho nic neohrožuje. Jákýkoliv pokus o odběr nějakého dílu nevede ke zhroucení hromady, ale k jejímu zpevnění. Proto hromady narůstají, protože odklízeči už dávno odklízet nestíhají.“

„Aha, začínám chápat, co bylo v těch návrzích, které ke mně nedorazily... Ale proč tě to tak naštvalo!“ dodal s úsměvem.

„Nemysli si, že jsem nějaký organizovaný ekolog, ale kromě tohohle mě štválo to, že se také zhoršovala stránka ekologická. To, že je přirozené, že si člověk přizpůsobuje prostředí podle sebe, nelze používat jako omluvu vlastní arogance a chovat se jako vir. Nemusíme si to tady otrávit jen proto, že tu tak jako tak nic neroste a nežije. A věř mi, že k tomu v naší práci dochází čím dál častěji... docházelo... S mistry jsem o tom mluvil, ale oni mě... nás... ignorovali. Proto jsem poslal návrhy tobě. Domníval jsem se, že držíš s nimi

a ta upozornění házíš do koše.“

„Jsem rád, že to tak nebylo... Že se ukázalo, že nejsem až takový ignorant... A dál?“

„Když se bude šrot jen odklízet mimo dílny, dva lidi na to budou stačit. Řekl bych, že stihnou odklízet tak rychle, že se ten moudrý předpis o jedné vrstvě šrotu zase začne dodržovat. Dovolím si ti tak trochu radit – až bude kam ho přemístit, chci říct, až budu mít pozemek, navrhuji na to nahnat jednorázově aspoň deset lidí, nebo raději čtyři roboty. To aby se zlikvidovaly ty narůstající mnohavrstvé hromady, které tomu rychlému odklizení brání...“

„Moment, to je důležité – ty nemáš pozemek?“

„Ne. Je mi jasné, že nebudu ve městě a budu to mít do práce trochu dál, ale kolem Buztanu je spousta místa – celá planeta.“

„Prokázal jsi hodně inteligence a moudrosti, ale v některých věcech jsi děsně naivní!“ rozčílil se Herman. „Všechno až k horám je buď města, nebo spojených montoven! Stejně tak na druhou stranu.“

„Aha,“ zmožil se Adam překvapeně.

„Ale to, co říkáš, zní slibně... Líbí se mi to – když převezmeš šrot, budeš jako samostatná firma muset také převzít ekologickou stránku věci. Ani nevíš...“ Herman se od srdce hlasitě zasmál a Adam se upřímně vyděsil, „Opravdu – TY nevíš, kolik je s tím papírování. Přes veškerou umělou inteligenci... Podle tvého plánu jde o zárné zítřky a nám práce ubyde. Rád ti pomůžu – nemáš nic proti nájmu od montoven, že ne?“

„Když bude ve smlouvě z vaší strany minimálně půlroční výpovědní lhůta, tak nejsem proti.“

Herman automaticky oslovil sekretářku a inteligentní terminál ho spojil do vedlejší místnosti:

„Filoméno, buďte tak laskavá... moment,“ zarazil se. Podíval se na Adama, a než by ho poslal pryč, raději sám vstal a šel za sekretářkou. Nechtěl, aby Adam věděl, s kým chce jednat.

„Dej mi chvilinku, vydám pokyny...“

Byl tam podezřele dlouho. Když se vrátil, vyzval Adama:

„To byl jeden důvod, ale určitě jich je víc – pokračuj, prosím.“

„Dobře,“ přikývl Adam. Sekundu si rovnal myšlenky a pak navázal:

„Při práci jsem si taky všim' spousty věcí, které by se daly ještě použít. Mnoho přístrojů by bylo možné opravit a se slevou prodat nebo použít při opravě.“

„Víš o tom, že zákon, vlastně koncentrovaná zkušenost, mnoho takových přístrojů výslovně zakazuje opravovat?“

„Ano, pa... António, samozřejmě že vím. Přesto odhaduji, že dvě třetiny by ještě byly použitelné. Když se bude šrot rozebírat po mém, opravené přístroje přinesou také nějaký zisk. Nemysli si, že to bude jen nějaké paběrkování! Prozradím ti ještě jedno tajemství – pár těch přístrojů ani nejsou vadné, ale vyhodí se s ostatními. Prostě se vezme řídicí panel a vyhodí se jako celek. Hodně jsem nad tím přemýšlel a domnívám se, že vysvětlení je vlastně jednoduché – takovéhle detaily jsou pod rozlišovací schopností montoven.“

Nějaký čas jsem si myslel, že je to neschopným vedením – bez urážky," omluvně zvedl ruce, protože se Herman zamračil, "dnes ale vím, že je to naopak. Je to vynikajícím řízením! KKM prosperuje jako nikdy, a tak se nutně detail zvětšuje, aby se ta spousta zakázek zvládla. Jsem tu zaměstnaný od začátku a detailem nikdy nebyl jeden přístroj. Jenže teď je to celý řídicí pult. No a za této situace je pro drobného živnostníka dost prostoru... Sakra! Když to takhle říkám, začínám si připadat jako parazit... Já vlastně budu parazitovat na úspěchu KKM!"

Herman se zasmál Adamovu výrazu – upřímnému znechucení.

„Jen klid, raději to nazvěme symbiózou. Možná to tak je z hlediska peněz, ale z hlediska plýtvání zdroji a tvé oblíbené ekologie budeš konat dobro... Vezměme si příklad z přírody – i takový parazit může být pro jiný druh vý..."

Ozvalo se lehké cinknutí a Herman byl přerušen sekretářkou:

„Pane... Všechno jsem zjistila. Nic nebrání smlouvě na deset let s půlroční výpovědní lhůtou. Ještě je třeba upřesnit velikost a od toho odvodit výši nájmu. A taky je... vrátný je na cestě.“

„Děkuji... Slyšel jsi, Adame. Co nejdřív promysli rozvržení vrakoviště a velikost pozemku a zavolej mi. Vrátný je na cestě a odveze tě... Mluvil jsi o třech návrzích, které jsi mi poslal. Dopověz to.“

„On ten třetí návrh byl víceméně upřesněním toho prvního... Ale skutečně mám ještě třetí věc – dovolím si nabídnout prolétajícím lodím drobné opravy, na které nemají montovny čas ani kapacity.“

„To mi přijde dost přitažené za vlasy... Kde to chceš dělat? Na oběžné dráze nebo na astroportu? Kosmický výtah tu nemáme. Astroport máme malý, protože lodě přistávají rovnou do montážní haly KKM. Nechceš snad svůj vlastní astroport?“

„Nechci,“ zasmál se Adam, „drobné opravy znamenají, že hvězdolet je funkční a může přistát na astroportu. A já se tam dopravím. Taky to znamená, že se to opraví rychle a parkovné nebude nijak velké. Myslím ale, že se to bude astroportu líbit.“

„To asi jo... No, jsem na tebe zvědavý.“

Opět to cinklo a sekretářka oznamovala, že velitel dnešní směny vrátných dorazil. Herman vstal a podal Adamovi ruku.

„Držím ti palce, Adame. S nabídkou pomoci při rozjezdu jsem to myslel vážně – jak něco začne skřípat, zavolej mi... Pojd', podáme si vrátné, co tě nechali šlapat čtyři kilometry...“

* * *

Bylo příjemné se projet dvoumístným vozítkem. Adam si připadal jak na golfu.

Jenže od vrátnice KKM to do centra města na radnici byly další tři čtyři kilometry a ty stejně musel Adam po svých. Nijak moc mu to nevadilo, byl zvyklý – i přes použití všelijakých strojů se v práci nachodil denně víc. Tím se dostal k otázce prostoru a začal přemýšlet nad velikostí potřebného pozemku.

Myslet při chůzi mu nedělalo potíže. Předal cíl cesty autopilotu ve svém podvědomí a vyrázil.

Jen vešel na radnici do vstupní haly a viděl ten zmatek, vybavilo se mu rčení o úle. Protože však včelí úl nikdy neviděl, definoval situaci po svém: 'jako při požárním poplachu'. Chvilí to pozoroval a bavil se představou pobíhajících hasičů. Z mládí mu v paměti utkvěl nějaký historický film – každý hasič v tepelně odolném obleku, rukavicích a vysokých botách, s přilbou a kyslíkovou maskou, držel velkou kovovou koncovku požární hadice a s odhodlaným výrazem lovce vyhlížel sebemenší plamínek, který by spláchl proudem vody. Adam nebyl zlomyslný, ale jeho podvědomí asi ano: představa si žila vlastním životem a hasiči začali mít problémy sami se sebou. Bylo jich už v hale tolik, že do sebe vzájemně naráželi, zakopávali o hadice a místo ohně zalávali své kolegy. Množství hadic, křížujících se na podlaze, překročilo kritické množství a hadice ožily a začaly se kroutit, obtáčet sloupy mohutného schodiště a zanedlouho i samotné hasiče.

Hosteska s cedulkou hlásající 'Amanda (nečitelné)' se s vyděšeným výrazem postavila před blázna, co s poťouchlým úsměvem zamrzl ve dveřích, a oslovila ho jako pětileté dítě:

„Co byste rád... pane?“

Adam se probral a rozhlédl se. Nehoukala žádná siréna, nikde nic nehořelo a představa se rozplynula. Uviděl před sebou pohledné mladé děvče a hormony se rázem zbláznily. Na její otázku hned odpověděl, naštěstí jen v duchu. Ovládl se a nahlas řekl:

„Rád bych si zařídil podnikání, jinými slovy hledám...“

„Vy jste Adam Hopsal?“

To Adama překvapilo. Čímpak se asi proslavil?

„Ano. Tohle... tohle není kvůli požáru, to je kvůli mě???“ zeptal se šokovaně a patrně měl výraz čerstvě vyhláhlého blbouna nejapného.

Hosteska se otočila, a když teď viděla ten zmatek z pohledu nově přichozího, v duchu se mu omluvila za toho cvoka. Zasmála se zvonivým smíchem a Adam se do ní hned zamiloval. 'Ted' ses zbavil chomoutu a hned by ses cpal do dalšího!' okřikl se v duchu. Amanda se s ústy od ucha k uchu otočila zpět a vysvětlila:

„Pan ředitel byl upozorněn, že sem jdete. Samostatný živnostenský úřad tu nemáme a poslední živnost se vyřizovala před mnoha lety. Kolegyně, co se o tohle starala, je už rok v důchodu na Zemi. Mám vám udělat kafe a poprosit o chvíli strpení... jestli přijímáte,“ podívala se na něj se zájmem v očích a slibným úsměvem. Který muž by odolal?

* * *

Ve snaze o zachování čtenářova duševní zdraví vynechme peripetie, které Adam Hopsal musel přestát, než mohl začít podnikat.

Technický ředitel dílen splnil slib a pomáhal Adamovi, seč mohl. Dokonce

se kvůli tomu dostal do sporu s dcerou generálního ředitele, a když si na ni švagrovi stěžoval, nepohodl se i s ním. Trochu ho trápil konec nedělních partií, ale protože věčně prohrával, po měsíci už si ani nevzpomněl.

Adam prosperoval. Rozjezd byl pomalejší, než čekal, takže si u Hermana udělal pořádný dluh, ale každý týden mu trochu splatil. Nesepsali žádnou smlouvu a o nějakých úrocích se nebavili, ale Adam byl z vděčnosti odhodlán vrátit víc, než si půjčil. Po dvou měsících se z nedělní splátky stal zvyk – Hermanova paní uvařila něco dobrého a po obědě si ve třech zahráli karty a uspořádali komorní šachový turnaj.

Po osmi měsících si Adam u Antónia vyžádal menší splátky a zaměstnal Trevora, bývalého spolupracovníka z dílen. Brzy se zisk přehoupl přes původní výši, Adam splácel víc a po roce a půl mohl konstatovat, že nemá žádný dluh. S potěšením se díval na Antóniův šok, když následující neděli po obědě před něj položil to 'něco navíc'. Byl toho pořádný balík, protože si Adam dal práci a ve svazku, kromě té první, byly jen bankovky s nejnižší hodnotou stejné barvy. Ale nebyla to nijak závratná suma, šlo o princip.

Protože práci na vrakovišti společně s papírováním a sháněním zakázek přestával Adam zvládat, odvážil se po jednadvaceti měsících podnikání zaměstnat druhého člověka. Podle Trevora byl Eman pracovitý a spolehlivý, bez vážnějších vrtochů. Jen se škodolibě smál tomu, že jeho kamarád tu bude mít potíže s dostatkem volných děvčat.

Zlomová událost tak zastihla Adama v plné práci...

+ + +

2. Nová hračka

Byl to klidný, rutinní, obchodní let. Až do... teď!

Ozvala se rána a pak zaskřípění, až Milanovi naskočila husí kůže. Milionářův hvězdolet se zatřásl tak prudce, až se z poliček sesypaly všechny předměty. Žádný ale svého majitele netrefil. Trénovaný třicátník si nevšímal střepů, které zbyly z jeho trofejí, a jako střela vyletěl z kajuty.

Na chodbě udělal pár skoků a skočil do výtahu. Při poplachu se to dělat nemá, ale on byl rád, že než vyjede ta dvě patra do pilotní kabiny, bude chvíli izolovaný od řevu sirény. Vydrželo to asi tak dvě sekundy. Pak se loď znovu zatřásla a Milan rozbil dvě věci najednou – svou hlavu a kabinové zrcadlo. Klouzal podél kovové stěny do střepů na podlaze a na zdi zanechával rudou stopu. Exploze na palubě už neslyšel. Celý stroj se rozkmital a výtah se v šachtě vzpříčil.

Milanovo bezvědomí trvalo jen krátce. Trhnutím se zase probral. Zíral do tmy a slyšel šílený řev. Nebyla to však siréna, ale vítr. Přinejmenším orkán. Netušil však, zda prolétají atmosférou planety, nebo jejich atmosféra uniká do kosmu. Doufal, že to první.

Vzápětí kvílení přehlušilo skřípění kovu o kov. Přidaly se vibrace a jejich intenzita prudce narůstala. To není dobré, uvědomil si Milan, tohle může narušit nosnou konstrukci. Ucítil trhnutí doprovázené tlumeným úderem, po němž následovalo několik hlasitých vzdechů. Tohle však kupodivu poznal hned – hvězdolet je stále řízen a pilot odhodil nádrže s palivem. Dobré bezpečnostní opatření pro tvrdý dopad. Pokud ovšem nespadnou na stejné místo jako loď!

Pocítil, nebo si vsugeroval, vlnu životní energie trénovaného člověka. Přece se i havárie hvězdoletu dá přežít! Ale jeho obchodní cesta náhle skončila – velkou ránou a válením sudů. Když pomlácený a pořezaný létajícími střepy znovu ztrácel vědomí, žehral na válcovitý tvar hvězdoletu a doufal, že bude nějaké příště. Protože jeho příští hvězdolet bude hranatý!

* * *

Čas se nezastavil a dva roky Adamova podnikání byly pryč.

Toho rána vstával Adam levou nohou, a že jeho vrakoviště má druhé

narozeniny, ho vůbec nenapadlo. Pod dojmem těžkého rána se zděsil, když přišel na vrakoviště a Eman mu hned hlásil, že ho v buňce čeká nějaký právník. Na Adamovu nervózní poznámku reagoval dotčeně a ohradil se, že nic neprovedl ani on, ani Trevor.

Adam si povzdechl a odevzdaně šel do své kanceláře. Ten člověk vypadal jako právník, ani se nemusel představovat. Přesto to udělal. Odpověděl na pozdrav a podal mu ruku:

„Dobrý den i vám... Jmenuji se Edgar Hrabal a...“

„Jste právník,“ dokončil Adam.

„Ano,“ usmál se Edgar, „ale dnes tu zastupuji jen zájmy naší rodiny.“

„Neznám žádnou rodinu Hrabalů,“ začal Adam rozmrzele, ale pak si to uvědomil a s mírnou úklonou se omluvil.

„To nevádí,“ reagoval Edgar chápavě. Chvíli si prohlížel Adamův pomačkaný obličej a bez nejmenšího náznaku nervozity se zeptal:

„Zaznamenal jste, že došlo – před nějakými deseti dny – k havárii malého hvězdoletu pár kilometrů odtud?“

„Aha... Exploze odhozených nádrží jsme slyšeli velmi dobře. Doufám, že posádka přežila?“

„Bohužel ne. Oba piloti a hlavní technik zemřeli při dopadu, druhý technik podleh zranění před týdнем... Přežil jediný – můj bratr.“

„Prosím vás, jak???“

„Porušil předpisy a vlezl do výtahu, který je uprostřed lodi.“

„To mě těší... vás asi taky... A po mně chcete co?“

„Radnice samozřejmě chce, abychom to odklidili. Jdu za vámi s nabídkou od rodiny – necháme ten vrak přepravit na vaše vrakoviště a vy se o něj postaráte. Milan ho už nechce ani vidět.“

„Nejsem proti – ale kdo to zaplatí?“

„Můj bratr, samozřejmě. Bohatý je na to dost.“

„Mluvíte o přepravě, že? Já ale myslel, kolik budete chtít po mně.“

„Nic.“

„Vážně? Až to rozeberu, jen samotné železo mi zaplatí práci a ještě něco zbyde. Taky elektronika něco hodí...“

„Domníval jsem se, že kosmické lodě nejsou ze železa,“ zamumlal právník se skloněnou hlavou.

„Samozřejmě, že ne – je to jen slang.“

„Pane Hopsale,“ zvedl Edgar hlavu, „budu vám citovat svého bratra... Pravda, o řád srozumitelněji než on s tou svou rozbitou hubou... Řekl mi, zamumlal: 'Dělej si s tím vrakem, co chceš!'. Nevím, co bych s ním dělal, i kdyby byl v pořádku. Tohle je moje první cesta na jinou planetu a doufám, že i poslední. Nemyslete si, že je to nějaká dobročinnost – kdyby to měla likvidovat KKM, zaplatili bysme několiknásobek vašeho zisku. Jestli příslušníci mé rodiny něco umí, pak je to počítat. To mi věřte... Takže berete?“

„To víte, že jo. Děkuji vám. Příležitostně poděkujte také bratrovi... Budete chtít něco podepsat?“

„Ne. Musíte však vymezit prostor, kam tu mrchu dnes odpoledne hodí.“

„S tím místem to bude horší. Viděl jste ji... tu mrchu?“

„Viděl.“

„Co vzpěry – bude stát?“

„To se mě moc ptáte. Ale zjistím to a zavolám vám – odtud jdu rovnou do KKM upřesnit místo posledního odpočinku... té mrchy.“

„Tak dohodnuto,“ přikývl Adam s úsměvem a odcházejícímu právníkovi podal ruku.

* * *

Rudý kotouč se skláněl za vzdálené hory a svítil vraty dílny a bočním oknem buňky až Adamovi na stůl. Adam se topil v papírech, protože umělá inteligence v jeho počítači byla právě tak inteligentní, aby mu přidělala co nejvíc práce. Rudý paprsek byl ale výmluvný a Adam se rozhodl, že toho má pro dnešek dost.

Trochu ten brajgl na stole srovnal a vyrazil k domovu. Zavřel vrata, a když se otočil k odchodu, uviděl v dálce Hrabalovu loď v zákrytu se sluncem. Právník Edgar hodinu po odchodu zavolal, že *ta mrcha má hnáty v pořádku* a lze ji na vrakoviště postavit. A že je všechno domluveno, budou u něj už takových deset minut po jedné.

Skutečně se o půl druhé ozval hukot a za ním se objevil létající jeřáb z dílen KKM. Pomalu se přesouval blíž a v závěsu mnoha uhlíkových lan visel vrak pětimístné kosmické lodě. Osm vrtulí tohoto obřího stroje vytvářelo příšerný hluk, přestože vlastní stroj visel ve dvou stech metrech. Když po akci mluvil Adam s inženýrem zodpovědným za převoz, dozvěděl se, že kvůli délce lan výš letět nemohli. I tak Adama potěšilo, že někteří u práce přemýšlí dopředu – kdyby totiž letěli v obvyklých sto metrech, proudy vzduchu by rozmetaly vrakoviště po širokém okolí. Už takhle měl se zaměstnanci dvě hodiny co dělat, aby po tom uragánu poklidili.

Adam prošel brankou a zamkl. Ještě jednou se podíval na Hrabalův vrak, ozářený krvavým okem. Z téhle strany vypadala špička skoro nepoškozeně a zdálo se, že trup není promáčklý, škrábanců je tu méně a rýhy nejsou tak hluboké. Pociťl smutek nad ztrátou životů a poškozením tak krásného stroje.

Aniž si to uvědomil, vzklíčilo v něm semínko zájmu, jež mu časem připraví nejednu horkou chvíli.

* * *

Uplynulo deset dní, deset Adamových odchodů domů, deset stále zálibnějších pohledů na Evelínu v rudé záři zapadající místní hvězdy.

Dnes byl pátek a zmíněné semínko, podpořené nočními sny, se už nedalo zastavit. Adam byl rád, že je poslední a nikdo ho nevidí – dlouho stál u zamčené branky skoro tříkilometrového plotu vymezujícího vrakoviště a snil

s otevřenýma očima. *Dokážu to opravit!* opakoval si v duchu už po několikáté. Konečně dospěl k rozhodnutí: zítra se mu tady nikdo plést nebude a on si v klidu ten vrak proleze...

Sobotní snídani odflákl, protože se nemohl dočkat. Na vrakovišti pohodil tašku na stůl v buňce a rychle se převlékl do pracovního. Nezapomněl ani na ochranné pomůcky – uvnitř vraku bude nebezpečný každý krok. Vzal si jen baterku, šroubovák a kleště a vyrazil na průzkum. Včera až do večera studoval dokumentaci stroje a měl přesně rozmyšleno, čím musí začít.

Prvním předpokladem byly nepoškozené motory hvězdného pohonu, přesněji jejich spalovací komory. Byly totiž odlité z binedalu, který byl produktem exploze hvězdy. Tato slitina, vzniklá za mimořádných teplot a tlaků, se složitě těžila v kolonii Bined a tvořila skoro čtyřicet procent ceny vybaveného hvězdoletu. Pokud budou komory zdeformované, mohl Adam utřít slušné peníze za materiál, ale opravit by je nedokázal.

Vrak neměl vstupní dveře, odstřelili je záchranáři při zásahu. Ze schůdků nezbylo nic – zřejmě se při dopadu vysunuly a Evelína se přes ně několikrát převalila. Adam vylezl do přechodové komory po žebříku a brzy našel v podlaze poklopy, kterými proleze ke komorám. Lehce se řekne, ale hůře udělá – než odšrouboval několik krytů a opatrně odstranil všechnu tepelnou a radiační ochranu, uběhla skoro hodina. Na kontrolu deformací mu stačilo pět minut a pak další půlhodinu všechno dával zase dohromady.

Zachvátila ho hrůza – teď ještě to samé s druhým motorem. Sice už věděl, kam sáhnout, ale i tak mu to trvalo tři čtvrtě hodiny, a když ho zase smontoval a znovu překontroloval všechny kryty, vylezl ven úplně spařený, vysílený, hladový a dehydrovaný. Přesto se zmoženě usmíval. Oba motory byly nepoškozené, to bylo to nejdůležitější. V zásadě už zbyla jen jedna věc, která by mohla Adamovy sny zhatit – narušení vnějšího pláště, speciálně ve druhé a třetí vrstvě. Svrchní vrstva, tvořící tepelnou a mechanickou ochranu, byla evidentně narušená, na mnoha místech popraskaná a skoro všude poškrábaná, ale její oprava bude relativně snadná. Zařízení si půjčí od dílen nejlépe i s robotem a za jeden víkend to bude hotové.

Vrátil poklopy na místo, nástroje a přilbu položil na podlahu a šel si sednout do buňky. Potřeboval si odpočinout a uspokojit své vstupy i výstupy. Ubohou svačinu měl za chvíli v sobě. Otřel si ruce a zavolal Antóniovi. Omluvil se, že obtěžuje v sobotu, a přiznal se:

„António, patrně jsem se zamiloval.“

„Kdo je ta nešťastnice?“

„Evelína.“

„Neznám...“

„Já vím, je to blbý jméno pro hvězdolet, ale když to vyjde, přejmenuju ho.“

„Aha, srandičky. O čem mluvíš – a pěkně od začátku!“

„Předpokládám, že jsi podepisoval příkaz na odklizení Hrabalova vraku.“

„Tak tenhle hvězdolet myslíš. Ano, máš ho na place.“

„Víc než týden ho tu okukuju a přirostl mi k srdci. Celé dopoledne jsem kontroloval hvězdný pohon, komory jsou neporušené. António, já ho opravím

a budu s ním podnikat!“

„Ne, Adame,“ zasmál se António, „ty ses nezamiloval, ty ses zbláznil!“

„No jo, asi jo. To je přesnější diagnóza.“

„Probereme to zítra u oběda. Doufám, že přijdeš?“

„Samozřejmě.“

„Už ses nemohl dočkat, až se mi svěříš, nebo něco ode mne chceš?“

„Chtěl jsem tě poprosit o zapůjčení robota na kontrolu vnitřních vrstev pláště. I se scannerem.“

„Neměl by to být problém, ale robot i scanner jsou dost vytížené. Muselo by to být o víkendu.“

„Co třeba zítra ráno?“

„Ty to bereš hopem... No jo, Hopsal! Kam tak spěcháš?“

„Jak jsem zjistil, Hrabal je pořád u nás v nemocnici. Bude-li Evelína opravitelná, chci za ním jít a promluvit si s ním. Dali mi ji sem s tím, že je to vrak, který rozporcuju. Jít za ním mi přijde správné! Doktoři mu pravděpodobně povolí převoz, takže mi odletí ve středu. Musel bych za ním na Zemi, e-mail se mi nezdá vhodný. Byly by to zbytečné náklady. António, prosím...“

„Dobře, Adame, domluvím to. Zítra v osm ráno? Do oběda to zvládne.“

„Mockrát ti děkuju, samozřejmě to zaplatím.“

„To si piš, že to bude drahé... cvoku. Zítra po tobě budu chtít podrobnosti. Zatím se měj.“

„Děkuju, příteli. Tak zítra.“

* * *

V neděli ráno si přivstal, plný energie. Už se viděl, jak ve vlastním hvězdoletu brázdí okolní vesmír.

Vyšel s dostatečným předstihem – jeho pěškomobil byl poměrně líný a na těch šest kilometrů potřeboval něco málo přes hodinu. Ne že by ten jeho plácek byl tak daleko od města, ale Adam musel přejít skoro celý Buztan a ještě obejít dílny, aby se dostal na komunikaci, kterou vybudovaly KKM k vrakovišti. Herman za ni loboval u ředitele velice intenzivně, ale nebylo to nijak složité – dílny v konečném důsledku ušetří, protože pevná komunikace dovolí zaměstnat na odklizení šrotu jen dva lidi s těžkou technikou.

Asi tak v půlce cesty, když počítal velikost povrchu lodi a odhadoval dobu, kterou bude robot ke kontrole pláště potřebovat, si uvědomil, že udělal chybu. Rázem mu spadla dobrá nálada pod bod mrazu, začal si spílat a hledat řešení. Problém byl s tím, jak se robot dostane až ke špičce – ve čtyřiceti osmi metrech! Plošina, kterou vlastní, vystoupá tak do patnácti metrů, možná o dva víc. Ne, to raději ne, mohla by se převrhnout. Pouhých patnáct!

I přes znechucení vlastní blbostí se nezastavil, dokonce šel rychleji, protože si kmitajících nohou vůbec nevšímal. Právě klesl na samé dno zoufalství, když došel k té nové silnici. Otočil se k vrakovišti – a spatřil před

vraty stát obrovský stroj. I na ten kilometr ho hned poznal a zajásal. Ten robot snad opravdu myslí! Přidal do kroku. Nebylo pochyb – robot přijel s plošinou z dílen.

Když se po patnácti minutách přičítal k vratům, oslovil robota, který vykoukl z kabiny.

„Netušil jsem, že KKM má tak chytré roboty – na vhodnou plošinu jsem úplně zapomněl!“

„Nechválíte toho pravého, pane. Tak mi to přikázal pan Herman.“

„Aha, tak to mu budu muset poděkovat... Otevřu ti bránu... Předpokládám, že cílového objektu sis všiml,“ řekl Adam, zářící nadšením, a mávl směrem k hvězdoletu, který značně převyšoval kteroukoliv hromadu šrotu.

„Ano, pane, pan Herman se vyjádřil jasně. Už jsem si to spočítal – budu potřebovat víc než čtyři hodiny, maximálně pět hodin.“

„Kdyby to šlo urychlit, mám být v poledne u Hermana na obědě.“

„Nejistota v informaci vyplývá z nepřesnosti odhadu velikosti testované plochy, já pracuji vždy maximální rychlostí. Na žádost pana Hermana jsem vzal ještě další přístroje. Budete mít také mapu rozsahu poškození první vrstvy... Předpokládám, že víte, že víc než třicet procent hladička nezvládne, to budete muset opravit vy.“

„To je skvělé, Herman evidentně myslí na všechno. Dobře, je to na tobě. Já si vezmu vybavení a budu prolezat vnitřek lodi.“

„Pane, víte, že je tenhle test zbytečný, jestli jsou poškozené komory? Ty na koleně neopravíte. Ani KKM na to nemá technologii.“

„Vím. Už jsem je zkontroloval, jsou v perfektním stavu,“ usmál se Adam a strčil do jednoho křídla vrat, prošel jimi a otevřel je na maximum. Pak otevřel i druhou polovinu, pokynul robotovi a šel se do buňky převléknout.

* * *

O půl jedné začal robot balit, v jednu volal Adam Hermanovi, že je na cestě.

Po pozdním obědě hráli ve třech karty a Hermanovi zpovídali Adama a chvílemi se mu jeho nápad pokoušeli rozmluvit. Výsledkem ale bylo, že Adam měl stále přesnější představu, co všechno bude třeba udělat. António už snesl spoustu argumentů proti takovému nápadu, a teď zkusil další:

„A co atmosférické a subprostorové motory? Už jsi je kontroloval?“

„Dneska. Robot mi pomáhal... Nejistili jsme nic, co by se nedalo opravit.“

„Co tam je za typ atmosférických?“

„ComboJet dvanáctky, plazmové.“

„Takže kombinované... Dvanáctky?“

„Jo, jsou staré sotva rok.“

„Nějaké prohlížení ale nestačí, mohou mít skryté vady. Až přijde čas, máme na to tester – musí se to udělat před homologací... A co NSH³?“

„Nervový systém jsem ještě nespustil, neměl jsem odvahu zapnout napájení.“

„Měl bys ale vědět, že NSH se mohl z té havárie zbláznit a že jeho test je součástí homologační procedury. Takové věci těžko opravíš a ten test jde pořádně do hloubky. A nový systém stojí půl milionu!“

Adam si jen vzdychl a myslel si své. Zvedl se a omluvně se usmál:

„Ještě všechno promyslím, ale budu muset jít – jsem na pátou domluvený v nemocnici... Děkuji za dobrý oběd a inspiraci. Mějte se hezky, už se těším na příští neděli.“

* * *

Adam se zastavil v obchodě, který měl otevřeno každý den, a koupil bonboniéru pro původního majitele Evelíny. Netušil, jestli ho s ní nevyhodí, ale nebyl schopen vymyslet nic jiného.

Ve tři čtvrtě na pět se hlásil na recepci. Usmívající se vrátný ho nasměroval a pustil ho dál. Adam vyjel výtahem do třetího patra a nechal se staniční sestrou dovést do pokoje číslo třináct. Ta zaklepala na dveře a zkontrolovala situaci v pokoji. Pak dveře otevřela dokořán a vpustila Adama dovnitř. Než dveře zavřela, upozornila ho:

„Maximálně patnáct minut!“

Z pana Hrabala toho moc vidět nebylo – ořezaná koule s úzkým průchodem pro ústa a ještě menším pro oči, dvě hubené ruce na peřině podél těla, z toho jedna z větší části připomínající okapovou rouru, ovšem ze staré dobré sádry. A ještě něco na druhém konci peřiny – palce nohou. Adamovi to přišlo veselé, ale udržel se.

„Dobrý den, pane Hrabale.“

„Zdravím vás... Nevypadáte na výběrčího daní ani na smrtku – copak mi nesete?“

„Jmenuji se Hopsal a jsem majitelem místního vrakoviště. Váš bratr k nám nechal před deseti dny dopravit Evelínu.“

„Au,“ prohlásil Hrabal, „myslel jsem, že už o ní neuslyším. Ještě jste ji nerozřezal?“

„Ještě ne, přišla by na řadu až příští měsíc... Musím se vám přiznat, že se stalo něco jiného – zalíbila se mi. Chtěl bych si ji nechat, opravit ji a podnikat s ní. Dovoluji si vás obtěžovat, protože si nechci přivlastnit Evelínu za vašimi zády a riskovat nějaké tahanice s právníky, až byste to zjistil. Taky bych rád měl v ruce doklad o převodu majetku, byť jde o vrak. A taky chci slyšet váš názor.“

Rázem bylo jasné, že Hrabal na smrt jen vypadá. Procitěně, od srdce, se zasmál.

„Vy byste mě rozesmál,“ řekl vesele. „Jakže se jmenujete? Aha, a dál?“

Těší mě... Buďte tak laskav a popište mi svou situaci. A řekněte mi něco o Evelíně.“

Adam se vešel do osmi rozvitéch vět. Hrabalova ústa se tvářila vesele a Hrabal se v tom svém bílém skafandru vrtěl tak, že z něj málem vypadl. Spokojeně řekl:

„Podnikavý lidi mám rád. A těch, co začínají s holým zadkem, si vážím. Netušil jsem, že Evelína je v takovém stavu, aby šla opravit. Trochu to mění mé plány – objedná si nový hvězdolet u stejné firmy. A co se týče Evelíny,“ zvýšil hlas a důrazně řekl: „Doporučuji vám, abyste jí naporcoval a zbavil se jí! Jestli máte představu, chci říct podnikatelský plán, vemte si novou loď na úvěr. Funkční podnikání je takové, které vám zaplatí úvěr a živobytí. S tím vrakem se daleko nedostanete – budete do něj cpát prachy, ale pořád vám bude stát na dvoře.“

„Možná vás to překvapí, ale už jsem se tím zabýval. Přesněji: mám tu přítele, který se v tom vyzná a pokusil se mě přesvědčit. A jediné, co se mu povedlo, je zdesetinásobení mé nechuti něco takového udělat. Novodobé banky a jejich produkty, jak tu smlouvu s ďáblem nazývají, považuji za činnost ještě o řád méně morální než prostituci. Vždyť je to vlastně legálně provozované otroctví. Až bych to splatil, měl bych stejně holej zadek jako na začátku. Po deseti letech s jejich cejchem na čele bych byl naprosto vyčerpanej, fyzicky i psychicky, loď by byla na odpis, oblast podnikání by byla vytěžena, nebo by mě – v případě, že bych objevil hodně lukrativní mezeru na trhu – převálcovala bohatá konkurence. A jedinej, kdo by z toho něco měl, bez práce a zničeného zdraví, by byla banka. To raději budu po troškách do ní cpát prachy v rámci mých možností. Důležité je, že kdyby to nevyšlo, budou to jen peníze, o co přijdu – moje osobní svoboda zůstane nedotčena. Taky se mi líbí ta duševní volnost, protože mi nad hlavou nebude viset Damoklův meč a žádný otrokář mi nebude za zády práskat bičem! Zkuste něco jiného.“

„No, jak myslíte,“ vzdychl si Hrabal, „nedokážu si představit, jak to zvládnete. Podle mě to s návratností bude hodně špatné! Taky tu je otázka bezpečnosti havarovaného hvězdoletu. Až ho opravíte, stejně budete muset projít homologací – a to až do třetího stupně, když byste chtěl převážet pasažéry.“

„Přiznám se, pane Hrabale, že mě především láká vesmír, podnikání je až na druhém místě. A to pak má starost o návratnost investice minimální význam.“

„Víš co, nechme si ty pány – jsem Milan. Ruku ti ale podám až tak za měsíc... No, zdá se, že tě nepřesvědčím... Máš můj souhlas, aby sis s Evelínou udělal, co budeš chtít. Až toho budu schopen, pošlu ti veškeré dokumenty, ale můj souhlas platí už odted – zakládám si na tom, že držím dané slovo. Sestro, jste Adamovi svědkem,“ řekl staniční sestře, co se objevila ve dveřích.

„Už jdu,“ otočil se Adam ke dveřím. Pak se otočil zpět k Hrabalovi, poděkoval mu, popřál brzké uzdravení a rozloučil se. Sestra za ním zavřela,

se zájmem ho pozorovala a pak se zvědavě zeptala:

„Co ste to řešili? Ste nákej zpocenej.“

* * *

Po večeři Adam zasedl k počítači s úmyslem najít činnost, se kterou by mu hvězdolet vydělával. V hlavě mu pořád zněla Hrabalova slova o vyšším stupni homologace v případě převozu osob.

Podařilo se mu dohledat zákony, které měl Hrabal na mysli – týkalo se to ale jen organizovaného převozu lidí. Spletité paragrafy rozlišovaly turistickou skupinu bez dětí a s dětmi, soukromé kolonisty a kolonisty ze státem organizovaného osidlování. Když do lodi posadí sestru na narozeniny nebo rodiče na výročí svatby, nikoho to zajímat nebude.

Adam o turistech samozřejmě uvažoval, ale uvědomoval si, že do pětimístného hvězdoletu bude muset lákat nějaké bohaté lidi, aby se to vyplatilo. Jenže u těch opravdu bohatých se nechytá, ti patrně budou mít hvězdolet vlastní. Nebyl schopen vymyslet něco jiného, a tak skončil u obyčejného brouzdání.

Pak ale narazil na reklamu, která mu připomněla, že v GWW je spousta umělých inteligencí orientovaných na vyhledávání s představitostí. Jenže pokus za pokusem selhával – zadání vyhledávacích podmínek v přirozeném jazyce množství variant zvyšovalo tolik, že by se v tom ani prase nevyznalo, natož inteligence s přívlastkem umělá. Chvilí měla představitost moc velkou, a hned zase moc malou.

Adam zalítoval, že není na Zemi – tam neurální připojení na GWW normálně fungovalo. Azerie byla sto let za primáty!

* * *

V pondělí dopoledne musel na místní pobočku finančního úřadu. Bylo to dlouhé, únavné a především otravné, protože ho nechali neuvěřitelně dlouho čekat. Když takto projevíli svou vděčnost za daně, kterými na jejich výplaty přispěl, a konečně dorazil do práce, našel oba zaměstnance v rohu dílny. Zrovna svačili. Trevor se hned ptal:

„Tak co nového, šéfe?“

„Co by?“

„Jen se nedělejte. Od středy vás pozorujeme, jak se zálibně na ten vrak díváte. A tamtamy z KKM nám hlásily, že tu v neděli poskakoval robot na plošině.“

„No tak jo. Dopadlo to skvěle – Mamina je moje!“

„Jaká mamina? Myslíte Evelínu?“ divil se Eman.

„Evelína se mi nelíbí, budu jí říkat Mamina.“

„Jak jste na tohle přišel?“ zmohl se konsternovaný Trevor po minutě zírání.

„Jednoduše – procházel jsem na GWW obrázky a s nádržemi je ta loď

hrozně baculatá. Připomněla mi spolužačku ze střední.“

„Netušil jsem, že jste na baculky, šéfe,“ podivil se Eman.

„Nejsem... Rita měla při těle už v prváku. Všichni se jí smáli, že vypadá těhotně, a říkali jí mamina. Já ne, od přírody jsem ke všem hodný...“

„Dostanu přidáno?“ reagoval na to Eman. Zasmáli se a Adam dokončil:

„Rita se mi nijak zvlášť nelíbila a nic jsem s ní neměl. Ale za svou korektnost jsem byl odměněn – dřela se mnou matiku na závěrečné zkoušky, zatímco toho největšího parchanta, co ji shazoval při sebemenší příležitosti, se stejnou žádostí o den dřív vyhodila...“

Když o dva dny později Adam nápis 'Evelína' přebrousil, byl starý název zapomenut a vraku, který čekala zářná budoucnost, už nikdo neřekl jinak než 'Mamina'.

+ + +

3. Hurá do vesmíru

Adam se každou volnou chvíli věnoval opravě lodi.

Především bylo třeba zkontrolovat mnoho okruhů a odstranit případné zkratky. Přístrojů poškozených nárazy či vibracemi bylo hodně, ale vyslovených zkratů bylo jen pár. Ale jeden obří zkrat, k němuž patrně došlo ještě před dopadem, vydal za všechny ostatní – celý ovládací pult druhého pilota se změnil na popel. Adam se zděsil, když si představil bublinu plazmy, jak explodovala pilotovi do obličeje.

Ve středu před obědem si byl jistý, že všechny zkratky odstraní. Postupně pustil proud do všech celků a obešlo se to bez ohňostroje. Ale zapnout napájení počítače a tím i celé lodi se neodvážil. Raději šel vybrousit zbývající tři písmena původního názvu.

* * *

Krásné čtvrtelní ráno mu dodalo chuť konečně kousnout do kyselého jablka – půjde zapnout řídicí počítač. Převlékl se do pracovního, informoval Trevora a požádal ho, aby zvenku hlídal a případně zavolal hasiče. Pak vyšplhal po žebříku do přechodové komory a odtud schodištěm sešel do místnosti na úrovni komor subprostorových motorů, honosně nazývané strojovna. V uzamčené skříni se nacházel centrální vypínač.

Mozek lodi výrobce označoval jako 'nervový systém hvězdoletu', zkráceně NSH. Byl to počítač s téměř milionem počítačích uzlů a zdvojenou analytickou jednotkou, která procesorům přidělovala úkoly. Pro sebe potřebovala jeho umělá inteligence sotva čtvrtinu uzlů, druhá čtvrtina řídila všechno na lodi a zbytek byl v rezervě.

Adam odemkl skříň, nadechl se na kuráž a stiskem tlačítka ten cirkus spustil. Ztuhl na místě a poslouchal, co kde vybuchne. Kromě rozbíhající se ventilace ale neslyšel nic. Nevěděl, jak dlouho nabíhá NSH, tak čekal. Snažil se mírnit svou nedočkavost tím, že si představoval, co všechno NSH musí otestovat a promyslet. Po minutě už ale začal propadat panice – co když má Herman pravdu a počítači z té havárie přeskočilo? Hned se však uklidnil,

protože si vzpomněl, že detonátor autodestrukčního systému odpojil už v neděli.

„Dobrý den, pane,“ ozval se deformovaný hlas. Chrchlátka na stěně bylo asi poškozené.

„Vítej. Chci po tobě soupis závad. Já přejdu do pilotní kabiny a popovídáme si.“

Schodiště až nahoru Eman s Trevorem vyklíželi dva dny, takže Adam teď mohl bez nebezpečí vystoupat tu stovku schodů. Po třech minutách, lehce zadýchaný, vstoupil do pilotní kabiny a oslnily ho přístroje. Vypadalo to na Vánoce. Už chtěl NSH upozornit, ale zář slábla a Adamovi došlo, že počítač prováděl zátěžový test.

„Milý počítači, jmenuji se Adam Hopsal a od neděle jsi mým majetkem. Protože Milan Hrabal je stále v nemocnici, úřední věci budou vyřešeny později. Včera ho převezli na Zemi k doléčení a rehabilitaci. Počítám, že tak do čtyř pěti týdnů budeme mít tyhle záležitosti uzavřené. Provedl jsi testy a vidíš sám, že jsi vrak... Neuráží tě, když to takhle neomaleně řeknu?“

„Chápu, na co se ptáte, ale takovéhle city mám potlačeny. Odporovat by ale nebylo správné, protože to je evidentní skutečnost.“

„Dobrá, budeme si rozumět. Chtěl jsem tím říct, že i když to nemáš úředně potvrzené, nemáš důvod bojkotovat opravy. Určitě nikam nepoletíš minimálně půl roku. Do té doby bude úřední šiml nakrmen. Měl bys vědět, že na rozdíl od Hrabala nejsem žádný boháč, a až mi dodáš seznam závad, patrně z toho budu mít zaživačí potíže. Jaký je tvůj názor?“

„Evidentně nejste školovaný pilot, pane Hopsale, mluvíte se mnou jako s kamarádem – a měl byste vědět, že lidským vtipům rozumím. No, na můj názor se mě nikdo neptal, co jsem sjel z výrobní linky... Domnívám se, že jste udělal ten nejhorší obchod ve svém životě. Nevím o tom, že by někdo opravoval hvězdolet po takové havárii. A už vůbec ne někdo, kdo o sobě otevřeně prohlásí, že není žádný boháč... Vaším pohnutkám moc nerozumím, ale nevidím důvod, proč bych se nějak vzpíral opravám. A to ani v případě, že bych byl ukraden. Jednak do úředních věcí nemám co mluvit, jednak jsem za obnovenou existenci rád. Měl byste vědět, že oznamovací povinnost mám jen v případě, že byste se mnou páchal nějakou trestnou činností. Být člověkem, řekl bych asi něco jako 'Všechno svůj um vložím do vašich služeb tak, aby opravy byly úspěšné a proběhly co nejrychleji'.“

„Děkuji. Ještě jednu věc – nevím však, jestli je možná.“

„Prosím.“

„Místo pochybné zkratky ti budu říkat Evo. Předpokládám, že pro tvé řečové obvody není ženský hlas žádný problém. A taky doufám, že tě ženské jméno nesvede na scestí.“

„Není to problém, mám v kartotéce různé hlasy a dám vám vybrat. Co ale myslíte tím scestím?“

„Nerad bych, abys mi za nějaký čas velel nebo mi kecal do všeho, co budu dělat. Zkrátka nechci, aby ses choval jako žena. Hodně by se mi nelíbilo, kdyby ses odtrhl od reality a prosazoval kdejakou blbost záplavou rádoby

morálních argumentů...

Mým snem jsou cesty vesmírem, provádět průzkum dál a dál už jen pro to hledání a objevování. Abych se nezbláznil, budu potřebovat na cestách společníka. Ovšem takového, který si je vědom svého místa. Jinými slovy řečeno: budme přátelé, diskutujme horem dolem, ale když půjde o konečný výsledek nebo nastane krize, já velím a ty můžeš nanejvýš radit.“

„Budme přátelé – já jsem Eva,“ zneužil počítač situace.

„Adam, moc mě těší,“ zasmál se člověk. „...A pak že počítače nemají smysl pro humor!“

„To, co ses pokusil tak květnatě definovat, existuje už pár století v řádech většiny armád na Zemi jako 'nedílná velitelská pravomoc'. Velitel si může nechat poradit od podřízených, ale nakonec má vždy konečné slovo. Platí za to ovšem tím, že je jediný, kdo za výsledek nese zodpovědnost. I v našem případě tohle rozložení sil odráží realitu – mě těžko můžou zavřít do vězení.“

„To se mi líbí, to jsem nevěděl. Naši předci nebyli hloupí, když jsme se dopracovali až sem... Tím jsi jasně definoval své postavení – nemůžeš velet, protože nemůžeš nést za výsledek zodpovědnost. Pak bys totiž nebyl nepodobný ženám v dnešní společnosti: cokoliv bys provedl, bylo by omluvitelné tím, že jsi přece jenom počítač... Tak teď to vidíš – do našich robotů a počítačů jsme zabudovali pojistky, které nás ochrání před takovou nadvládou. Jaké pojistky ale ochrání muže?“

„Jak jste si to zařídili, tak to máte,“ konstatoval NSH neutrálním hlasem a pokračoval hlasem nějaké herečky:

„Adame, ty jsi filozof! Už se těším na cestování s tebou, protože s profesionálními piloty to byla samá nuda. Myslím, že to tak lidé říkají v případě stojatých vod.“

„Ten hlas, Evo, ten si nech. Ten se mi líbí... možná trochu uber vysoké tóny.“

„Nějak takhle?“

„To je přesně ono!“

„Proč jsi mi dal tohle jméno, Adame?“

„Tak na tohle bys měla přijít sama,“ zasmál se tázaný.

* * *

Soupis závad byl nekonečný.

Adam se nejprve podíval do kapitoly 'NSH'. Pár položek tam bylo. Největší problém bylo poškození matematicky zaměřeného bloku – bez něj počítač sestaví subprostorový skok tak za den, a ne za deset minut. Bez téhle části by asi homologací neprošel. Avšak Adam se bude muset poohlédnout jinde, protože část NSH na svém vrakovišti nemá. Ale od čeho jsou přátelé?

S pomocí Evy sestavil seznamy dílů pro těch několik přátel a známostí, které si za ty dva roky podnikání v lidském vesmíru udělal. Pak seznamy odeslal na poštovní server Azerie. Ovšem pravděpodobnost funkčního bloku

NSH byla skoro nulová. Asi ho bude muset objednat u výrobce – to bude hodně drahá záležitost. Potom ho napadlo, že o pomoc poprosí své zaměstnance a taky Hermana. Přesněji řečeno jejich známé. Zvýší tak své šance.

Adam postupně zapojil do pátrání tolik lidí a umělých inteligencí, že ztratil přehled. Eva statečně pomáhala, jak mohla, a jedině díky ní se z toho nezbláznil. Kolikrát se mu stalo, že ho poštou kontaktoval nějaký známý známého z páté úrovně, že kdesi četl inzerát prodejce toho či onoho dílu.

Hlavní však bylo, že náhradní díly proudily prakticky bez ustání – Adam vytěžoval poštu dobře z poloviny. A to se spousta dodávek děla pomocí různých lidí na zásobovacích lodích za poděkování či nějakou drobnost.

Nejdůležitější věcí v průběhu všedních dní se stala zásilka od Hrabala. Splnil slovo, vyřídil všechny formality včetně daní a vrak hvězdoletu byl oficiálně Adamův. Také milionář už byl víceméně zdrav a psal, že Adamovi drží palce při opravách a že se má ozvat, kdyby cokoliv potřeboval sehnat nebo zařídit.

Hrabal nemohl tušit, jak opravy 'vraku' pokročily. Do homologovatelného stavu měla Mamina ještě daleko, ale trup lodi bude brzy hotov. Proto Adam domluvil s Antóniem návštěvu robota z dílen, který dokončí plášť lodi. Mamina bude konečně moci přistávat na planetách s atmosférou!

* * *

Adam si přivstal a tentokrát byl na pracovišti dřív než robot z dílen.

Robot, ten co plášť před necelým rokem kontroloval, opět přijel i s plošinou. Navíc ale přitáhl energetickou centrálu, protože hladička bude ke své činnosti potřebovat ohromné množství energie. Zaparkoval vedle Maminy, vystoupil, obešel auto a se zájmem si hvězdolet prohlížel.

„Nevěřil jsem, že se vám to někdy povede, pane,“ konstatoval hlasem beze stopy emoce.

„Panenko skákává, věřící robot!“ zatvářil se Adam zděšeně.

„Nemohu za nedokonalost lidského jazyka,“ ohradil se robot, který provokaci nepochopil.

„Tak to je ještě horší – nevěřící Tomáš.“

Teď už elektronika pochopila, robot pokýval hlavou a nadšeně prohlásil:

„Je dobře, že máte dobrou náladu, pane – budete mi pomáhat... Občas jsou dvě ruce málo,“ dodal, když viděl Adamovo překvapení. Znovu kritickým zrakem přelétl špičce lodi a odhadl čas, kdy bude Adama skutečně potřebovat. Pak se pustil do díla a Adam odešel do kanceláře.

Robot vysunul vzpěry plošiny a zajistil centrálu proti pohybu. Na plošinu přenesl části hladičky a sestavil ji. Vytáhl na plošinu buben s napájecím kabelem, odvinul pět šest metrů, opatrně koncovku spustil na zem a zapojil ji do centrály, kterou hned zapnul.

Vyšplhal na plošinu a vyjel s ní až ke špičce lodi. Přitom bedlivě sledoval

napájecí kabel, zda se odvíjí, jak má. Zvedl dlouhé teleskopické rameno s hladičkou na konci, zapnul napájení a pomalu začal pohybovat hladičkou nad pláštěm hvězdoletu. Nezasvěcený pozorovatel by klidně řekl, že luxuje.

Použitý materiál vnějšího pláště byl objeven teprve před dvanácti lety jako přímý důsledek výzkumu binedalu, těžného v kolonii Bined. Přesto neměl se supermateriálem, vzniklým v žáru supernovy a používaným na spalovací komory subprostorových motorů, skoro nic společného. Ani ho nemohl nahradit, jak původně objevitelé doufali.

Složení slitiny použité jako vnější plášť kosmických lodí je samozřejmě obchodním tajemstvím, ale jeho vlastnosti nikoliv. Díky nim může hvězdolet startovat přímo z planety, aniž by shořel v husté atmosféře, přestože již po deseti sekundách dosahuje rychlosti osmi machů.

Avšak pracovat s takovým materiálem je za trest. Jedinou možností je již zmíněná hladička. Ta vytváří plazmovou bublinu s teplotou slunečního jádra a koncentrované energetické pole, které zabraňuje přístupu vzduchu a materiál formuje. Výsledkem je tepelně odolná vrstva s maximem odrazivosti v oboru infračerveného záření. To je důležité při přistávání, kdy se používá aerodynamické brzdění. Tepelné záření plazmy, vznikající na povrchu silového pole, proniká dovnitř a hvězdolet by poškodilo.

Při startu, kdy pracují atmosférické motory, nelze silové pole použít. Odpovědí jsou anizotropní vlastnosti povrchu, které se projeví až přivedením vysokého napětí. Vše závisí na směru pohybu hladičky. Rukou ji mohl vést jedině robot, protože jen nad správně 'vyhlazeným' povrchem se vytváří elektromagnetické kanály, které brání molekulám vzduchu v nárazech do pláště a tím v jeho zahřívání.

* * *

Hned v pondělí ráno odchytil Adam prvního, kdo mu přišel do cesty:

„Trevore, shromáždí potřebné věci a napiš jméno na Maminu. Chci to mít červeně.“

Trevor se plácl do čela a s pochybovačným výrazem prohlásil:

„Nemůžete raketu pojmenovat 'Mamina', šéfe!“

Adam ho chvíli pozoroval a snažil se v paměti prohledat seznam oblíbených jmen. Žádné se nehodilo. Ale pak ho něco napadlo:

„Dobře, zkrátíme to na 'Amina'. To už je lepší, ne?“

„Proč nemůže mít, chudinka, normální jméno?! Znamená to snad něco?“

„To byla žirafa z knížky, kterou mi četla máma, když jsem byl malý... A taky raketa v jednom kresleném seriálu.“

Trevor jen vzdychl, pokrčil rameny a šel splnit šéfův příkaz.

* * *

Adam se posadil k počítači v kanceláři a hledal na síti nějaké informace o homologaci kosmických lodí. Nic nenašel, což očekával, a tak zavolal technickému řediteli.

„Dobré ráno, pane řediteli... Dovolíš mi jednu otázku?“

„Dobré ráno. Právě jsi ji položil, ale dovolím ti i druhou.“

„Díky. Amina je prakticky hotová a...“

„Kdo že je hotov?“

„Moje první kosmická loď – budu jí říkat 'Amina'... Chtěl jsem tě požádat o radu.“

„Je mi to jasné. Musíš se obrátit na státní zkušebnu, nejbližší je na Zemi.“

„Ale vy tady zkušebnu máte – nezvládli byste to?“

„Nejde to,“ zasmál se António, „můžeme certifikovat jen některé celky, ne celou kosmickou loď.“

„Aha... škoda... Můžu poprosit o nějakou adresu?“

„Nemám žádnou, ale podívej se do adresáře pozemských institucí a hledej SHULEN, což znamená 'Státní homologační ústav Lenského'. Pokud to nevíš, major Lenský byl zkušební pilot – odvážil se jako první letět subprostorem. Rovnou se obrať mým jménem na jistého doktora Sodíka, nedávno povýšil na zástupce ředitele.“

„Jsi poklad.“

„Ještě něco, Adame?“

„To mi zatím stačí, děkuju.“

„Tohle tě zabaví nadlouho, věř mi... Držím ti palce. Na shledanou.“

„Měj se pěkně,“ stihl říct Adam a António už zavěsil.

Adam se tedy pustil do nového hledání. Navigace byla přesná, dokonce v adresáři našel ten chemický prvek a přímo na něj adresoval svoji žádost. Smolil tu zprávu dobře půl hodiny a pak ji odeslal do poštovní schránky, odkud ji počítače nahrají do datového úložiště v kurýrní lodi, která se na Zemi připojí na GWW a zprávu odešle.

Na odpověď si počká – kurýrní loď odlétala každou středu ráno. Druhá taková přiletí ze Země ve středu v noci. Takže příští čtvrtek obdrží pokyny a může se do toho pustit.

* * *

Adam už měl těch pokusů najít vhodný obor podnikání dost a chtěl jít od toho, když se na obrazovce ukázal inzerát:

SPGV, Společnost pro galaktický výzkum, Země. Nabízíme firmám i jednotlivcům s vlastním hvězdoletem spolupráci na průzkumu vesmíru. Přidělíme vám hvězdné soustavy k průzkumu a vybavíme váš hvězdolet potřebnými přístroji. Informujte se o možnostech spolupráce s největší organizací svého druhu v Galaxii. Odměna podle výsledků!

TO JE ONO! Bude se potulovat po vesmíru a ještě za to dostane zaplacené! Neváhal ani vteřinu a sestavil dopis, ve kterém požádal SPGV

o podrobnosti. Ve středu to raketa dopraví na Zemi a příští čtvrtek se uvidí. Konečně by někdo mohl přijít na to, jak posílat zprávy rychleji než světlo! Tahle komunikace je pomalejší než dostavníky na Divokém západě!

* * *

Týden naplněný prací uplynul jako voda. Ve čtvrtek ráno, cestou do práce, si Adam vzpomněl, že by měl mít v poště odpověď z SPGV. V poště měl dvě zprávy.

Dopis SPGV byl krátký. Referent, který jeho žádost zaevidoval, oznámil, že zmíněné hvězdné soustavy pro něj zablokuje na půl roku. S tím, že hvězdolet ještě nemá, není problém. Až bude mít vše vyřízeno, znovu se má ozvat. Akce běží skoro rok, zkušenosti s ní jsou dobré, takže není důvod ji ukončovat nebo zásadně měnit podmínky. Doporučil mu, ať si prostuduje zaslané materiály, a že mu přeje, aby vše dotáhl do úspěšného konce.

Přílohy dopisu byly obrovské. Kromě návrhu smlouvy byly přiloženy reference na již provedené akce, několik zpráv z takových akcí, které bude pak muset vytvářet i on, spousta fotografií a odborných článků. Na konec ještě stejné množství reklamních sdělení.

Když si prošel smlouvou, jednu zprávu z průzkumu a pár fotek, začal počítat. Výsledek ho uspokojil, tak otevřel i druhou zprávu.

Neznámý úředník z homologačního ústavu kupodivu pochopil, že by mu pouhý odkaz nestačil. Přečetl si hned v úvodu půlstránkový seznam požadavků a s myšlenkou, že homologace je desetkrát složitější, než byla oprava, šel něco dělat. Celý den se mu honily hlavou černé myšlenky a večer těžce usínal.

Ráno při snídani se znovu na seznam podíval a málem si vylil kafe. Včera mu vůbec nedošlo, co polovina těch požadavků znamená – peníze, spousta peněz: přeprava z vrakoviště na testovací plochu dílen, provedení suchých testů, přeprava z dílen na astroport, zkouška hermetičnosti nádrží, jednotlivých místností a celé lodi, první naplnění nádrží, letové testy s najatým zkušebním pilotem... *Na závěr ještě otázka: pilotní průkaz máte???*

Zatočila se mu hlava a měl pocit, že se zblázní. Raději vyrazil do práce. Tajně doufal, že tak přijde na jiné myšlenky – buď něco vymyslí, nebo alespoň zapomene. Jediné možné řešení ho napadlo už cestou, ale celé dopoledne probíral pro a proti. Na práci se moc nesoustředil a byl nebezpečný okolí i sobě. Když si na pravé noze málem vyrobil plovací blány pultunovým kusem vzpěry, konečně se rozhodl. Zamítl variantu půjčky od Hrabala, protože se dočetl, jak získal své miliony, a raději vyrazil do banky.

Jediná banka ve městě, a vlastně na celé liščí planetě, byla malá pobočka největší pozemské banky. Slovo 'malá' v tomto případě nebylo míněno obrazně – v jediné větší místnosti seděl výkonný ředitel a jeho sekretářka.

Adam bleskově zhodnotil situaci a při pozdravu se usmál, protože si naivně myslel, že bude jednat s tím krásným stvořením. Dáma na něho však

pohlédla jako na obtížný hmyz a hned pohled odvrátila. Pak vyslala zamračený pohled k výkonnému řediteli a okamžitě bylo jasné, kdo tuhle malou pobočku řídí. Kravaťák od svého stolu rázem vyskočil jako péro z gauče, odhodil propisku a s lehkou úklonou a vřelým úsměvem podal Adamovi ruku.

"Dobrý den, já jsem Tom."

Pak mu pokynul k malému jednacímu stolu. Adam položil na stůl tu spoustu dokumentů, co táhl s sebou, a opatrně se posadil na nestabilní a tvrdou kovovou židli. Když řízenému řediteli oznámil, že vlastní kosmickou loď a chce si na ni vzít úvěr, aby s ní mohl začít podnikat, stal se svědkem zázraku – sekretářka se začala usmívat, ba dokonce vstala a jala se vařit kávu. Co na tom, že se Adama na jeho názor neptala, kafe si dá rád. Měli tu jeho oblíbenou značku.

Také ředitel se stal o stupínek uctivější a s úklonou a omluvami šel do zázemí najít správný formulář. To, že jsou na jiné planetě a v kalendáři je dvaadvacáté století, nemělo na některé postupy vliv. Když v pozadí nestála celá civilizace, jako na Zemi, dostal se ke slovu zase papír. Adam měl spoustu práce, aby se nesmál nahlas té ironii – papírové formuláře na planetě, kde neroste jediný strom!

Tom si vyžádal Adamova základní data, chvíli si hrál s počítačem a pak oznámil, že nenašel jediný důvod, proč by Adam neměl úvěr získat. Začal mu však vysvětlovat, že informace v počítači nejsou aktuální, a tak musí žádost poslat do centrály. Teprve po schválení se půjde na ten jeho zázrak podívat a podle stavu určí výši úvěru. A když to Země schválí, bude mít prostředky na účtu, který si u nich musí založit. Suma sumárum: další tři týdny zdržení.

Adam všechno odkýval a vyžádal si pomoc s vyplňováním dotazníku. Ale i s aktivní Tomovou pomocí tu šílenost vyplňovali skoro hodinu.

* * *

Dobrá věc se podařila, banka zase zvítězila!

Adam koukal na navrženou částku a měl pocit, že mu leží na prsou obří had a on sotva popadá dech. Zároveň však cítil, že se mu mozek zastavil a kontrolu přebírají hormony. To číslo koncentrovalo v sobě všechnu tu arogantní nadvládu bankéřů, tu bezohlednou víru, že oni jsou nadřazeni realitě a slušnosti. Když Adam odhadoval, kolik mu půjčí, uvažoval poctivě podnikatelsky, a pak ještě částku dělil dvěma. Netrefil se!

U vědomí toho, že Amina má i bez homologace reálně čtyřnásobnou hodnotu, získal barvu dobře vařeného raka. Tom se zcela upřímně, bez nějakého náznaku provokace, zděsil.

„Pane Hopsale, je vám něco???”

„Ty par... Ne, jsem v pořádku... To si děláš srandu, Tome!”

„Aha,“ dal Tom najevo pochopení a smutně dodal:

„Fandím vám, pane Hopsale, ale nemíním riskovat, že by se něco stalo

a já bych svému chlebovárci musel doplatit část přemrštěného odhadu...”

„Přemrštěného odhadu? Jen komory subprostorových motorů prodáte za tuhle cenu. Co zbytek hvězdoletu, sakra?! A k tomu ještě úroky, že?“

„Ano. Ale tady mám dobrou zprávu!“

„Vážně? Nebude to dvacet procent, ale jenom deset?!“

„Kdepak, jenom jedno a čtvrt procenta... To je supervýhodné, ne?“

„Jak pro koho... Máte štěstí, protože mám domluvenu spoustu termínů, které by se těžko daly posunout... Podepíšu to, ale celé to padne na homologaci!“

„Ale, pane Hopsale, řešení je hrozně jednoduché – jakmile bude loď homologována, provedeme refinancování na její plnou cenu. Úvěr vám rozšíříme za stávajících podmínek – to se mohu zaručit.“

Jeho přemíra ochoty byla odměněna úšklebkem a jeho nechápavost nebezpečným zavrčením.

* * *

Hned jak měl od banky potvrzení o schválení půjčky, kontaktoval Adam homologační ústav a potvrdil všechny předem dohodnuté termíny. Také při nedělní návštěvě znovu prošel s Antóniem seznam všeho, co bude požadovat od dílen – dopravu hvězdoletu do haly, provedení suchých testů a dopravu na astroport, kde se ho chopí SHULEN.

Při té příležitosti se dozvěděl skvělou zprávu – rychlý António sehnal zkušebního pilota, který má zároveň certifikát instruktora. Za jedno palivo tak Aminu otestují a současně Adam získá pilotní průkaz. Ta nezištná péče Adama dojala a on mu děkoval asi tak stokrát. A bylo proč – palivo na zkušební let dle požadavků zákona byla téměř čtvrtina nákladů na homologaci. Zůstanou mu peníze na plné nádrže pro cestu na Zemi.

V dojednaný den se na desátou Adam dostavil do Antóniovy kanceláře. Tentokrát se vrátí v dílnách chovali k Adamovi úslužně a okamžitě mu nabídli vozítko. António jim tenkrát něco řekl a oni si to asi zapamatovali.

U jednacího stolu již seděl hubený muž středních let, a když Adam vešel, postavil se a podal mu ruku. António je představil:

„Váš klient, Adam Hopsal, kosmický instruktor a zkušební pilot, pan Dur... Posadte se, prosím. Vidím, že něco neseš, Adame, přinesl jsi ty správné?“

„Určitě,“ konstatoval sebejistě Adam a podal Durovi několik listin v průhledné obálce. Dur je převzal, vytáhl je z obálky a začal je bez jediného slova studovat. Po třech minutách dal listiny do obálky, zvedl hlavu a podal je Adamovi.

„V pořádku,“ přikývl, „Máte časový plán?“

Adam k němu na stole obrátil epap, Dur spokojeně pokýval hlavou a zeptal se:

„Máte s pilotáží nějaké zkušenosti, pane Hopsale?“

„Nejsem úplně začátečník, ale nemám na to žádné potvrzení. Navíc to bylo

před mnoha lety.“

Dur se na něj zvědavě podíval a podle věku usoudil, že 'mnoho' nebude víc než osm.

„Pane,“ pocítil Adam potřebu upřesnění, „cvičili nás v krizových situacích. Myslím, že normální pilotáž zvládnou bez větších potíží... V kolik hodin a kde vás v to pondělí mám čekat, pane?“

Dur byl evidentně spokojen s Adamovou říznou mluvou, ale formulace otázky mu přišla nebezpečná:

„Dokud nebudete mít složené zkoušky, nesmíte na řízení ani pomyslet. Z toho vyplývá, že na mě budete čekat desátého v sedm na astroportu před lodí. Přiletím v sobotu a ubytku se v hotelu... Není to na vás moc brzy?“

„Ne, pane... Klidně v šest, budete-li chtít.“

„Sedmá je myslím tak akorát,“ naznačil Dur úsměv.

A bylo rozhodnuto. *Kostky jsou vrženy*, pomyslel si Adam.

* * *

To důležité pondělí nemohl Adam dospat a už deset minut před sedmou byl rozechvělý na astroportu u schůdků do Aminy.

Instruktor Dur dorazil přesně v sedm. Také pěšky.

„Dobré ráno. Připraven?“

„Ano, pane... Mám jít první?“

„Samozřejmě, je to vaše loď.“

Adam tedy začal stoupat a přitom přemýšlel nad instruktorovým výrazem. Asi udělal za svou kariéru špatnou zkušenost se vstupováním na cizí paluby jako první. Eva věděla, kdo přichází, a sama otevřela dveře. Když Dur vešel do přechodové komory, řekl Adam:

„Evo, to je pan Dur, zkušební pilot a zároveň můj instruktor pro pilotní průkaz. NSH jsem si pojmenoval 'Eva', pane.“

„To je vaše věc,“ přikývl Dur, „Pojďme do pilotní kabiny, potřebuji k biometrickému snímači.“

Když vyjeli výtahem do pilotní kabiny, vložil Dur pravou ruku do snímače a začal ze sebe chrlit:

„Michael Dur, SHULEN 87123... Koordináty: sedmdesát čtyři, šedesát osm, třicet jedna, sedmdesát tři, patnáct, dvacet čtyři, devadesát pět. Heslo: QWX42618SDF7760. Na této lodi bude probíhat zkušební let typu A8, rozložený do několika fází. Zároveň také instruktáž pilota třídy Á typu PT, ukončená pilotní zkouškou v plném rozsahu. Dle zákona PZ13/2098 ve znění pozdějších předpisů je NSH povinen zajistit součinnost. Počítači, otevři složky a dokumentuj průběh. Vzhledem ke specifickému postavení pana Hopsala se bude prolínat instruktáž a zkouška, vždycky předem definuji, kam následující činnost bude patřit. Potvrď rozkaz.“

„Příkazy akceptovány, vítejte na palubě, pane.“

Dur vyndal ruku ze snímače a otočil se na překvapeného Adama:

„Věřím, že toho spoustu znáte, zvláště z techniky. Proto vás z některých

věcí budu rovnou zkoušet. Ušetříme tím čas a vaše náklady. Pojdme do strojovny.“

A tam začala palba otázek: Jak funguje tento přístroj? Jak pracují atmosférické motory tohoto typu? Od jaké výšky nad povrchem lze nasadit subprostorové motory? Jak je zajištěna ochrana spalovacích komor před mikrometeority? Jak zprovozníte... Proč nelze... Kde nastavíte... Jak... Proč... Kde...

Postupně procházeli lodí až do pilotní kabiny, kde Dur prohlásil, že si dají svačinu, protože je poledne. Jedl velkou obloženou housku a pobaveně pozoroval Adama, který na takový detail jako oběd zapomněl, a tak pomalu okusoval čokoládovou tyčinku.

Dojedli, Dur ze sebe poutivě sesbíral drobečky, plný energie vyskočil z křesla a výslech začal nanovo: matematika, astronavigace, vlastnosti subprostoru a fyzikální zákony s ním spojené, start z planety bez atmosféry a s atmosférou, zakotvení u vesmírných stanic, vliv mikrogravitace na přiblížovací manévry,...

Nastal večer a Dur toho měl konečně dost. Do Adamova epapu nahrál několik odkazů na předpisy a zákony a vyzval ho, aby to do zítřka nastudoval. Na odchodu se ptal, jestli jde Adam do města, nebo bude spát na lodi. Pochválil ho, že půjde domů, a navrhl mu společnou cestu.

* * *

Druhý den byl to samé v bleděmodrém. Skončili již v pozdním odpoledni, protože mu Dur nadiktoval odkazů dvakrát tolik a chtěl mu dát na studium čas. Opět se vraceli spolu do města a Adam zjišťoval, že Dur není zas takový suchar, jak se dosud jevil.

Ve středu ho celé dopoledne zkoušel Dur z věcí, které mu včera nadiktoval. Odpoledne bylo zajímavější, protože již řešili start lodí z Azerie a spolupráci se stacionárními satelity řízení provozu při stanovení bezpečné oběžné dráhy. Také řešili příklady krizových situací a správnou komunikaci s věží na astroportu. Když končili, požádal Dur Adama, aby na zítřka ráno domluvil start někdy kolem desáté.

Ve čtvrtek ráno znovu prošli ruční start a komunikaci s věží. Adam byl dobrý žák – pilně cvičil podle pokynů instruktora a neprotestoval, že má přece palubní počítač, který je schopen odstartovat sám a zase přistát na téměř místě s přesností dvou centimetrů.

Pět minut před desátou se ozvala věž:

„Volám Aminu, jste tam, pane Hopsale?“

Bylo to na hony vzdálené komunikačnímu protokolu. Dur to neřešil, poručil zapnout obraz a odpověděl:

„Amina na příjmu.“

Dur se operátorovi představil a potvrdil připravenost lodí ke startu v dohodnutém čase. Dneska měl chuť si povídat, tak ještě dodal:

„Kontrola palubních systémů proběhla – třikrát. Atmosférické motory

dosáhnou optimální teploty za dvě minuty, pilot je nažhavený už od včera... Cíl neurčený – přílet na oběžnou dráhu každé planety v této soustavě, několik ponorů do subprostoru a jeho opuštění v různých režimech... Předpokládáný návrat v osmnáct hodin. Odlétám já, zpět nás přivede pan Hopsal. Předpokládám, že tou dobou již bude hotový pilot. Na shledanou.“

„Na shledanou. A vám držím palce, pane Hopsale,“ usmál se operátor a zrušil spojení. Dur přikázal vypnout i obrazové spojení. Věž nemusí vědět, kdo skutečně provádí start.

Adam se soustředil. NSH i Dur byli připraveni zasáhnout, ale startovat bude on. Jako by nebyl počítač funkční a on seděl v pilotní kabině zcela sám. A pak to šlo ráz na ráz – řídicí věž vydala pokyn a Adam konal. Amina se odlepila od země a zcela nemajestátně stoupala k modrému nebi. Brzy byli v kosmu. Adam navedl hvězdolet na přidělenou oběžnou dráhu a rozechvěle se obrátil na instruktora.

„Výborný, pane Hopsale... Předpokládejte, že jste se dostal do neznámé hvězdné soustavy a chcete prozkoumat planety, abyste získal materiály na opravu. Počítač stále nefunguje. Jak získat koordináty planet pomocí palubních přístrojů bez počítače, jsme probrali teoreticky. Nebudeme se tím zdržovat, využijeme katalogové informace. Zbytek je na vás. Odteďka mlčím.“

Kromě pokynů, kam má Adam letět, mlčel Dur celou cestu. Promluvil až v sedm večer, když dosedli na plochu astroportu na Azerii tři metry od původního místa. Blahopřál mu k získání pilotního osvědčení a Evu informoval, že ji i její tělo shledává dokonalejším. Pak si přebral informace o průběhu zkoušky do epapu a mohli jít domů.

* * *

Adam byl příjemně unavený. Konečně má hotovo!

Většinu cesty do města šli mlčky, ale večerní chlad Adama probral, a když se s Durem loučili, už zase vnímal. Dur mu ještě připomněl, že se ráno v osm sejdou na radnici, protože musí jeho výkon zanést do oficiálních struktur a jediná certifikační autorita na Azerii sedí tam.

Adam si vzpomněl na Amandu a srdce mu poskočilo. Od toho památného vyřizování živnosti se spolu několikrát viděli, protože jako jediný soukromník na Azerii byl Adam na finančním úřadu pečený vařený. A tenhle úřad zabíral celé jedno křídlo rozložitě radniční budovy. Popovídali si, vypili spolu kávu – Amanda uměla z místní břečky udělat skutečně lahodný nápoj!

Amanda, to bylo nesmírně milé a nesmírně ukecané stvoření. Ovšem ne tak, že by druhého nepustila ke slovu. Ale zato na sebe prozradila první poslední a moc se jí nelíbilo, že Adam o sobě mluvil jen pod nátlakem. Již po třetím rozhovoru měl Adam pocit, jako by Amandu znal věčně.

Pro Adama, vlastně pro kohokoliv, bylo těžké se do Amandy nezamilovat. Na první pohled to byla křehká, éterická bytost, v jejíž blízkosti bylo radno chodit po špičkách. Ale když se dala poznat, zjistil Adam, že si prožila mnoho těžkých chvil a je psychicky nesmírně odolná. Život se s ní nemazlil, ale ona

byla tichá a skromná, vstřícná k problémům jiných a s obrovskou dávkou nadhledu k tomu, co lidé označují slovem osud. Svým způsobem opak Markéty, která si žila jako v bavlncce.

Řeklo by se, že Amanda je jen hezká vrátná, ale ani při příjemném rozhovoru s Adamem nepřestala plnit své povinnosti a bylo zřejmé, že dokáže řešit problémy rychle a rozhodně. Pouhé její pozorování uvádělo Adama do jakési extáze, protože o ní vypovídalo víc než tisíc slov. Několikrát měl dokonce příležitost vidět ji klidnou v situaci, kterou by on nezvládl – už po dvou minutách by řval a s pěnou u pusy by patrně toho nebo tu mlátil nebo škrtil.

Ten obdiv k Amandě, hraničící se zbožňováním, však na Adama působil zcela opačně. Přesněji tak, že s ní neměl problémy, nemusel si zakazovat city či se jí schválně vyhýbat. Věděl, že to není přetvářka, že je skutečně taková – příliš dokonalá pro obyčejného člověka. A to byl zřejmě důvod, proč byla Amanda v šestadvaceti letech stále volná. Prostě stále potkávala jen muže, kteří si jí vážili, možná ji i zbožňovali, ale neodvážili se přivlastnit si ji.

Když si Adam dal večeři, tedy zbytky, co našel v lednici, byl najednou plný energie a spát se mu nechtělo. Uvědomil si, že je čtvrtek, a nakoukl do pošty. Opravdu – byly tam hned dvě nové zprávy.

První byla od Hrabala. Milan psal, že mu drží palce při závěrečných testech Evelíny a při snaze o získání pilotního průkazu. Tvrdil, že má informace o Adamově dohodě s SPGV na průzkumu planet a že má pro něj vážně míněnou nabídku: uplatní svůj vliv v bance, u níž má Adam půjčku, za poskytnutí použitelných informací z prozkoumaných planet.

Adam odepsal, že mu vděčí za mnohé, ale že za něco takového by ho hanba fackovala, že by to vnímal jako podraz a že určitě s něčím takovým SPGV počítá a nějak se pojistí. Také psal, že z vysoké odměny půjčku splatí i bez protekce. Ještě dopsal, že hrozba je příliš velká, než aby se nechal zlákat, a že jeho vděk je sice nehynoucí, ale zase ne tak velký.

Hrabal ho těžce zklamal. Nechápal, jak se mu mohlo zdát, že je jiný než ostatní milionáři. Samozřejmě, nějak k tomu bohatství přijít musel – ale podvodem?! Na Adama dolehla únava celého dne a on zatoužil po posteli. Ze setrvačnosti ještě otevřel také druhou zprávu a vyprchaly z něj i ty poslední zbytky energie.

Byla to výzva živnostenského úřadu, znějící hodně výhrůžně. Ale ne z úřadu na Azerii, ale přímo z centrály na matičce Zemi!!!

+ + +

4. Návrat ztraceného

Těžko vypovědět, jaké to je, cestovat subprostorem v pilotní kabině a vidět ty modré efekty. A co teprve v pilotní kabině vlastního hvězdoletu!

Amina, přesně vedená počítačem, vystoupila ze subprostoru necelý milion kilometrů před dráhou Jupiteru. Měli jen třicet sekund na identifikaci, jinak by proti nim vystartovaly z Marsu stíhačky. Počítače si vyměnily zdravice a Amina mohla pokračovat k Zemi rychlostí osmi desetin.

Adam s předstihem také odeslal žádost na Měsíc a ten jim přidělil oběžnou dráhu, z níž mohl zavolat Zemi. Chtěl ušetřit palivo a přistát rovnou na astroportu SPGV a nechat tam Aminu stát, dokud nevyřídí ten živnostenský úřad. Snad nebudou dělat potíže, stačí mu malý prostor někde v rohu.

Spojení navazovala Eva. Nebylo podstatné, kolik počítačů si její volání přehazovalo mezi sebou, ale to, že za deset sekund měl Adam na drátě úředníka SPGV. Dokonce toho, který s ním měl sepsat smlouvu.

Počítače referenta informovaly, že hovor je veden z Měsíce a že ho zahajuje volající. Trpělivě čekal, až promluví:

„Dobrý den, jmenuji se Adam Hopsal a přilétám z Azerie. Mám s vámi podepsat smlouvu o průzkumu osmi hvězdných soustav kolem Azerie. Vyskytl se však neočekávaný problém s živnostenským úřadem zde na Zemi, kam musím jít ještě předtím, než půjdu k vám. Zpráva přišla poštou teprve včera a zněla dost výhrůžně. Rád bych přistál jen jednou, nejlépe na vašem astroportu. Klidně zaplatím nějaké parkovací poplatky – pořád to bude levnější než dvě přistání a dva starty. Pěkně prosím, mohl byste to zařídit? Děkuji, nic dalšího nepotřebuji.“

Tři sekundy.

„Dobrý den, pane Hopsale. Smlouva už je připravena. Já jsem dnes v práci do šestnácti hodin, jen od dvanácti do jedné jsem na obědě. Nic by se ale nestalo, když to dnes nestihneme. Klidně budeme pokračovat zítra ráno. Víte, tady u nás pořád stačí zamávat rudým hadrem ekologie, a lze zařídit cokoliv. Nemějte obavy. Zavolejte za pět minut. Nebo raději za deset. Končím.“

Pak Adam zavolal rodičům. Oznámil jim, že je na Zemi, musí oběhnout úřady, a až to bude hotové, že zavolá a domluví se na návštěvě. S rodiči se

neviděl několik let, ale ani v nejmenším nepředpokládal, že reakce mámy bude tak bouřlivá. Zmínila se o návratu ztraceného syna – určitě narážela na nějaký starý film. Ale zpoždění rádiových vln bylo citelné a na rozumný dialog to nebylo.

* * *

Adam se blížil k obří budově GCRP⁴. Naprosto nechápal, co tu takové množství úředníků může dělat! To je těch podnikatelů tolik? Skutečnost se měl zanedlouho dozvědět ne právě příjemným způsobem...

Vrátný z kódu předvolanky věděl všechno. Nahrál Adamovi do epapu plánek s vyznačením cesty, protože návštěvník se tu mohl snadno ztratit. Než ho robot pustil dál, popřál mu:

„Přeju vám dobré pořízení.“

Bylo dobře, že ukazatele na stěnách byly aktivní a komunikovaly s epapem. Hned jak špatně odbočil, zalil se plánek rudou září a začal blikat. Adam přemýšlel, co touhle budovou architekti sledovali. Nakonec dospěl k závěru, že to nebylo schválně. Honili si triko a na počítači vypadají ta mezipatra, zákoutí a další architektonické prvky se vzletnými názvy méně nepřehledně než ve skutečnosti.

Téměř na konci chodby, jen dvoje dveře od prosklené stěny budovy s výhledem na pár ulic, byla na dveřích cedulka: 'Václav Glauz, vyšetřovatel skupiny H'. V Adamovi hrklo – vyšetřovatel? Copak asi provedl??? Vtom se dveře otevřely a v nich stál vyšetřovatel jen o málo starší než Adam. Ta prokletá elektronika mu signalizovala, že návštěva je za dveřmi.

„Dobrý den, pane,“ vyhrkl snaživě Adam.

„Dobrý,“ zamumlal svalnatý borec a ustoupil ze dveří velké kanceláře. Pokynul mu k otáčivé židli u jednacího stolu vpravo, zavřel dveře, z dlouhého stolu vlevo u zdi si vzal štos papírů, obešel jednací stůl a usedl na polstrované křeslo proti Adamovi. Přitom hodil štos nedbale na stůl a papír se rozsypal. Ještě nedbaleji shrnul listy k sobě a konečně se podíval na Adama.

„Jak vám jde podnikání na Azerii?“

„Děkuji za optání, dobře,“ prohlásil Adam rezervovaně, „Ale to určitě víte z mých daňových přiznání.“

Glauz mávl rukou. Lidé tak odhánějí dotěrný hmyz, on tím odpálil ironickou poznámku.

„Co vaše nová hračka?“

„Myslíte hvězdolet? I to víte dobře, jinak byste mě asi nepředvolali sem na Zemi.“

„Samozřejmě, že víme... Chtěli jsme, abyste přiletěl a my vám ho mohli zabavit.“

„Cože???“

„To stát občas dělá, když někdo vlastní něco neoprávněně!“

4 (G)alaktická (c)entrála (r)egistrovaného (p)odnikání.

„Neschovávejte se za stát! Vždy jsou za idiotskými nápady lidé. Chtěl bych poznat toho...“

Glauzův výraz jasně signalizoval, jak se věci mají. Adam se zarazil a krůček po krůčku vracel hormony do jejich klecí, shromažďoval rozprchlou inteligenci a po minutě promluvil zcela klidným hlasem. Bylo zřejmé, že něco z jeho snah proniklo na povrch, protože Glauz ho se zájmem pozoroval. Jestli ho ten prevít jen testuje a tohle jednání nakonec dopadne dobře, vyžádá si záznam z kamer.

„Blafujete,“ řekl Adam vyrovnaně.

Glauz náhle ožil a přistrčil mu papír z vrchu hromádky.

„Tohle znáte?“

„Hmm... vypadá to na vážnou regresi.“

„Co to plácáte?“

„Myslím ty papíry... V minulém století to vypadalo, že papírům konečně zvoní hrana, ale teď...“

„Pane Hopsale,“ vyštěkl Glauz výhrůžně, „mluvte k věci!“

„Pardon, snažím se jen vnímat věci komplexně... Ano, to je darovací dopis od Hrabala.“

„To vám jen tak daroval hvězdolet za čtvrt miliardy?“

„Opravdu skvěle zařízené: vlastním stroj za nějakých padesát milionů, vy mi předhazujete, že je za dvě stě padesát, ale banka mi za něj půjčila necelých deset. Nemohl byste začít mluvit vážně? Nebo ještě lépe – jednáte podle nějakých předpokladů, které jste učinil na základě informací, které mi nemíníte prozradit. Vážený pane Glauzi, máte možná správné výchozí informace, ale vaše předpoklady jsou mylné. Já nejsem zločinec! A vy nejste všemocný. Snažím se působit svému okolí co nejméně problémů, zvláště pak úřadům. To je mé skutečné já. Ale vám se patrně zdá, že když mám hvězdolet a banka mi poslala pár milionů, že jsem milionář a tedy podvodník. A tady vidím příčinu: Hrabal je pěkné kvítko, něco jste na něj vyšťourali a kohokoliv, kdo se k němu přiblíží, považujete za stejného podrazáka. Dobře, budu dělat, že nevím, že víte, a povím vám to, jak to ve skutečnosti je: z těch skoro deseti milionů od banky mi zbývá nějakých pět set devadesát tisíc – to jsou s bídou dvě plné nádrže. Ty budu potřebovat, abych si vysloužil první výplatu u SPGV. S 'velmi výhodnými úroky' však dlužím třináct milionů! Když to nesplatím, seberou mi hvězdolet za padesát. A stát ve vaší osobě začne tvrdit, že vlastním loď, a s nataženou rukou čeká, že vám pošlu jeden a půl milionu na NĚJAKÉ dani, protože se zdá, že nemám ten zadek až tak holej. Ale když mi ji Hrabal přenechal, by to vrak, ohodnocený toutéž bankou na dvě stě tisíc. A pokud vím, Hrabal vám tu daň poslal dřív, než mně ty darovací smlouvy. Tenhle dluh už jsem vyrovnal. To, že ta loď lítá a má hodnotu oněch čtyřiceti devíti milionů, je výsledkem více než roční práce.“

Adam se zarazil, protože mu došlo, jak se rozpovídal a že už je zase ironický. Se zájmem se podíval na Glauze a zeptal se:

„Proč se o tom vlastně bavíme – myslel jsem, že jsem na živnostenském úřadě, ne na finančáku!“

„To je takový fíg! Tahle část budovy už není GCRP. Patřím k organizaci na pomezí tří institucí: ty dvě, co jste vyjmenoval, a policie... Zdá se, pane Hopsale, že to máte v hlavě dobře sesumírované. Všechno je tak, jak jste to popsal. A všechno legálně, bohužel.“

„Proč 'bohužel'? To tak toužíte škodit druhým?“

„Víte co, pane Hopsale, navrhuji začít znovu. Já ve vás přestanu vidět Hrabalem nastrčeného bílého koně a vy se pokusíte odsunout předsudky o zlých a hloupých úřednících, co ubližují ostatním jen proto, že dlouho neměli sex. To není hra na hodného policajta, myslím to vážně. Vemte konečně na vědomí, že mám také nějaké povinnosti a že mám právo – ne, mám zájem – plnit je, jak nejlépe dovedu.“

„Dobře, agente Glauzi, možná je to zastaralý postoj, ale já cítím hrdost na to, že jsem čestný, i když se zrovna nikdo nedívá. Ne vždycky se mi líbí, jaké platí zákony, a občas sednu a napíšu svému senátorovi. Budete muset připustit, že se může stát zázrak a žvásty politiků se stanou skutečností. Jako v mém případě: zbohatnu poctivou prací. Moment – sám tam slyším nějaké ty falešné tóny. Ale za ty nemůžu já, ale systém, který tu už pár století budují finanční magnáti. Vrak lodi nestojí za zlámanou grešlí, ale přitom ho lze za rok opravit a homologovat, a najednou má hodnotu padesáti milionů. Zajímavá je pak ovšem reakce lidí, kteří to štěstí neměli. Vůbec nevidí, že by je ani nenapadlo kupovat vrak! No a státní aparát, to je kapitola sama pro sebe. Ten má tendenci úplně šílet. Úředníkům nějak nedochází, že takhle zachází banky s celou společností, a to včetně jich samých. Ale aby nějaký Hopsal měl padesát milionů, když nedřel do úmoru celý život – určitě to někde nakrad nebo někoho podvedl!“

„Klid, člověče, já to chápu!“ chlácholil ho Glauz, „Povím vám, proč jsem si vás pozval. Dostal jsem na starost případy kolegy, co už odešel do předčasného důchodu. Jedním z případů je Milan Hrabal. Protože je všeho schopný, nedostal ho finanční úřad už dávno, ale po deseti letech všechny materiály předal nám. Udržujeme spis a čekáme, až udělá chybu. Někomu, kdo se neseznámil se všemi souvislostmi, se zdálo, že byste mohl být stopa. A protože naše případy jsou nadlouho, vyplatí se nastudovat všechny dostupné materiály. Vidíte ten štos? Snad se nebudete divit, že jsem s tím byl hotov teprve včera. Ale to už byl výhrušný dopis odeslán, a i kdyby ne, já nemohu jen tak nadřízenému říct, aby to zrušil, že za nic nemůžete. No, děkuji za váš čas. Rád jsem vás poznal.“

„Můžete mi alespoň naznačit, co vlastně Hrabal udělal?“

„Ledacos, ale vlastně nic. Podvůdek tady či támhle, úplatek tomu nebo tamtomu, manipulace s jednotlivci i organizacemi. Peníze, vydírání, kamarácofity. Ale daně, ty má v naprostém pořádku. Tam se nechytáme... Kolikrát jste se s ním setkal?“

„Jen jednou. Pak nějaké ty zprávy.“

„O čem byly?“

„Agente Glauzi, jestli je takový, jaký si myslíte, že je, pak se jistě dozví, že jsem byl tady. Když pak zkusíte nějakou akci na základě mých informací,

bude mu to jasné. Jsem si jistý, že v přímé konfrontaci by ani vytrénovaný Hrabal na mě neměl, ale nejsem kovboj, co spí s pistolí pod polštářem. Snadno by se mi také mohlo stát něco ošklivého.“

„Mám tohle místo, protože vždy přemýšlím, než něco udělám. Speciálně si dávám pozor, abych udržel maximální možnou nepředvídatelnost svých akcí. Pane Hopsale, v něčem jsem byl nad očekávání rychlý – ulovil jsem instruktora Dura, hned jak se vrátil domů. A protože je to dávný kamarád, nemusel jsem ho nijak pobízet, aby mi povyprávěl o vašich pilotních zkouškách. Ve skutečnosti jsem ho musel pořád brzdit – tak moc z vás byl nadšený. Když mě odvolali z jednání s tím, že už jste zde, podíval jsem se na GWW – Michael vaši certifikaci umístil na síť s hodnocením, jaké jsem ještě neviděl. Víte, co znamená typ průkazu PT?“

„Nezjistil jsem to. Stačilo mi, že mám třídu A. A potom to byl takový bláznec, že jsem na nic jiného neměl sílu.“

„Znamená to pilot-technik. V kombinaci s nejvyšší třídou je takových pilotů sotva dvě stovky. A to v celé téhle podělané galaxii, Hopsale! Podle vyjádření Michaela jste ale absolutní jednička. Nikdo z jeho dřívějších žáků vám prý nešplouchá ani na kotníky. Co jste tam vlastně prováděl?“

„Já... já nevím,“ pronesl Adam šokovaně, „při prvním startu jsem se klepal jako ratlík a pak jsem nedělal nic jiného, než že jsem plnil jeho příkazy. Kupodivu jsem zase přistál, aniž bych Aminu zničil, a když ten tlak konečně povolil, rozbolela mě hlava. Jak se liší pilot-technik od pilota?“

„Od pilota se očekává, že je dostatečně zručný, aby ve spolupráci s počítačem dokázal najít závadu a opravil ji výměnou dílu – má-li ho ovšem k dispozici. Protože jste chtěl létat sám bez kopilota, musel jste zvládnout třídu Á. Podle Michaela ho jistý Herman z dílen požádal, aby vás školil na typ PT. Michael je starosvětsky zásaditý a přísný. Nejvíc ho ten Herman potěšil, když místo úlev po něm chtěl, aby vás proklepl, co to jen půjde. Od PT se očekává, že by dokázal závadu obejít, kdyby ji nešlo odstranit. Včetně závady palubního počítače. Michael mi taky vykládal, že jste se pohyboval od planety k planetě tak rychle a s takovou jistotou, jako samotný NSH... Dobrá, přestanu vás chválit, abyste si nemyslel, že to na vás zkouším s medem. Když vám nabídnu licenci na převoz turistů s dětmi – berete?“

„Zajisté. Napadlo mě, že bych o víkendu naložil nějakou rodinu a ukázal jim krásy, které zanedlouho objevím ve službách SPGV. Možná bych kvůli penězům přežil nějaké to řvoucí děcko.“

„Tak vydržte moment, nastavím to. Vrátný vás pak pošle do výdejny v přízemí, kde vám ten certifikát udělají.“

„Agente Glauzi, není to podvod, byť ve vyšším zájmu? Žádné zkoušky jsem přece nedělal.“

„Kdepak, Hopsale. Opravdu neexistuje oprávnění vyšší, než je PT. Nejdůležitější je, aby se děti vrátily z cest živé a zdravé. A držitel průkazu PT to dokáže zajistit už z principu.“

Glauz k Adamovi zvedl oči. Najednou se zasmál a vesele konstatoval:

„I když bude mít celou dobu zacpané uši.“

„Proč to instruktor neudělal hned?“

„Na Azerii ho to nenapadlo a vy sám jste to po něm nechtěl. A pak už byl na Zemi.“

Adam uznal, že to vlastně bylo nedorozumění. Pokýval hlavou a koukal na Glauze, proč na něj kouká jako dítě na Ježíška. Pak mu to došlo.

„No jo, jistá nepravost z Hrabalovy strany nastala... Včera večer mi kurýr dopravil zprávu s nabídkou odpuštění části, nebo celého úvěru za informace, které získám při průzkumu planet ve službách SPGV. Slušně, myslím, že úplně normálně, jsem odmítl, protože by to nebylo správné. Moje odpověď je ale stále na serveru na Azerii, odejde až ve středu. Nedošlo mi, že tu budu dřív.“

„To je všechno?“ zeptal se zklamaně Glauz, když Adam mlčel.

„Přísahám, že jsem nic nezatajil... Co byste chtěl za to, že jste mi zpřístupnil oprávnění, na které mám beztak nárok?“

Glauz chvíli zíral, ale nakonec uznal, že jsou vyrovnaní a je čas se Hopsala zbavit. Vyskočil, podal mu ruku, ale pak si ho za ni lehce přitáhl, a než se Adam mohl začít bránit, pošeptal mu do ucha:

„Pane Hopsale, dejte si na toho Hrabala pozor. Myslím to jako zcela vážně míněnou radu. Celou cestu do SPGV, prosím, věnujte tomu, že aktivujete svou fantazii a projdete všechny možnosti, jak by vás mohl ohrozit. Nemyslím jen fyzicky, ale libovolnými formami nátlaku. Domnívám se, že nepřestane, jen to nebude tak viditelné.“

Pak ho od sebe mírně odstrčil, zároveň se silným stiskem ruky se hlasitě rozloučil a jemně Adama vystrčil ze dveří. Adam prokličkoval bludištěm k východu, zašel do výdejny a vydal se konečně do SPGV podepsat pracovní smlouvu na 'Průzkum 8 slunečních soustav v okolí Azerie'.

* * *

„Podívejte se, pane Hopsale,“ nadechl se referent, lehce ospalý takhle krátce po obědě, „než to podepíšete, musíte zajít do dílen a zpřístupnit technikovi svou loď, aby tam namontoval detektory. Také by bylo dobré, abyste se s ním seznámil, protože poletí s vámi.“

„Bude lítat se mnou?“ vyvalil Adam oči.

„Samozřejmě si chceme ohlídat investici, abyste si nevymýšlel. Je v tom spousta peněz.“

„To ale ve smlouvě není, že budu žít drába.“

„Nebojte se, pane Hopsale,“ zasmál se vesele úředník, „toho žít nemusíte... Až to dojednáte, přijďte zase sem, převezmete a parafujete smlouvu.“

Adam si ještě nechal vysvětlit, kde technika najde, a vydal se několika výtahy a mnoha metry chodeb, až došel k vedoucímu dílen. Pořád ale musel myslet na ten úředníkův smích. Co ho na tom tak rozveselilo? V tom bude nějaká čertovina! Vešel do páchnoucí buňky, evidentně úplně nové,

a vedoucímu v modrých montérkách předložil montážní příkaz. Vedoucí ho přelétl očima, stiskl modré tlačítko a bez většího zájmu do mikrofonu řekl:

„Riku, pošli mi sem třináctku.“

Reproduktor něco zachrchlal a vedoucí zvedl hlavu k Adamovi. Dvě sekundy ho hodnotil. Dojem byl zřejmě příznivý, protože ho servilním hlasem požádal:

„Za buňkou je několik židlí. Posadte se tam, prosím, do pěti minut je váš pomocník tady.“

Adam poděkoval a vyšel ven. Za stěnou buňky stály tři notně zdevastované židle. Posadil se na první a rozhlížel se po rozsáhlém prostoru. Bylo toho kolem tolik, že si ani příchodu technika nevšiml. Zvedl se, až když zpoza rohu vykoukla vedoucího hlava s vyzývavým výrazem.

„Tak proto se ten úředník smál,“ pochopil Adam, když spatřil onoho technika. Byl to robot. Umělá kůže na obličeji byla dokonalá, na zbytku těla ale víc připomínala těsný overal.

„Dobrý den, pane,“ oslovil ho robot – neznělo to nijak podřízeně, spíš jako rovný s rovným.

„Domníval jsem se,“ neskrýval Adam překvapení, „že se roboti používají už jen... no jo, ona to vlastně bude práce ve vesmíru.“ Potom se ale obrátil na vedoucího:

„Můžete mě spojit s úředníkem, co podepsal ten příkaz? Rád bych si něco ujasnil.“

„Tak jsem poznal toho technika,“ řekl zamračeně úředníkovi, když se objevil na obrazovce videofonu, „a pokračovat budeme jen v případě, že do smlouvy doplníte ještě jednu drobnost.“

„Nemračte se tak, pane Hopsale. Od začátku je s tím počítáno a určitě se dohodneme. Co to bude?“

„Něco v tomto smyslu: *'Ve všech náležitostech průzkumu je velitelem Hopsal, je však povinen vzít v úvahu informace poskytnuté robotem. V případě jednání člověka v rozporu s dobrými mravy a obchodními zájmy SPGV je robot povinen člověka nejprve slovně upozornit na závadné jednání. Zasáhnout smí až v případě, že člověk své jednání nepřehodnotí, přestože mu robot poskytl přiměřený čas.'* Trochu to učešte, prosím, ale na tom, že výpravě velím, trvám. Jo, a ještě tam napište, že SPGV ručí za příkazy, vydané robotovi v této souvislosti.“

„Za příkazy ručíme v každém případě, to už ve smlouvě je. Ostatní tam přidám. Ještě něco dalšího?“

„Zatím vše. Ještě to promyslím během těch hodin, co teď spolu strávíme. Nechci se vás dotknout, ale neznám vás. Vězte tedy, že by mě to mrzelo, ale když SPGV ve vaší osobě bude chytračit, zakázku nepřijmu a klidně nechám detektory zase vymontovat.“

„Rozuměl jsem,“ přikývl úředník a usmál se do kamery.

Robot sice zůstal stát před buňkou, ale pro jeho elektronický sluch nepředstavovaly dveře problém. Když Adam vyšel, zeptal se ho:

„Proč tolik trváte na své nadřazenosti, pane?“

„Za zavřenými dveřmi se poslouchat nemá, snadno dojde k chybné interpretaci, jako právě v tomhle případě – to, co chci přidat do smlouvy, vyjadřuje nedůvěru k SPGV, ne k robotům. A má mě to ochránit právně před podrazy lidí – ne fyzicky před roboty.“

Potom se Adam otočil a zjistil, že vedoucí sedí za svým stolem a zřejmě dostává instrukce. Otočil se zpět, podíval se robotovi do modrých duhovek a nasadil konverzační tón:

„Jak se jmenuješ?“

„UNR13, pane.“

„No fuj! Budu ti říkat Robi... Budeme si tykat – já jsem Adam,“ a podal mu ruku. „Pro těsnou spolupráci je to lepší... Ještě k té nadřazenosti – věř mi, že doplnění smlouvy o odstavec, že velím já, bych žádal i v případě, že bys byl člověk. Je dobré, když to vědí obě strany dřív, než se půjde do akce...“

„Nač ještě čekáte?“ vykoukl vedoucí ze svého brlohu, „Třináctko – vem si évé pětku a vyražte... Na shledanou, pane Hopsale.“

Nečekal na odpověď a zase zalezl.

„Pojď za mnou, Adame,“ řekl Robi neutrálním hlasem a jal se proplétat mezi různými vozíky a policemi stále hlouběji do prostorné haly. Brzy se Adamovi dostalo odpovědi na otázku, co znamená to EV. Elektrický vozík! Dvě nekryté sedačky, volant a tři metry čtvereční neohrazené ložné plochy. Pětka byla jasná, protože na ploše za sedačkami byla bedna s nářadím a spousta krabic.

„Řídím,“ konstatoval Robi s náznakem ironie a div se nerozbehl, aby chytil volant první. Dobře dvacet minut jeli tunely. Potom museli na povrch, protože Amina stála na okraji kosmodromu – nejméně ještě dva kilometry. Ujeli sotva dvacet metrů, když to ten černý mrak pustil.

„To je nechutný,“ zvolal znechuceně Adam, „tenhle měsíc už jsem se sprchoval... To se mi na Azerii jakživo nestane, sakra! Voda z nebe – přijde mi to dost nebezpečný!“

„Neboj se, jsem vodotěsný,“ prohlásil Robi tónem reklamního agenta.

„Ale já ne!“

Robi k němu otočil hlavu s udiveným výrazem – ale než se mohl ztrapnit, pochopil jeho elektronický mozek, že to byl jen vtip. A tak ho ignoroval, dokud nedojeli k Amině.

Nedaleko hvězdoletu stála podivná dodávka – univerzální robotický dopravník. Místo kabiny řidiče byla skříňová nástavba jen metr vysoká a v ní byl uprostřed motor a po stranách mechanismy robotických rukou. Ruce nyní byly nataženy podél nástavby pro náklad, na níž ještě stál dron.

„Ten nám přivezl ještě něco dalšího?“ zeptal se Adam.

„Snad sis nemyslel, že tu máme všechno,“ podivil se Robi.

„Jo, přesně to jsem si myslel.“

„Přivezl průzkumné sondy a ještě pár dalších drobností.“

„Pochopil jsem, že budeme používat nanosondy.“

„Promiň, Adame, lidská řeč je nepřesná a plná reklamní nadsázky: každá sonda má průměr pomeranče a bude jich přes tisíc. Navíc tam máme několik

samohybných průzkumníků, kteří se dokážou pohybovat ve vodě, po zemi i v zemi. To by se na évéčko nevešlo!“

„Hmm, to asi ne... Co jsou ty další drobnosti?“

„Náhradní zdroje, náhradní díly, rozšíření NSH – paměti s informacemi a celá další procesorová jednotka. Věř mi, budeš mít ten nejmodernější počítač!“

Robi zaparkoval vozík ke schůdkům, které Eva vysunula, protože identifikovala blízcího se Adama. Robotický dopravník otevřel velké zadní dveře a vyskákali z něj čtyři roboti. Adam se uklidnil. Začínal mít obavy, že tu bude muset zůstat do rána. Ale osm rukou navíc to zvládne rychle, takže podpis smlouvy stihne ještě dnes.

* * *

A jak to dopadlo?

O půl čtvrté přes řídicí věž zavolal referent a oznámil Adamovi, že už to dneska nestihnou a že mu poslal do počítače kompletní smlouvu, kterou alespoň podrobně prostuduje. Ať se dostaví k němu ráno v sedm. Adam tedy zavolal rodičům, Robiho zavřel na lodi a jel na návštěvu.

Druhý den vstal časně a prostudoval si smlouvu. Nenašel žádnou závadu, i když Eva měla nějaké poznámky. V administrativní budově byl dřív než referent, na kterém bylo vidět, že měl asi divokou noc. Adam se na nic neptal a hned na něj vybafl, že je připraven k podpisu smlouvy.

V devět hodin už byl zpátky v lodi a připravoval start. Tady to nebylo žádné liščí doupě, tady věž přísně dodržovala protokol. Eva věž poctivě informovala o zahájení přípravy, zahájení testů, výsledku testů a konci přípravy. Také operátor nic nepřikazoval, jen jim minutu před startem oznámil přechod na automat – a všechno ostatní udělaly počítače.

Tři čtvrté hodiny se plahočili po přidělené dráze, protože přechod do subprostoru byl povolen až za dráhou Jupiteru. Pak ještě půl hodiny cesta a přistání na Azerii. Tady bylo odpoledne, což Adamovi vyhovovalo. Moc se u rodičů nevyspal, tak povečeří a půjde brzo spát.

Než turbíny atmosférických motorů utichly, uvedl Robi všechny systémy lodi do klidu. Adam se zvedl a odcházel. Robot musel zůstat na lodi, protože ve městě by způsobil poprask – jedině KKM mělo povoleno roboty a do města směli jen výjimečně. Adam se ve dveřích výtahu ještě otočil a mečivým hlasem přísně robotovi nakázal:

„Neotvírej žádnému vlkovi, kůůůzle!“ a zanechal nechápající elektroniku ve zmatku.

* * *

Druhý den ráno se Adam, svěží po dobré snídani, vydal na vrakoviště, aby se chlapům pochlubil homologací a pilotním průkazem. Bylo třeba okouknout situaci a zkontrolovat zaměstnance. Tady bylo všechno akorát, jen bylo třeba

vyřídít nějakou úředničinu.

Zavolał také Amandě a zašel za ní na radnici, aby ji informoval. To ale byla jen záminka – v noci se mu o ní zdálo a moc si přál ji vidět. Na radnici strávil příjemnou hodinku a šel na astroport. Namlouval si, že se do vesmíru na průzkum těší skoro stejně jako na Amandu.

Osm hvězdných soustav určil styčný referent v SPGV tak, že namaloval kouli kolem Azerie o průměru, jaký se mu zrovna hodil. Na počítači pak bylo, aby sestavil itinerář a spočítal celkové náklady. Základní informace k tomu měl, protože když se lidé usídlili na Azerii, zmapovala automatická sonda sto hvězdných soustav v okolí.

Ovšem mapování znamenalo jen zjištění hvězdné třídy, vyhledání planet a zjištění parametrů jejich oběžných drah a počtu měsíců. Sondu si zapůjčilo KKM a vrátilo ji za pouhých pětadvacet dní. Navíc by takhle sonda nepoznala mimozemšťana, ani když se s ním srazila.

Adam musel přesně dodržet itinerář, který počítal s průzkumem jedné hvězdné soustavy na jeden záťah, protože nejdražší bylo palivo pro hvězdný pohon a pro start a přistání na Azerii. Při vlastním průzkumu planety přistávat nemuseli, všechno zvládli z oběžné dráhy.

Průzkum planety byl také jednoduchý: vysadí mikrosatelity, které vytvoří na oběžné dráze rojnici se šífkou dvou tisíc kilometrů. Vypadá to hodně, ale na planetu velikosti Země by bylo třeba dvakrát šest obletů a přibližně celý den. Satelity budou snímkovat povrch a informace posílat do Aminy. Počítač je uloží a s Robiho pomocí vyhodnotí. Adam bude provádět zběžné vizuální pozorování dalekohledem.

Nikdo se nenamáhal s nějakým pojmenováním. První hvězda, první planeta – prostě P1.1. Příliš blízko své hvězdy a vázaná rotace – napůl žhavý, napůl zmrzlý kámen. Atmosféra žádná. Ekonomická výtěžnost: kamenolom, cca 0,5 %.

P1.2 nebyla o mnoho lepší. Byla asi dvakrát větší, tak akorát na řídkou vodíkovou atmosféru. Ekonomická výtěžnost: vodík, 5 %.

P1.3 byla planeta velikosti Marsu v pásmu života. Důležitá podmínka, voda, splněna byla, ale jestli tam nějakí mimozemšťané byli, pak na mikrobiální úrovni. Zajímavost našel Adam v dalekohledu. Když průzkum dokončili, vymohl si přistání na místě, které mu našla Eva.

Byla to rozlehlá planina na okraji horského pásma, dost velká a prostá velkých balvanů, aby bylo možné přistát s hvězdoletem. Dálkové měření podkladu tvrdilo, že je dostatečně pevný. Planina se otvírala do širokého údolí, kterým protékala řeka. Adam usoudil, že ty zvláštní útvary budou místní rostliny. Ani Robiho dlouhé zírání do dalekohledu to nedokázalo vyloučit.

Amina přistála. Použít atmosférické motory nebylo možné, protože zde bylo kyslíku jen nepatrně, a tak když Adam sbíhal ve středním skafandru ze schůdků, měla ještě Amina mezi nohama jezírko rozžhavené lávy. Za ním vylezl Robi, ale ten tolik nespěchal. V ruce měl průzkumný mikrodron, který otevřením dlaně vypustil.

„Ty to, Robi, asi neoceníš, ale tohle je vážně krása,“ rozplýval se Adam

nad pohledem, jaký mu dalekohled na oběžné dráze nemohl poskytnout. Útvary mezi planinou a řekou byly vysoké několik metrů a hrály všemi barvami. Eva vybrala dokonalé místo – nad horami, na druhé straně údolí, právě zapadalo slunce a krystalický povrch všelijak pokroucených 'stonků' jen zářil. Anorganický původ potvrdil i Robi, který hlásil:

„Jsou to jen jedovaté soli, které zde ukládá zvláštní proudění atmosféry. Pokroucené jsou vlastní vahou. Díky hře světla se mohlo zdát, že se vlní.“

„No jo, přece je nechci olizovat. Ale když je sem vezmu ve vhodnou chvíli, při východu nebo západu, věřím, že to většina turistů ocení. Čímž nemyslím roboty.“

Na dloubnutí Robi nereagoval, ale pak si složil souvislosti a prohlásil:

„Proč je vozit až sem? V soustavě Azerie na šesté planetě najdeš něco podobného. Navíc nebudeš první. Pokud vím, několik cestovků ze Země to nabízí už dávno!“

* * *

Telefon vytrhl Adama z hlubokého spánku.

Vrátili se z průzkumu pozdě odpoledne a Adam zaplul do postele hned po lehké večeři. Prohledávali již čtvrtou hvězdnou soustavu. Byli tam tři dny, protože se sešly samé velké planety. Postel na Amině mu nějak neseseděla. Jak ale zalehl do své, usnul prakticky okamžitě.

Další drnčení a zvonění. Těžce se posadil na posteli a letmým pohledem zjistil, že je půl jedné. Určitě nějaký omyl. To ho paradoxně probralo – omyl na Azerii byl hodně nepravděpodobný. Sáhł po telefonu a přemýšlel, kdo má jeho číslo. Volal António:

„Ahoj, Adame, potřebuju tvoji pomoc,“ prohlásil, jako by bylo poledne.

„Ahoj. Něco se stalo v dílnách?“

„Ne, poslouvej: v soustavě je výletní loď ze Země. Lítají za krásama na šestou planetu. Tahle loď je ale vážně poškozená a cesta na Azerii jí bude trvat dlouho. Jejich technik vyjmenoval náhradní díly, bez kterých to neopraví. Ty díly máme, ale volám, protože je tam nemá kdo dopravit.“

„Vidíš, to jsem nikdy nezjišťoval – to KKM nemá hvězdolet?“

„Jeden máme, ale teď je pryč. V dílnách jsou tři hvězdolety, ale všechny jsou v pokročilém stádiu rozebranosti. Věť mi, že bych tě nebudil, kdyby to nebyla jediná možnost.“

„Proč ten spěch? Umírají snad pasažéři hladu?“

„Myslím, že jídla je na výletní lodi přebytek! Problém je jinde: kapitán mi přiznal, že dochází k výpadkům energie. Výpadky jsou stále častější a delší. Pasažérům prý hrozí nebezpečí až tak za den dva, ale prozradil mi tajemství: převládá lidské orgány a pomocný zdroj energie je spíš na vyrovnávání výkyvů teploty než na její dlouhodobé udržování. Mají jich tam prý za milion. Odhadl to na dvě hodiny, pak se zkaží!“

„Tolik bych nešlel, určitě to mají pojištěné... Jak to bude s palivem? Já

mám na neděli domluvenu rodinu: cesta do vesmíru jako dárek ke třináctým narozeninám.“

„Až se vrátíš, hned ti Aminu dotankujeme... Žádný problém.“

I přes rozespalost došlo Adamovi, že jakmile přišla řeč na pasažéry, Antóniovy oči ztratily lesk, jazyk ztěžkl a řeč se zpomalila. A když se zmínil o narozeninách, António se stáhl do sebe. Asi mu neřekl všechno. Otupělý Adam se zeptal bez obalu:

„Koho tam máš?“

„Rodiče,“ odpověděl António obratem. Na okamžik zaváhal a pak tiše přiznal:

„I s předmětem sporu.“

Adam věděl, že se António nepohodl s rodiči a nějakých dvanáct let se s nimi neviděl. Ale nevěděl proč. António i jeho žena se tomuto tématu vyhýbali jako čert kříži. Adam se chtěl chopit příležitosti, ale včas se zarazil. Přišlo mu podlé zneužít přítelova rozpoložení. Jen zvolal:

„Letím!“ ale hned si uvědomil nedostatek informací: „Co ty náhradní díly?“

„Jsou na autě a auto bude do minuty před bytovkama. Robot to přendá do Aminy a může letět s tebou.“

„Dobře, jdu na to... Drž mi palce!“

+ + +

5. První setkání

Adam s dílenským robotem přijeli dodávkou plnou krabic k Amině za pouhých deset minut.

Adam vystoupil, a než došel k lodi, Eva spustila schůdky. Vstoupil do přechodové komory a počítač se hned ozval.

„Myslela jsem, že lidé v noci spí.“

„Musíme do práce, Evo. Naložíme náhradní díly a poletíme na pomoc nějaké výletní lodi u šesté planety. Pošli mi sem Robiho.“

Zase vystoupil a selezl na plochu. Robot přijel s dodávkou blíž ke schůdkům a otevřel boční posuvné dveře. Adam došel až k němu a opatrně řekl:

„Přijde na pomoc Robi. Přidělilo mi ho SPGV, protože pro ně dělám průzkum planet v okolních soustavách. Mám ho na palubě, nikam nechodí a nikdo o něm neví. Rád bych, aby to tak zůstalo. Je s tím nějaký problém, Trojko?“

„Ne, pane. Když je zavřený na lodi, není vlastně ani na Azerii.“

„Díky. Amina nemá žádný speciální nákladní port, musíte všechno naložit ručně. Já zatím připravím loď.“

Adam kývl na robota a s jednou bednou zase vyšplhal do lodi. S Robim se srazil v přechodové komoře a vysvětlil mu situaci: má spolupracovat s Trojkou a náhradní díly dát, kam to půjde. Vyjel do pilotní kabiny a přikázal Evě, aby připravila loď ke startu. Spojil se s věží, ale než se dostal k vysvětlování, řekl mu ospalý operátor, že o všem ví a že může odletět třeba hned, protože není žádný provoz. Než motory dosáhly provozní teploty, přišli oba roboti do pilotní kabiny hlásit, že náklad je na palubě a loď uzavřena.

Adam se nenamáhal, jen přikázal start a nechal všechno na počítači. Na oběžné dráze se ale zeptal:

„Už jsi tu výletní loď našla?“

„Ano. Není u šesté planety, ale skoro u páté – vzdálenost přes dvě astronomické jednotky.“

„Tak spočítej skok k páté planetě.“

Nemělo smysl jim něco říkat – ty zoufale pomalé rádiové vlny by potřebovaly na cestu skoro sedmnáct minut. Ještě krát dvě. Pak Eva

oznámila skok, Amina prudce zabrala, a už byli u páté planety, půl milionu kilometrů od výletní lodi. Třísekundové zpoždění bylo mnohem přijatelnější.

Adam hned začal mluvit k neviditelnému příjemci:

„Dobrý den,“ začal neutrálně a málem si zívł, „jmenuji se Hopsal a mám tu pro vás náhradní díly a tři techniky k ruce. Moje Amina je momentálně jediný hvězdolet, který k vám doletí. Ale jak vidíte, je to malá loď a moc lidí se sem nevejde. Musíme vaši loď opravit!“

Po třech sekundách se na palubní obrazovce objevil mohutný muž s pěstěným plnovousem – zcela dokonalý prototyp kapitána zaoceánského parníku z filmu pro pamětníky.

„Kapitán Pelikán na lodi Hvězdný racek, dobrý den. Pokud máte potřebné díly, půjde to.“

Obraz kapitána se usilovně zamyslel:

„Říkáte Hopsal?“ položil řečnickou otázku. Najednou se jeho tvář rozjasnila:

„No ano! Jeden pasažér vyprávěl včera u stolu veselý příběh... myslím, že si to pro obveselení společnosti vymyslel... Opravdu jste jediný podnikatel na Azerii? A vážně si opravujete vrak hvě... Sakra, že vy jste ho už opravil?!“

Tři sekundy.

„Jediná podnikající fyzická osoba – ano. Na druhou otázku odpovídám taky ano. Ale nemějte obavy, má řádnou homologaci a já pilotní průkaz Peta... Zdá se, že ve vašem okolí je bezpečno. Je to tak?“

Tři sekundy.

„Bude mi ctí se s vámi setkat!“ naznačil kapitán úklonu, „Zbytek roje je dávno pryč. Trefil nás jen jeden kus a stále ho tu máme – už prolétl třemi přepážkami a do padesáti minut zničí chlazení org... Byl jste informován?“

Tři sekundy.

„Ano pane, vím všechno. Končím a letím.“

* * *

Deset sekund – a Amina se vynořila necelý kilometr od výletní lodi. Nikoliv však v kolmé směru, to by už neubrzdila, ale rovnoběžně s ní. Navíc ještě z pravé strany, protože Adam požadoval vnější pohled na místo zásahu. Ale i tak musela Amina brzdit okamžitě a evidentně víc, než mohly eliminovat tlumiče inerce.

„No, ty vole,“ ozval se překvapeně pilot vedle Pelikána, ale hned se chytil za pusku. Když se na něj kapitán otočil, stál už v perfektním pozoru a červenal se až za ušima. Přísný kapitán, dbající na úpravu a chování svých podřízených za všech okolností, však prokázal nemalou dávku empatie. Usmál se, čímž šokoval mladého poručíka ještě víc, a otcovsky ho pokáral:

„Vidím do vás, Parksi – vy jste si myslel, že leteckého instruktora lze

podplatit, co? No, řekl bych, že je to hezká ukázka spolupráce dvou cvoků – Hopsala a jeho počítače.“

Amina s desetkrát větší lodí již srovnala rychlost a pomalu ji začala podlétat, aby se dostala k obdélníkovému nákladovému otvoru, který byl s to ji pojmout celou. Ale Adam vymyslel postup, který byl nestandardní a mnohonásobně rychlejší. Místo jedné hodiny to odhadoval na dvanáct minut. Teď s ním seznamoval kapitána:

„Otevřete dok a použijte manipulační ramena ke stabilizaci Aminy. Ještě jednou – nebudete ji vtahovat do doku, ani vysouvat tunel, jen loď zajistíte proti pohybu. O zbytek se postaráme my tři. Až všechno přeložíme z Aminy na rampu v doku, rameno uvolníte, zavřete vrata a dok natlakujete. Amina se o sebe postará a my se pustíme do oprav... Kapitáne, vydejte rozkaz.“

Eva vzorně spolupracovala s počítačem Hvězdného racka a během tří minut Aminu zachytily dvě mechanické ruce. Adam ve skafandru a s oběma roboty už byli natlačeni v přechodové komoře, a když je počítač informoval, Robi otevřel vnější dveře a vyskočil do prostoru. Plul vzduchoprázdnem k rampě v nákladovém doku a Adam za ním.

Adam byl ve volném kosmu poprvé. Nejenže se odrazil málo, a tak se za Robim stále více opožďoval, ale navíc nestejně, takže ho pravý bok začal pomalu předbíhat. Robi se přetočil, dosedl nohama na rampu, jako by to dělal desetkrát denně, a pravou rukou, nataženou proti stěně doku, anuloval dopřednou rychlost. Rychle se otočil, uhnul Adamově pravé noze, mířící mu na čelo, zvedl obě ruce a zastavil Adama pár centimetrů od kovové stěny. Otočil ho nohama dolů a postavil ho na rampu jako sádrového trpaslíka.

„No fuj!“ otřepal se Adam, „Děkuji ti, Robi... Jak to, že jsi mě zadržel?“

„Jsem přeci vybaven pro vesmír – jen jsem zapnul elektromagnety v podrážkách.“

„Aha.“

Robi, ještě než přistál, vyzval rádiem Trojku, a několik krabic již bylo na cestě. Adam si myslel, že bude jistit prostor pro případ, že by Robi některý díl nechytil, ale bylo to bezpředmětné. Navíc podcenil robotů rychlost. Hodně! Krabice přilétaly obrovskou rychlostí co sekundu a Adam měl co dělat, aby se Robimu alespoň nepletl. Mohl-li soudit, pro ty dva kovové chlapičky to byla hra, při které se báječně bavili. Několik posledních krabic poslala Trojka z nejroztodivnějších pozic ve vchodu Aminy – poslední dokonce odeslal nohama. A Robi zase krabice chytal různými částmi těla a po té poslední, která se odchýlila z dráhy o dobrý metr, dokonce skočil jako pravý fotbalový brankář.

Nakonec se ve dveřích Aminy objevila obrovská cívka s kabely a za ní jen o hlavu vyšší robot. Opatrně se odrazil a pomalu plul Robimu do náruče. Malá rychlost byla nutná – až ho Robi bude chytat, bude se muset vypořádat s hybností stokilové cívky.

„Hotovo, pane,“ ohlásil dílenský robot, když stál i s cívkou na rampě.

„Evo, ohlas kapitánovi splnění úkolu,“ přikázal Adam, „a požádej o uvolnění. Až budeme hotovi, ozvu se ti a přestoupíme zase stejným

způsobem. Drž nám palce, ať se oprava povede.“

„Samozřejmě – všechny, které mám!“

* * *

Klára Turasová sloužila na výletní lodi už několik let.

Pořád jako zástupce kapitána, ale to jí nevadilo. Ráda pracovala s lidmi, přesněji s výletníky, a měla ráda drobotinu. Kapitán byl skvělý a rozhodný muž, s jehož rozhodnutími většinou souhlasila, a když ne, vzala si ho stranou a nasměrovala ho, kam chtěla. Pravda, nikdy se nevzdal bez boje, ale do příštího konfliktu na tenhle zapomněl.

Při havárii byla v prostorách pro cestující uprostřed lodi. Věděla tolik, co oni, ale vehementně je uklidňovala. Obcházela kajuty, rozdávala klid, kontrolovala vše, co by mohlo lidem ublížit, a tak se postupně propracovala do služební místnůstky, kam prakticky nikdo jiný nechodil a kterou za ta léta přivedla k dokonalosti.

Spojila se s můstkem, kapitán ji seznámil se situací a přikázal jí, aby se vrátila a osobně dohlédla na opravu. Nevěděla, co má Pelikán za lubem, protože hlavní technik mohl totéž zvládnout sám a navíc odborněji, ale mlčky potvrdila přijetí rozkazu a vydala se na cestu. Hvězdolet byl obrovský, ale díky promyšlenému systému výtahů a pohyblivým chodníkům bude v poškozené části do pěti minut.

Sestoupila z chodníku, který končil několik metrů před vstupem do služebních prostor. Počítač jí vidí a uvolní jí vstup, ale cestující sem nesmí. Ocenila konstruktéry, kteří umístili cestující do středu lodi a mezi nimi a vzduchoprázdnem nechali služební prostory. Kdyby to tak nebylo, měli by po perforaci pláště mnoho mrtvých.

Jak je to ale možné, napadlo ji, vždyť hvězdolet má mít ochranné pole?!

Dveře jí uvolnily cestu, Klára se zorientovala a vyrazila na udané místo. Už slyšela klapot desítky nohou a vzápětí také zahlédla posledního z řady robotů, kteří přešli následující křižovatku a s prázdnýma rukama někam mizeli v pravé chodbě. To bude ta stěhovací parta.

Klára na křižovatce odbočila vlevo a pak vpravo a ocitla se v dlouhé chodbě, vedoucí podél skladů. A také kolem dvou velkých místností, kde se v hibernaci uchovávaly přepravované orgány. Taková přeprava byla vždy nárazová akce a výletní loď byla dobré maskování. Měla dostatečné prostředky, aby se ubránila případným zlodějům, a navíc byla cesta zisková, protože cestující si za bezpečnost rádi připlatili.

Jak je to vlastně s tím ochranným polem?

Uprostřed dlouhé chodby viděla hlavního technika s nějakým mužem ve skafandru bez přilby – to asi bude zachránce. Zachránce upozornil hlavního technika, ten se otočil a zamával na ni. Vyrazila k nim.

Pojednou zaslechla zaskřipění, podlahou proběhl záchvěv a o zlomek

sekundy později, svým dalším krokem, se madam Turasová ocitla o patro níž.

* * *

Dlouho kličkovali chodbami, každý s bednou náhradních dílů. Od nákladní rampy to do zadní části hvězdoletu bylo dost daleko.

Hlavní technik cestou vykládal, co věděl od pilotů: roj je míjel ve značné vzdálenosti, ale tenhle jeden šutr se asi zatoulal. Krátce předtím vysadilo silové pole. Nejdřív to vypadalo, že meteoroid trefí můstek, ale pak je minul. Výstřel z laseru takového mrňouse snadno minul.

Přibližně do první třetiny lodi s ní ten šutr letěl rovnoběžně, ale pak se jeho dráha zakřivovala a někde v polovině začal dít plášť a postupně se zanořovat. V poslední třetině pak prorazil plášť lodi a prolétl několika stěnami, než se zaklínil v jednom nosníku.

Měli štěstí – kdyby pokračoval ještě dvacet metrů, dostal by se k hlavnímu reaktoru, a kdyby ne kinetickou energií, tak žřavinou, která z něj vytékala, by prorazil jeho obal. Ovšem teď propálil i chladicí komory převážených orgánů a je jen otázkou minut, než kryogenika selže.

Adam poručil robotům složit bedny podél stěny. Robi s Trojkou odložili cívkou a bylo na nich vidět, že jsou rádi. Roboti pod vedením druhého technika pak odešli pro zbytek dílů, když si Adam povšiml starší dámy v nažehlené uniformě. Upozornil technika:

„Pane, kdopak je ta dáma?“

Hlavní technik se otočil a dámě zamával. Pak se otočil zpět a tiše řekl:

„To je zástupce kapitána, madam Turasová. Od havárie jsem ji neviděl, uklidňovala cestující. Na tu pozor, ona je...“

Ale to už se Adam nedověděl. Podlaha se zatřásla a v celé šířce se propadla. Madam Turasová zmizela jak mávnutím kouzelného proutku. Ztráta podlahy byla tak náhlá, že ani nestihla vykřiknout. Technik se chtěl k díře v podlaze vrhnout, ale Adam ho zadržel:

„Přemýšlejte, člověče. Jestli je narušeno víc nosníků, skončíte stejně... Jak se dostaneme o patro níž?“

„Tudy,“ ukázal technik za Adama, „pět metrů, po schodišti.“

Seběhli po schodech a vřítli se do chodby. Oba ale zůstali stát a zírali na tu změnu: tohle nebyla chodba hvězdoletu, tohle byla hororová krápníková jeskyně! Podivný, žlutozeleně světélkující sirup, stále vytékající z téměř metrového a značně porézního kamene, zaklíněného pod stropem, rozleptal stěny oddělující sklady od chodby a přivodil propad následujícího patra. Na své cestě přerušil přívod energie z reaktoru do poloviny hvězdoletu.

Přetížení při zaklínění kamene vyvrhlo velké množství sirupu na kryogenní boxy. Nízká teplota ve skladu orgánů způsobila, že se sirup přeléval jen velice pomalu, kapal z boxů na podlahu a vytvářel světélkující homole. Mezi nimi se převalovala bílá mlha. Celé to působilo dojmem pohybu zelených trpaslíků

v bublající vodě.

Madam Turasová se skutálela po šikmé ploše podlahy víceméně rovně, takže zůstala v chodbě, kde nebyly ty zelené homole. Byla však obklíčena několika světélkujícími proudy, vytvářejícími kolem každé překážky velké louže, z nichž stoupal nažloutlý dým. V chodbě měla podlaha normální teplotu a sirup se proleptával skrz.

„Sežeňte si masku!“ vykřikl Adam, „A taky pro ni!“

Nasadil si přilbu, kterou naštěstí ještě nestačil odložit, a začal vymýšlet postup záchrany. Technik se vrátil do chodby, ze skřínky na zdi vytáhl respirátor, rychle si ho nasadil a sáhl pro druhý. Došel k Adamovi, naklonil se k němu a zahuhlal:

„Nemá smysl jí ho házet, nemůže se hýbat!“

Ukázal na kus stropu na podlaze a vyslovil diagnózu:

„Patrně ten plát trefila hlavou... Co takhle něco položit přes ten zelenej sajrajt?“

Adam přikývl, protože se tím právě také zabýval. Na chvíli odtrhl pohled od zraněné a podíval se na stěnu s kryogenními boxy, protože měl pocit, že něco přehlédl. Obrátil se na technika:

„Měli byste vypnout gravitaci. Snížilo by se to leptání.“

„Ale to udělat nemůžeme! Na lodi jsou obyčejní lidé a také mnoho dětí.“

Adam nenaléhal, protože ho osvítilo poznání.

„Z čeho jsou ty kryogenní boxy?“

„Nějaká slitina,“ pokrčil rameny hlavní technik, „vím jen, že obsahuje významné množství stříbra.“

„To je v zásadě jedno – všiml jste si, že nejsou rozleptané, přestože ten sirup je na nich od začátku?“

Technik napnul zrak, pořádně si je v zeleném šeru prohlédl a přikývl.

„A taky nepřehlédněte další detail – ty zelené homole podlahu neleptají. Materiál boxů zřejmě žravé schopnosti sirupu deaktivuje. Zdá se, že natrvalo!“

„To by šlo,“ zajásal technik, „máme pár desítek prázdných!“

Vtom se v propadlé podlaze objevila robotí hlava. Robi viděl tu spoušť a Adama ve skafandru. Pro jistotu se ještě zeptal:

„Jsi v pořádku, Adame?“

„Já jo, ale zástupce kapitána ne! Ale už víme, jak na to. Seběhni po schodech a pojď mi pomoci.“

Robi strčil hlavu do otvoru ještě hlouběji. Adam se lekl, že spadne, ale pak zahlédl dalšího robota, co Robiho držel za nohy. Už ho zase vytahoval. Robi se postavil – a skočil do otvoru. Než Adam stačil vykřiknout, sjel po šikmé podlaze jako po skluzavce, přeskočil zelený potok a díky magnetickým podrážkám zastavil pár centimetrů od Adama.

„Jsem zde!“

„Jak malej,“ zamračil se Adam a přikázal mu přinést dva prázdné boxy. Robi zase přeskočil potok a hlavní technik zamyšleně prohlásil:

„Ještě že je máme.“

Tím na sebe upozornil a Adam přišel s dalším nápadem:

„Nemáte sirky?“

„Chcete rozdělat oheň? Na hvězdoletu?“ zatvářil se zděšeně.

„Jo... Lepší by byl plamenomet.“

„Pane Hopsale, máte zvláštní druh humoru. Co chcete podpálit?“

Adam se podíval na hlavního technika se zřejmým zájmem, ale pak přiznal:

„Ten odporný sirup by mohl dobře hořet... Nekoukejte na mě tak vyjeveně, nějak se ho zbavit musíme! Přece to nechcete utírat hadrem?“

„A proč ne? Říkal jste, že materiál boxů ten sajrajt neutralizuje – a pak ho normálně vytřeme.“

„Možná by to šlo... Stejně ale budu oheň potřebovat. Jak máte vybavenou dílnu?“

„Dílen tu je několik a vybavení jsme skvěle. Co potřebujete?“

„Výheň a kozlí měchy,“ prohlásil vážně Adam, ale když viděl technikův výraz, našťavaně řekl:

„To nebyl vtip! Přestaňte na mě koukat jako na klauna, jsem tu angažován k vaší záchraně. Potřebuju funkční plazmový hořák a pořádnou palici... A když říkám palici, myslím tím velké kladivo!“

„Za jakým účelem?“ zeptal se hlavní technik, kterému to stále nedocházelo.

„Důležité je vyhodit ten balvan z lodi. Potřebujeme kleště, které ta zelená břečka nerozleptá. Hodně velké kleště... A taky beranidlo, kterým ho uvolníme.“

„Myslel jsem, že by ho stačilo naporcovat laserem a kusy nacpat do boxů.“

„Raději bych ho neotvíral. Uvnitř může být ještě něco horšího... Uvědomte si, že vnitřek je ještě zmrzlý, ale laserem ho rozehrějete.“

„Kolik toho tam může být? Je tady toho docela dost!“

„Jen si nemyslete, s teplotou může narůstat objem toho sirupu několikanásobně. Pak to, co tu máme, jsou jen rozehráté povrchové vrstvy!“

„Velké kleště tady máme, pane Hopsale. Stačilo by jim udělat z té slitiny jen čelisti. Nesmíte zapomínat, že každý ten kryobox je hodně drahý!“

„Chápu, ale je velmi pravděpodobné, že něco ukápně nebo vystříkne a kleště naruší. Chcete riskovat, že nad tím kamenem ztratíme kontrolu a ten se bude kutálet touhle dlouhou chodbou? Navíc si myslím, že roboti jsou dražší než pár krabic.“

„Tak dobře, obstarám vše potřebné. Vy zachraňte madam Turasovou! Kdyby nepřezila, její syn by nás ze žalu mohl nadobro zrušit.“

Adamovi nebylo jasné, co že je ta dáma vlastně zač, ale už se nestihl zeptat, protože dorazil Robi s boxem pod každou paží.

„K čemu ty bedny, Adame?“

„Všimli jsme si, že je ta zelená břečka neleptá. Jeden položíme tady,“ vzal Robimu levý box, „a druhý přes támhle ten proud. Přejdeme po nich

a osvobodíme tu dámu.“

Podíval se Robimu do očí, pak ale otočil hlavu k ležící ženě a chvíli pozoroval namrzlou podlahu a nažloutlá oblaka. Otočil se zpátky k Robimu a tiše řekl:

„Podlaha je kluzká, všude kolem ten sirup, zástupce taky nebude peříčko... Musím ti dávat rozkaz, Robi, nebo půjdeš sám?“

„Člověk v nebezpečí,“ prohlásil tiše Robi bezduchým hlasem vychladlého kávovaru a nasadil tvář prostou emocí.

„Moc vtipný,“ ohodnotil to Adam a vrazil mu do levé ruky masku.

„Ta není pro tebe, ale pro ni,“ kývl hlavou k madam Turasové.

Robi se opatrně postavil na kryobox, sklonil se a položil druhý přes téměř půl metru široký světélkující proud. Pak udělal krok a seskočil na podlahu. Mírně nadzvedl madam Turasové hlavu a nasadil jí masku. Opatrně ji zvedl, po kryoboxech ji přenesl a položil ji na pojízdné lůžko, se kterým právě přijel zdravotník. Naklonil se k Adamovi a pošeptal mu:

„Adame, ta žena má něco v pravé ruce... Něco hodně cenného, nechtěla to pustit.“

„Tušíš, co by to mohlo být?“

„Ne, ale bude to nějaký přístroj na baterie, mírně to vyzařovalo energii.“

* * *

Pak Adam poslal roboty s Robim pro další kryoboxy.

Když se vrátili, předvedl jim, jak kryobox otevřou, s pomocí víka žiravinu neutralizují, naberou a přelijí do kryoboxu. Soustředěná činnost dvanácti robotů brzy žiravinu zastavila a zelené louže začaly mizet. Potom udělali z boxů přehradu s mezerou a jeden robot přeléval sirup, který z kamene stále vytékal, do boxu, který druhý robot vyměňoval.

Adam druhého technika požádal, aby vyslal několik robotů pro nějaké sudy na neutralizovaný sirup, protože kryoboxy jim za chvíli dojdou. Potom se s technikem, Robim a Trojkou vydal obhlédnout rozsah poškození a zahájit opravy. Především musí zajistit funkci kryogenního systému, který rozváděl tekutý dusík do jednotlivých boxů a dovolil uchovat orgány pro transplantace po několik týdnů.

„Vysvětlíte mi,“ obrátil se Adam na technika, „proč jste neměli zapnuté silové pole?“

„To nevím, pane Hopsale,“ odpověděl tázaný a bylo na něm vidět, jak ho ta otázka rozhodila. *Asi něco zanedbal*, pomyslel si Adam a položil další zvědavou otázku:

„Jak je možné, že tím roztrženým pláštěm neuniká vzduch?“

„Havarijní silové pole vytváří bubliny silového pole kolem poškozených míst. Je slabé, tak akorát k zabránění úniku atmosféry. To neznáte?“

„Ne, proto se ptám... Všechno vědí možná jen roboti,“ dodal a s potěšením zaznamenal, že Robi se smutným výrazem kroutí hlavou. Najednou se Robi zastavil a řekl:

„Adame, volá hlavní technik – máš za ním přijít do dílny číslo dva, robot tě tam dovede. A máte s sebou přinést nějaké ty kryoboxy, výheň je prý připravena.“

* * *

Adam a tři roboti, všichni s pár kryoboxy, vešli do dílny číslo dva, kde čekal hlavní technik. Na velkém stole s kovovou vrchní deskou ležely různé nástroje jak na přehlídce a technik se hned Adama ptal:

„Je to všechno?“

„Zdá se, že jo... Ale to je pěkný kousek,“ zvolal Adam nadšeně a potěžkal plazmový hořák.

„Taky jsem z NSH dostal informace o materiálu kryoboxů. Jenže nejsem kovář, některé parametry mi nejsou jasné,“ podal Adamovi epap, „Vy jste kovář?“

„Trochu.“

„Aha,“ zatvářil se technik pochybovačně, „Tak se předved'te. Všichni jsme vám k dispozici.“

Adam měl dost času, aby si v hlavě připravil plán. Hořákem rozkrájel boxy na jednotlivé stěny a z nich nařezal asi pět centimetrů silné pruhy. S pomocí hořáku a robotí síly pak pruhy spojil do téměř třímetrového pásu. Než udělal druhý pás, stihli roboti s druhým hořákem vyrobít další dva pásy.

Adam rukou ve speciální rukavici vyzkoušel pevnost pásu. Bohužel se vlastní vahou prohýbal. Proto začal řezat další, jen třicentimetrové proužky, které hořákem natavil na jeden pás. Robot pás zvedl a ten se prohnul jen nepatrně.

„Upravte i tyhle,“ obrátil se Adam na roboty s hořákem, „a ty vem tenhle hořák – budeš mi dělat výheň.“

Levou rukou popadl pás, pravou bez rukavice uchopil dvoukilové kladivo a přistoupil ke kovadlině. Potěšilo ho, že se našel někdo, kdo měl dost soudnosti a vybavil dílnu i takovou středověkou věcí. Zeptal se robota:

„Viděl jsi kleště, které používali slévači k vytahování rozžhavených ingotů?“

„Myslíte takové ty zkřížené rukojeti?“ a naznačil palcem a ukazovákem pinzetový úchop.

„Přesně! Tak tam směřuju... Ty budeš žhavit, já mlátit. Začneme překroucením rukojeti před křížením. Někde v těchto místech... Do toho! Musíš hlídat teplotu, ať to nepřepálíme.“

Když byl pás žlutočervený, hlásil robot ideální stav a Adam začal mávat kladivem. Nebyla to žádná sranda – těžké kladivo a střední skafandr! Brzy z něj tekla pot v celých proudech a chlazení skafandru se mohlo ztrhat.

Potom Adam přesunul pás nad zakulacený konec kovadliny, robot žhaval a Adam mistrně vytvářel uchopovací konec kleští. Když byl hotov, ztrhaně si prohlédl své dílo a přikázal robotům, aby zopakovali jeho postup se zbylými pásy. Vzal své dílo a šel vyvrtat laserem otvor pro spojovací nýt. Když roboti

udělali i třetí pás, poslal je vyvrtat otvory a se 'žhavičem' se pustil do tvorby čepů. Měl to za chvíli, ale znova se notně zpotil.

A byli ve finále! Adam pečlivě rozklepal konec nýtu tak, aby se rukojeti volně pohybovaly, ale nebyly zase příliš volné. Znaveným pohledem přelétl roboty-kováře, na kterých samozřejmě nebylo nic znát, a řekl:

„Ještě uděláme beranidlo – třímetrovou tyč s ploškou na konci. Tak asi devět decimetrů čtverečních. Ale to udělejte vy, jde vám to skvěle. Já sotva dýchám,“ přiznal a posadil se na stoličku.

Ale seděl asi tak minutu, když ho něco napadlo. Přistoupil k robotovi, který stál stranou, protože u kovadliny bylo plno, a zadal mu výpočet:

„Potřebuji něco jako vaničku o straně sto padesát centimetrů a s okrajem patnáct – kolik kryoboxů na to bude třeba?“

„Devět.“

Zavolal Robiho na frekvenci skafandru a vyžádal si dodávku dalších deseti boxů.

„Pane Hopsale, co jste ještě vymyslel?“ zeptal se hlavní technik, kterému se nelíbila likvidace tolika kryoboxů.

„Jak už jsem říkal, porcování kamene není dobrý nápad. Také přenášení pomocí kleští na větší vzdálenost není bez nebezpečí. My prostě ten šutr položíme do vaničky a pomocí kleští ho dotáhneme k díře v plášti a beranidlem ho vystrčíme do vesmíru... Nekoukejte tak, samozřejmě z prostor odčerpáme atmosféru, vypneme ochranné pole a roboti ho vyhodí stejnou cestou, jakou k nám vnikl! Zbytky sirupu zneutralizujeme, vytřeme a může se opravit plášť. Teď mi Robi hlásil, že už lokalizovali všechna přerušení kabelů a že se vaši roboti pod dohledem robota z dílen už pustili do nápravy.“

* * *

Vše bylo připraveno na velkou operaci.

„Ještě moment,“ zadržel natěšené roboty Adam, „musíme myslet na budoucnost. Vás to možná nezajímá,“ podíval se na hlavního technika, „ale já jsem zvědavý, co že je ten světélkující sirup zač. Půjčím si jeden kryobox. Vráťím!“ rychle dodal, když se hlavní technik zamračil. Otočil se na roboty:

„Robi, odštípni kus kamene. Trojko, vezmi kryobox a odchyť ho. Dáme to do laboratoře KKM.“

Když Robi s Trojkou Adamův požadavek splnili, převzal Adam kryobox a dal povel k akci. Vytáhnout zaklíněný kámen nebylo snadné, ale nakonec ho opatrně položili do vaničky a tu dopravili k díře ve vnějším plášti.

Teď lidé museli opustit prostory. Robi položil ruku na Adamovo rameno:

„Adame, podle NSH se madam Turasová probrala a chce s tebou mluvit. Jedině s tebou.“

„A ty víš, kde tu mají ošetřovnu?“

„Ano, NSH mi poskytl plánec hned, jak jsme vstoupili na palubu.“

„Tak jdem.“

Cesta na ošetrovnu připomínala exkurzi. Ale byli tam do deseti minut. Skutečnost převyšovala pojem 'ošetrovna' nejméně stonásobně. Jako by vstoupili do oázy, do jiného světa – ty barvy na stěnách, ty vysoké stropy, to naprosté ticho. Vrátná už ale byla zvyklá a šeptání ji dávno přešlo.

„Co byste rádi?“ vešla jim do cesty hora v bílém plášti.

„Bylo nám řečeno, že si paní Turasová přeje se mnou mluvit.“

„Vy jste Hopsal?“ zeptala se, jako by na tom bylo něco špatného.

„Ano,“ přikývl Adam, i když měl chuť odpovědět, že ne, že sem přišel naprosto klidným krokem.

„Vy pojďte se mnou, ten robot tady počká,“ řekla kategoricky.

„Ne, ten robot se musí dostavit k paní Turasové!“ reagoval Adam rozhodně a podíval se hoře do očí.

„Jak si přejete,“ cukla vrátná rameny a vedla je na konec chodby.

Ošetřená madam Turasová v dobré náladě je přivítala širokým úsměvem.

„Chtěla jsem jen vás, pane Hopsale,“ řekla, když vrátná zavřela dveře.

„Já vím, madam, ale to on vás přenesl přes proudy žíraviny. Jmenuje se Robi a přiletěl se mnou. Tím chci říct, že nemůže být zapleten do sabotáže, o které se mnou chcete mluvit.“

Madam Turasová šokovaně zírала a Robiho výraz se taky moc nelišil. Adam se usmál:

„Jen jsem použil hlavu – někdo musel vypnout silové pole. A protože se na vás nikdo nevrhl...“

„Ale jděte, pane Hopsale, já už jsem starší dáma...“ a zapýřila se.

Adama tím naprosto vyvedla z konceptu. Nedorozumění ho zamrzelo, ale pak si všiml veselých ohníčků v jejích očích a zamyšleně pokýval hlavou:

„Zřejmě jste už naprosto v pořádku.“

'Starší dáma' se zasmála, až se Adamovi zastavilo srdce. Připomněla mu Amandu. Zkušenost jí propůjčila jasnozřivost a spokojena s Adamovou odezvou mu podala ruku:

„Nejsem tak stará, abychom si nemohli tykat. Jsem Klára.“

„Adam, madam.“

„Budeme si rozumět,“ prohlásila nadšeně, „ale tohle dokončím za vás... za tebe: nikdo nezaútočil, protože to byla jen zkouška. Měla vyvolat dojem, že je někde skrytá závada. Souhlas?“

„Naprostý. A teď nám ukaž, Kláro, co schováváš v ruce...“ Na zkoumavý pohled zvedl ruce v obranném gestu, „Já ne, to Robi. Zaznamenal energii.“

Klára sáhla pod polštář a podala Adamovi stříbrnou krabičku tak akorát do dlaně. Adam ji předal Robimu, ale než stihl něco říct, světla v pokoji zhasla a někde na chodbě se rozezněl alarm.

„S tímhle to nesouvisí, nic jsem neudělal,“ zakroutil Robi hlavou a rozsvítil reflektor na hrudi. Do té doby si Adam nevšiml, že ho tam má.

„Ve skutečnosti souvisí, Robi. Majitel si přišel pro hračku... Kláro, za skříň. Robi, chraň ji vlastním tělem.“

„Neměl bych spíš já...“

„Jestli ví, že jsi tu, mohl by ti dát příkaz. Neboj Robi, já ho zvládnou.“

Zhasni!“

O chvíli později se dveře otevřely a do pokoje se vkradl tmavý stín. Jen heknul, když ho nečekaná rána do zátylku srazila na podlahu. Vydal divný zvuk, jak z něj vyletěl všechn vzduch, když mu Adam prudce dosedl na záda a přirazil ho k podlaze.

Robi opustil místo za skříní a posvítíl na něj. Už to nebyl stín, už to byl třetí technik, který se oprav nezúčastnil, protože zůstal u motorů. Madam Turasová znechuceně prohlásila:

„Arnolde, ty kreténe! Nemáš ani půlku inteligence svého akčního vzoru!“

Pak se vrátila k úsměvu, naklonila se k Robimu a jemně ho požádala o nahození jističů. Uvědomila si, že je vlastně zástupce kapitána obřího hvězdoletu, a přikázala:

„Jde se na můstek!“

* * *

Dva svalovci si převzali Arnolda a odvedli ho do zadržovací cely. Na obřím výletním hvězdoletu, který se čtrnáct dní toulal po hvězdách a na kterém byla tisícovka lidí, se mohlo stát cokoli, a tak tu měli i kompletní sociální vybavení.

„Co dál, pane?“ obrátil se Adam na kapitána.

„Vím, na co myslíte: neměli bychom ty zloděje nechat uniknout. K tomu ale dojde – než opravíme plášť a všechno prověříme, bude to trvat nejméně tři dny. Ale už za dvě hodiny máme být v soustavě Dory.“

„Co tam? Ukazujete snad turistům první soukromou kolonii?“

„Vůbec ne! Ten nápad už jsme měli, ale pan Newman byl proti tomu dost vehementně. Létáme k poslední planetě jeho soustavy. Je ještě menší než Azerie, takže spotřeba paliva je nízká – přistaneme a strávíme tam dva dny, tedy místní noc. Už jsem tam byl mnohokrát, ale pokaždé jsem nadšený: na tom konkrétním místě je úžasný západ slunce, přestože je tak daleko. Ale to, co následuje, to se nedá popsat. Máme tady dvanáct novomanželských párů – speciálně kvůli této jedné noci.“

Všichni na můstku zírali na svého Pelikána a nešlo jim do hlavy, že ten despota má taky nějaké city. Madam Turasová dokonce vypadala, že ji zasáhl Amorův šíp. Adam dostal strach, že si toho kapitán taky všimne, a rychle ho přerušil:

„Co kdyby se tam místo výletní lodi objevily dva policejní křižníky? To by bylo překvapení!“

„Jak byste to chtěl udělat?“ podíval se Pelikán zpytavě na Adama.

„Poletím na Zemi, kontaktuju vaši cestovku, která zburcuje policii... Předám policajtům důkazy a vaše šéfy uklidním. Taky vám mohou poslat opravářskou čet, protože v dílnách jsou dost vytížení a budou hodně drazí.“

„Nebudou vám věřit. Takové video vám NSH vytvoří za čtvrt hodiny.“

Ale madam Turasová si věděla rady. Šla do kouta, kde bylo pracoviště zástupce kapitána, a ze šuplíku vytáhla sešitek a propisku. Zavolala si Adama k sobě, chvíli něco psala malými úhlednými znaky, pak stránku opatrně

vytrhla, dvakrát přeložila a podala mu ji.

„Musela jsem psát tiskacími písmeny – já jinak čmárám jako kočka. Až navážete spojení s kanceláří, přesvědčíte je první větou, aby vám spojili majitele firmy. Jemu ocitujete druhou větu a uvidíte sám, co se bude dít.“

„Děkuji... Kapitáne, prosím – přikážte počítači, ať poskytne obrazové záznamy tady Robimu.“

Pelikán jen přikývl. Klára Turasová se přitočila k Adamovi a řekla tiše:

„Ráda jsem tě poznala. Ale až to vyřídíš, nepleť se do toho. Nech to na policii.“

„Rozkaz, madam,“ odpověděl řízně Adam, čímž na sebe soustředil pozornost. Pelikán mu podal ruku a přednesl děkovnou řeč. Adam se rozloučil i s ostatními, popadl Robiho, na chodbě přibral Trojku a vyrazili do doku, aby přeskočili na Aminu.

+ + +

6. O penězích a lidech

Země, Měsíc a třísekundové zpoždění mezi otázkou a odpovědí. Slečna v cestovní kanceláři Adamovu informaci nedokázala strávit, čímž ztratili další tři sekundy.

„Je to skutečně tak!“ řekl nervózně Adam a rozbaloval lístek od Kláry, „Teď po vás chci, abyste mi spojila majitele, přesněji pana Mortimera. Paní Turasová mi napsala zprávu, kterou vás prý přesvědčím, že jsem k tomu oprávněn.“

Podíval se na lístek a četl:

„Heslo: Čvachta. Kód: 08052063.“

Slečně to dávalo smysl, protože za tři sekundy slyšel Adam už jen:

„Spojím.“

A vzápětí mručivý hlas:

„Mortimer, prosím.“

Adam mu vysvětlil situaci a uzavřel:

„Volání od Měsíce by byla dost drahá recese, ale paní Turasová mi pro jistotu napsala vzkaz: 'Poslechni, synu! Čich.' Hmm... Je snad Klára Turasová vaše matka?“

Tři sekundy.

„No jo.“

„Vidíte, to mi neřekla... Tak, pane Mortimere, všechno jsem vám vyřídil, video pro policii máte, nechám to na vás... Na shledanou.“

Tři sekundy.

„Děkuji mockrát,“ zamručel reproduktor, „postarám se o policii i opraváře. Až se vrátíte, spojte se s kapitánem Pelikánem a řekněte mu, ať vám zařídí v KKM dotankování. Kdyby se kroutil, řekněte mu jen, že mu to poroučí starý mrzout. Na slyšenou.“

Ještě byl slyšet mručivý smích a spojení skončilo.

* * *

Když Amina vystoupila ze subprostoru mezi druhou planetou a Azerií, blížil se již Hvězdný racek ke čtvrté planetě. Pořád to ale znamenalo pět minut pro jednu cestu rádiových vln. Proto Adam poručil ještě jeden skok do jeho blízkosti.

Hovor přijala madam Turasová. Celá se radostí rozzářila a hned hlásila.

„Orgány jsou nepoškozené. Všechny nebezpečné látky jsme zlikvidovali. Kapitán šel obhlédnout postup prací. A ty, doufám, přistaneš.“

„Ne. V Buztanu akorát svítá a já se těším na pořádnou snídani. A taky se těším do postele!“

„Jak si přeješ. Až budeš na Zemi, přijď se podívat. Ráda jsem tě poznala.“

„Nápodobně. Děkuji za pozvání. Přeji úspěšný návrat. Ahoj.“

Vtom se na můstku objevil kapitán Pelikán a Klára mu uvolnila místo před kamerou.

„Jsem zpět. Jak jste pořídil?“

„Pan Mortimer informace přijal. Na to, jestli přesvědčil policii, nebo ne, jsem nečekal.“

Adam tušil, co bude následovat, a s chutí vyřídil kapitánovi vzkaz majitele cestovky i s příslušenstvím. Asi takto:

„Starý mrzout vám vzkazuje, že až přiletíte k Azerii, máte si vyžádat naplnění nádrží mé lodě.“

Na Pelikána šly mdloby, madam Turasová zase nasadila výraz 'já vám to říkala' a piloti se tvářili zděšeně.

„Pane Hopsale, kdybyste jen tušil...“ kroutil Pelikán nevěřičně hlavou, „Pan Mortimer evidentně o své přezdínce ví. Asi už dávno. Samozřejmě jeho příkaz splním, stejně jsem to měl v úmyslu.“

„Děkuji, pane. Já se jdu vyspat.“

„Tak dobrou noc.“

„Skutečnost je trochu jiná,“ ozval se Robi, když Adam ukončil spojení, „v Buztanu nesvítá, je půl osmé.“

„Výborně – Trojka mě může vysadit rovnou u laboratoří a já donesu ten vzorek Editě.“

* * *

Neděle, devět hodin.

Adam stál u schůdků a pozoroval rodinku kráčejíci po chodníku na okraji plochy astroportu. Právě z něj sešli na plochu mezi modrou a jasně žlutou čarou, vymežující přístup pro pěší ke stanovišti jeho hvězdoletu. Druhá modrá čára, vzdálená asi pět metrů od první, tvořila koridor pro stroje.

Když došli až k Adamovi a postupně pozdravili všichni tři, zatvářil se Adam úředně a obrátil se na otce:

„Zákon mi nařizuje, abych před letem zkontroloval, že máte doklady, které pak předložíte řídicímu počítači. Snímač mám jen jeden v pilotní kabině, proto jsem se ani nebránil, když jste se tam chtěli podívat.“

Pan a paní Smithovi měly doklady připravené a Adam se obrátil na jejich třináctiletého syna. Tvářil se velmi odhodlaně, ale Adamovi neušlo, že když přicházeli, podezřele zpomaloval.

„Mladý muži, blahopřeji ti k narozeninám.“

„Děkuji,“ překvapil hoch kouzelným slůvkem. Snad to bude klidný výlet.

„Zopakuj mi své jméno.“

„Martin.“

„Pamatuj si, že mě oslovuješ 'kapitáne', a nikdy neváhej se mě na cokoliv zeptat. Nemáš sice doklady, ale už nejsi malé dítě. Před letem do vesmíru musíš vyslechnout a odsouhlasit několik pravidel. Je to proto, že když nastane mimořádná okolnost, prostě nějaký průšvih, mohou být důsledky fatální. Ve svém věku doufám víš, že ve vesmíru není vzduch. Takže nemůžeme vystoupit a jít domů pěšky.“

Martinovi to přišlo směšné. Ale v jeho matce se vzbouřil ochranný komplex a protestovala:

„Pane Hopsale, neměl byste třináctiletého kluka takhle děsit! Snad by stačilo...“

„Madam,“ nasadil Adam výhrůžný tón, „přečetla jste si na mých stránkách i tu část o bezpečnosti?“

„Samozřejmě.“

„A vy?“ obrátil se na otce.

„Ano.“

„Co ty, Martine?“

„Ne,“ přiznal klučina až poté, co se poradil pohledem s otcem. Na matku se ani nepodíval.

„Přesně to jsem očekával,“ podíval se Adam přísně na matku, „zákon požaduje, aby dítě, počínaje dvanáctými narozeninami, bylo jasně a zřetelně před každým letem poučeno. O tom, zda se to matce líbí, nebo ne, tam není ani slovo. Vaše dítě, madam, už je samostatná jednotka, které se musí dostat maxima informací, aby se dokázala kvalifikovaně rozhodnout. Třináctiletý kluk je dost velký, aby při havárii pomohl. Třináctiletý hlupák je neřízená střela, která může zničit loď a zabít sebe i ostatní. Nejste sama, kdo nechce, aby se Martinovi něco stalo! Je to jasné, madam?“

Sevřel rty, aby bylo zřejmé, že skončil, a mírně předkloněný si ji přísně měřil, aby i jí bylo jasné, že nějaké protesty nejsou na místě. Trvalo jí to dlouho, protože bojovala s pocity, které cloumají neomezenými vládci, mají-li se podříditi.

„Ano,“ řekla tiše a ještě tišeji dodala, „kapitáne.“

Adam se narovnal a usmál se. Bylo nutno uvolnit atmosféru, aby si to snad nerozmysleli. Dopadlo by to špatně, kdyby paní Smithová věděla, že se usmívá díky vnitřnímu uspokojení ze scény, kterou si vpravdě užíval. Když viděl pana Smitha, jak se tváří, živě si představoval sebe po pár letech života s ředitelovou Markétou. Pocit zasloužnosti mu kazil jen ironický Markétin hlas, tvrdící něco o velikášství. Ale umlčel ho prostým argumentem, že když ženy, skoro už dvě století, nevynechají jedinou minutu žádného dne k boji za nadřazenost, kterou nazývají rovností, má on právo bojovat za všechny muže, otce i třináctileté kluky.

„Myslím, Martine, že jsi slyšel dost. Nemusíš se celou cestu třást strachy, ale musíš být připraven, v případě nebezpečí, ochránit sebe, rodiče i kapitána. Je to jedno z pravidel, které jsem ti chtěl říct: místo klepání se někde pod stolem musíš pomáhat všem kolem sebe. Samozřejmě, nejsi-li

zraněn tak, že bys nemohl. Další dvě pravidla jsou: kapitán velí výpravě, a když ti něco poručí, tak to uděláš, i když se ti bude rozkaz zdát zbytečný nebo se ti nebude líbit. To ostatně platí i pro tvé rodiče,“ podíval se významně na matku.

„A třetí pravidlo, kapitáne?“ zeptal se Martin nedočkavě.

„Pokud přistaneme na cizí planetě, a já jedno takové přistání mám naplánované, nikdo neudělá nic bez kapitánova vědomí. Abys rozuměl – na lodi se mě nemusíš ptát, zda můžeš jít tam či onam, ale na jiné planetě se mě ptát musíš, i kdyby sis chtěl sebrat jen kámen... A teď pojďte,“ obrátil se k rodičům, „Martin už se nemůže dočkat!“

* * *

V pondělí odpoledne se před třetí hodinou telefon dožadoval pozornosti.

Adam byl ještě na vrakovišti v pracovní buňce, ale už balil. Měl úředničiny tak akorát a těšil se domů. Od rána si hrál na telefonní ústřednu – volali všichni pověřiví klienti, co nechali rozhodnutí z pátku třináctého na dnešek. Tak kdopak to je? Aha, Edita.

„Ahoj. Zdá se, že jsi rozbor záhady přežila.“

„Tentokrát to nebylo vtipné, Adame,“ řekla Edita zaraženě. *Tohle je vážné*, pomyslel si Adam, protože Edita byla dlouholetá kamarádka a vážnou ji snad ještě nikdy neviděl.

„Děsíš mě, Edi. Stalo se tobě nebo někomu něco zlého?“

„Těžko to vysvětlovat po telefonu... Proto ti volám tak pozdě, musela jsem počkat, až odejde poslední laborantka. Nejlepší bude, když se tady co nejdřív zastavíš. Můžeš už teď?“

„Jsem na vrakovišti a auto jsem si pořád nepořídil – dvacet minut.“

„Dobře. Bude zamčeno, ale zazvoň na laboratoř dva. Budu tady a otevřu ti... Musím končit, ahoj.“

A podezřele rychle ukončila hovor.

* * *

Adam došel až k plotu KKM, když se mu udělalo mdlo. Jeho podvědomí vyhodnotilo hovor od Edity a zkombinovalo ho s nějakým detektivním příběhem, na který už dávno zapomněl. V něm oběť rychle ukončila hovor, protože slyšela někoho přicházet. Když se k ní dotýčný dostal, byla už po smrti a vrah pryč.

Adam přidal do kroku, ale byl to směšný pokus. Vtom zaslechl otvíraná vrata a z KKM vyjela dodávka, se kterou už jednou jel. Rychle vystrčil ruku do silnice. Dodávka kupodivu zastavila. Otevřel dveře, za volantem seděl robot. Podle barev Trojka – ten samý, co s ním letěl zachraňovat turisty.

„Co potřebujete, pane?“ zeptal se udiveně. Asi si ho ještě nikdo nestopnul, ostatně na Azerii k tomu obvykle nebyl důvod.

„Mám podezření, že je ohrožen život člověka. Potřebuji rychle do laboratoře číslo dvě. Můžeš to udělat?“

„Můžu, rychle nastupte,“ a rozjel se, ještě než Adam zavřel dveře.

„Není to jistota, ale jen obava...“

Robot nereagoval a předvedl parádní jízdu. Necelé dva kilometry zvládli za třiapadesát sekund. Adam vyskočil a utíkal ke zvonkům u širokých dveří. Uspořádání bylo logické: laboratoř číslo dvě, páté tlačítko. Stiskl ho, ale displej se nerozsvítil. Vydržel to deset sekund, které mu ale přišly nekonečné. Zazvonil znovu a čekal.

Robot neodjel. Chtěl mít jistotu, že ho nebude třeba. Když se nedostavila ani na třetí zazvonění žádná reakce, podíval se Adam zoufale na robota:

„Mohl bys vyrazit dveře?“

„Není třeba je ničit. Mám klíč do všech prostor KKM. Pojdte, pane.“

Zámek tiše cvakl a dveře se otevřely.

Adama vůbec nenapadla možnost, že mu hrozí nebezpečí. Skočil před robota, třemi skoky překonal chodbu ke skleněným dveřím s velkou dvojkou, prudce je otevřel a vběhl do laboratoře. Dva dlouhé laboratorní stoly, jeden u stěny a druhý uprostřed místnosti, se spoustou přístrojů a skla, tvořily dvě uličky. Vchod byl přesně proti stolu. Nakoukl do pravé uličky – žádné tělo! Podíval se do levé, ale ani tam Edita nebyla. To bylo dobré – na druhou stranu ale říkala, že počká. Třeba ji unesli!

Robot udělal to samé, ale hned upozornil na jinou věc:

„Pane, střepy na podlaze. Asi došlo k zápasu...“

Adam si začal prohlížet pracoviště, Robot obešel střepy a prošel k zadní stěně, kde byl kancelářský stůl a otočná židle natočená v divném úhlu – jakoby ukazovala na jediné další dveře. Tyhle dveře byly také z masivního skla, ovšem neprůhledného, a byla na nich neuvěřitelná spousta informačních a zakazujících nálepek. Několik běžných, ale některé Adam ještě neviděl.

Vtom Adam zaslechl nějaké mumlání a šustivé zvuky. Robot ale díky tepelnému záření viděl v chodbě za dveřmi ženu a podle pohybu rukou určil, že se utírá do ručníku. Jeho elektronický sluch slyšel naprosto přesně každé slovo. Žena vyšla z místnosti vpravo, mířila ke skleněným dveřím a přitom našťavaně brblala:

„Jak to ty lidi dělaj – jen si tam sednu, už zvoní telefon nebo se sem někdo dobejvá! Na Adama je brzo, tak kdo tu může otravovat?!“

Než si robot mohl vytvořit pravděpodobný model budoucí situace, došla žena ke dveřím a otevřela je. V přítmí laboratoře, která měla být prázdná, viděla dvě mohutné postavy a dva obličejy – jeden bez výrazu, druhý šokovaný s vyvalenými očima.

Než vědomí vyhodnotilo, co vidí, hodilo podvědomí Editu nazpět. Edita se příšerně lekla, zděšeně vykřikla a přirazila za sebou skleněné dveře, div nevypadly z rámu. Pak si ale uvědomila skutečnost a dveře zase pomalu otevřela.

„Adame, kde ses tu vzal???“ divila se.

„Stopnul jsem si robota,“ vysvětlil Adam, který se už vzpamatoval z leknutí, „všechno si vysvětlíme, ale teď, když vidím, že jsi v pořádku, pošlu Trojku pryč... Trojko, děkuji za spolupráci a omlouvám se za nepravdivou informaci. Báł jsem se...“

„Neomlouvajte se, pane. Vaše obavy byly skutečné, viděl jsem to jasně. Pomohl jsem rád... Na shledanou, madam.“

„Jaké obavy? Co to má znamenat!?“

„I tobě se, Edi, omlouvám, ten zmatek jsem způsobil já. To, jak záhadně jsi mluvila, jak rychle jsi ten hovor ukončila... Zkrátka mi to připomnělo jeden detektivní příběh a já jsem dostal strach, aby tě tu někdo nepřepadl. Trojka náhodou vyjížděla z dílen...“

„Tys měl strach o mně?“ zopakovala Edita překvapeně, „Za celá ta léta, co se známe...“

Zarazila se. Již ne tak rozčileně, ale mnohem něžněji a tišeji dokončila:

„Nikdy sis mě pořádně nevšiml... zdálo se mi...“

„Ale, Edi, jsi má nejlepší kamarádka, se spoustou věcí jsi mi pomohla a já jsem se taky snažil, když bylo třeba, nezůstat nic dlužen.“

„Ano,“ připustila, „tak nějak to bude... Jenže to nestačí,“ dodala pro sebe.

Znělo to hořce. Než mohl Adam nějak reagovat, vrátil se jí do tváře úsměv a obvyklá rozhodnost.

„No nic,“ prohlásila smířeně, „evidentně došlo k nedorozumění. Netecnologické procesy – to bylo to, co mě donutilo urychleně ukončit hovor. To víš, když to odkládáš moc dlouho, musíš pak spěchat.“

„A co ty střepy?“

„To byla moje nepozornost. Jak jsem vyskočila, abych se ne... Ale nic se nestalo, byla prázdná.“

„Aha. Tak mi řekni, co říká rozbor. Pokud možno co nejméně odborně.“

„V tom sirupu, jak jsi tu látku nazval, plave biologická složka. Tady: vidíš ten zákal u dna? Úžasné je, že ta biologická část vytváří vazby, jaké jsem ještě neviděla – jaké žádný chemik ještě neviděl. Ten tvůj sirup je v původní podobě nejspíš neutrální kapalina. Chlad kosmického prostoru způsobil rozpad biočásti na malé řetězce, ale schopnost tvorby řetězců neodstranil. Ve chvíli, kdy se kámen dostal do lodi, sirup v pokojové teplotě rozmrzl a začal na sebe vázat vodík z atmosféry. Protože vodíku je v atmosféře málo, nevznikla nijak silná kyselina, ale na podlahu a podpěry po delší době stačila...“

„Co ten kryobox?“

„Materiál, ze kterého je ten kryobox, narušuje konzistenci sirupu, zatím pracovní hypotéza je, že za to může stříbro. Následuje rozpad uhlíkových řetězců na jednodušší a uvolnění vodíkových iontů. Ale výsledek je jiný, dalo by se říct, že stříbro tu biočást zabije. Bylo dobře, že jsi uštípl i kus kamene, protože uvnitř něj je to původní složení sirupu, na povrchu už je kyselina a v kryoboxu je jen mrtvá kapalina.“

„Od tebe to zní tak záhadně!“

„Ten tvůj sirup je látka, jakou žádný chemik ještě neviděl. Ještě bude

potřeba spousta testů, ale mám představu, na co by se to hodilo – jako palivo pro kosmické lodě.“

„Spalovat to? Říkala jsi, že to obsahuje biologickou složku.“

„A co je podle tebe nafta?“ zasmála se Edita Adamové výrazu, „Nebo uhlí? Neznamená to, že je to živé... I kdyby bylo – humanismus také musí mít své meze!“

„Ano, hezký nápad. Ale s jednou skleničkou se toho moc dělat nedá. Bohužel, nikdo netuší, odkud ten šutr byl!“

* * *

Čtvrtek začal zcela obyčejně, ale nakonec se ukázal pro Adamovu budoucnost velice důležitý. Při snídani byl upozorněn na příchozí e-mail ze Země, přivezený v noci poštovní lodí.

První, co po otevření uviděl, bylo logo cestovní kanceláře, které nemohl zapomenout, protože ho na Hvězdném rackovi viděl na každém kroku. Děkovných dopisů nemusí být tisíce, na rozzáření dne stačí jediný: *Vaše ochota byla příkladná, Vaše pomoc byla účinná*, začínala óda na Adamovo kosmické dobrodružství. Kromě poděkování za každou druhou větou byl dopis výčtem všeho, čemu Adamova pomoc zabránila. Nakonec byl podepsán ředitel cestovky a jeho matka.

Ale to byl jen začátek: druhý den ráno našel Adam v poště zprávu se čtvrtečním datem o provedené transakci ve prospěch účtu 'Adam'. Celý čtvrtek banka zpracovávala transakce, přivezené kurýrem, a půlnoční zúčtování vygenerovalo tohle oznámení. Ale Adam žádný příjem nečekal. Nechápatě zíral na obrovskou částku, která mu více než zdvojnásobila zůstatek, a probíral možnosti. Skončil u varianty, že jde o omyl a ty peníze mu nepatří.

Ve druhé zprávě byla krátká informace o nějaké změně úvěrové smlouvy, změnách na účtu 'Amina' a požadavek, aby se dostavil na pobočku k podpisu. Adamova nálada se propadla ještě hlouběji, protože slovo 'změna' ve spojitosti s bankou znamená téměř vždy nějaké zhoršení podmínek na straně jejích obětí.

Tohle je třeba vyřešit hned! Rychle dosnídal a vydal se do banky, aby Tomovi zakroutil krkem. V malé pobočce velké banky byl na něj Tom již připraven. Také sekretářka pozdrav a úsměv opětovala. Tom posadil Adama ke stolku na kovově tvrdou židli a položil před sebe hromádku papírů a epap.

„Nevím, co na mě chystáte, ale nejprve já,“ začal Adam, „asi došlo k chybě při převodu peněz. Od nějaké firmy XMKT, kterou neznám, mi přišla značná částka... Dokázal byste zjistit, co je to za firmu?“

„Nemusím nic zjišťovat, pane Hopsale, já VÍM, co je to za firmu. Ta písmena jsou iniciály majitelů: Xavier Mortimer a Klára Turasová. A k omylu nedošlo, ty peníze vám patří.“

Tom se bavil Adamovým vyjeveným výrazem, ale jako profesionál nedal na

sobě nic znát. S hranými obavami opatrně pronesl:

„Pane Hopsale, doufám, že máte srdce v pořádku, protože soupravu na ožívování tu nemáme. Navíc jsem si vás předvolal kvůli věci ještě méně obvyklé, přímo šokující – alespoň z mého pohledu. Také vás chci upozornit, že umělé dýchání vám nebude dávat má sekretářka, ale já!“

Adam dobře viděl, jak se sekretářce, když ji Tom takto označil, zle zablesklo v očích a její úsměv se nadobro vytratil. To ho vzpamatovalo. S lítostí nad Tomovou budoucností na něho pohlédl a řekl:

„To je skvělé. Ta druhá věc je, předpokládám, to, proč jste si mě předvolali.“

„Ano. Abyste tomu rozuměl, vysvětlím vám souvislosti: jedním z velkých akcionářů této banky je jistý Milan Hrabal. Podařilo se mu přesvědčit nadpoloviční většinu, aby byly v případě vašeho úvěru zrušeny úroky. Myslím, že je nemusel přesvědčovat nijak dlouho: firma XMKT má hvězdolety pojištěné u nás a vaším včasným zásahem se zabránilo rozsáhlým škodám, ne-li ztrátám na životech. Plnění by určitě převýšilo uhrazené pojistné. Má to ale háček!“

Tom se ušklíbl, protože si vzpomněl na Adamův názor na banky a bankéře, který probrali při oceňování Aminy při schvalování úvěru. Pomalu, jako by si vychutnával každé slovo, s výrazem trpitele konstatoval:

„Ve vysávání peněz je stát ještě horší než banka – chce po nás zaplatit daň z úroků, přestože od vás žádné nedostaneme. My vám je napočítat měli, tak z nich chce stát patnáct procent. Ostatní ho nezajímá. Takže to je ta změna smlouvy: odpustíme vám úroky a vy státu zaplatíte patnáct procent výpálního.“

* * *

P7.5 byla planeta jako mnoho předchozích. Srovnatelná s Marsem, ale mnohem mladší, nevybouřená. Ještě měla atmosféru tvořenou směsicí plynů dávne i nedávne horotvorné činnosti.

Na cestě kolem své hvězdy se pohybovala po hodně excentrické dráze a její rotace byla divoká, což Eva vysvětlila jednoduše: do planety narazilo něco velkého, co narušilo její oběžnou dráhu a vychýlilo tuhnoucí jádro, které se již nevrátilo zpět. Patrně to tak zůstane do konce vesmíru.

Status planety se ale změnil ještě před koncem rovníkového oběhu. Robi u přístrojů jásal – identifikoval obrovské naleziště wolframu mělce pod povrchem, navíc v relativně klidné oblasti. Nejbližší vulkán byl pět set kilometrů od středu naleziště, což byla náhorní plošina, představující snad jedinou rovinu na planetě. Adam nebyl žádný planetolog, ale situace byla jasná:

„Zdá se, že útočník tam zůstal už navěky... Než ho SPGV vytěží.“

„Měl by ses radovat, Adame,“ řekl vážně Robi, „prémie tě nemine. Až dokončíme průzkum, budeme muset na té planině přistát. Aby sem firma poslala těžaře, musí mít jistotu, že to není fata morgána. Provedu bližší

průzkum, abysme vyloučili chybu přístrojů a neuřízli si ostudu.“

Adamovi se moc do skafandru nechtělo, ale uznal, že by to byl hodně drahý omyl. Ještě dvakrát planetu P7.5 obletěli, ale na žádnou další anomálii nenarazili. Vrátili se nad wolframový meteoroid a přistáli na náhorní plošině asi tři sta metrů od úpatí hor, kde Robi s Evinou pomocí našel hluboké jeskyně. Adamovi se to moc nezdálo, ale Robi prohlásil, že mu SPGV nahrálo speleologický program a nic mu nehrozí.

Než si Adam navlékl těžký skafandr, prach zvířený přistáním se usadil. Když pak Robi otevřel dveře přechodové komory, zůstal Adam zírat. Celá planina, kam až oko dohlédlo, byla poseta zářivými drahokamy. Obří krystaly koncentrovaly a rozkládaly červené světlo místní hvězdy a působily dojmem nekonečného kaleidoskopu.

„Budu multimiliardář!“ prohlásil Adam omámeně.

„Prober se, Adame!“ zasmál se Robi, seskočil z posledního schůdku a rozkopř nejblíže krystalický chomáč, který vážně vypadal jako hromádka diamantů.

„Je to jen slída!“

Chomáč se rozprskl do všech směrů a desítky zářivých vloček se pomalu snášely do prachu.

„Jdeš se mnou?“ Robi s několika přístroji už mířil k jeskyním.

„Ne. Počkám tu na tebe a nechám se unášet představami.“

Robi přidal do kroku a pronášel nelichotivé poznámky na adresu lidské fantazie a Adamovy chorobné představivosti zvlášť. Adam ho neposlouchal, zamyšleně rozkopř další chomáč a okouzleně pozoroval zářivý mrak, který se majestátně rozptýlil do okolí. Zvedl hlavu, zahleděl se do dále – a viděl se, přesněji směšnou postavičku ve skafandru, jak pobíhá od jednoho krystalického chomáče ke druhému a cpe si diamanty do kapes.

Počkat! Má skafandr kapsy? Adam začal hledat a skutečně kapsy našel. Tohle se mu stalo poprvé a vůbec se mu to nelíbilo – jeho snová představa věděla víc než on. Ze setrvačnosti rozkopř další chomáč a překvapil ho výsledek: do všech stran se rozletěly drobné kusy, ale slídových vloček bylo jen pár. Že by Robi neměl až tak úplně pravdu?

S novou nadějí vyhledal asi největší kus, protože byl dobře viditelný a pamatoval si, kam dopadl. V tlustých rukavicích pracně zvedl kamínek velikosti třešně a strčil si ho před oči. Kamínek byl složen z několika srostlých pravidelných krystalů, které hrály všemi barvami duhy s posunem k fialové. Za to ale nejspíš mohlo spektrum místní hvězdy.

Být Amandou, bez přemýšlení by ho strčil do kapsy. Amanda totiž získala po babičce vztah k minerálům, vlohy k jejich rozpoznání i bez přístrojů a cit pro jejich zpracování. Kolikrát už mu hrdě předváděla náhrdelníky, náušnice či náramky s kameny, které si nechala přivést ze Země, ale sama je opracovala a vsadila do stříbrných či zlatých obrub. Byly to skvosty, po jakých by sáhly i bohaté dámy, ale pro Amandu bylo důležitější, že si je vyrobila sama.

Najednou byla motivace potěšit Amandu silnější než touha zbohatnout. Stále na bobku se otočil kolem dokola a posbíral pár dalších, menších

kamenů, ale stejně zvláštních. Postavil se, rozhlédl a napadlo ho, že se situace mění směrem od hor. Udělal dva tři kroky a opatrně rozkopř nejblíží chomáč. Slída. Chomáč vlevo. Slída! Chomáč o další dva tři metry dál. Zase slída. Trpělivost mu začala rychle docházet, až ho opustila zcela.

Zklamaně se vracel obloukem k lodi a čistě pro klid duše ledabyle rozkopř jeden obzvláště velký krystalický chomáč. Neubráníl se sprostému výkřiku, protože měl pocit, že si ulomil nohu. Ze slídového mraku se vyvalil pořádný kámen, vzápětí se rozpadl a to, co bylo uvnitř, se po třiceti centimetrech zastavilo. Adam se snažil přes tepající rudou mlhu vnímat změny barev a jasů kamene velikosti kiwi a přemýšlel, jak to ten šutr dělá, když se nikde v okolí nic nehýbe.

Strčil si ho do kapsy a pokračoval v hledání. Domníval se, že už ví, co má hledat. Během následujících dvaceti minut našel ještě další dva stejně velké. Ale musel toho nechat, protože už měl nohy okopané jako brambory. Navíc se hlásil Robi, že je hotov a vrací se do lodi.

Opatrně, podobně řapající blátem, vystoupal Adam do přechodové komory. Robi se zastavil u paty schůdků a rozhlédl se po planině. Snažil se nějak vyrovnat s pohledem na desítky rozkopraných krystalických chomáčů a nemohl si odpuřit komentář:

„Zdá se, že průzkum vesmíru zanechal neblahé následky!“

* * *

Hned jak druhý den přistáli na Azerii, zavolal Adam Amandě. Byl všední den, dopoledne, takže byla tam, kde jí očekával – na radnici. Ještě se zastavil na vrakoviřti. Tam bylo všechno v pořádku, jen hromady šrotu nějak narostly. Pak se vydal na radnici.

Na radnici bylo mrtvo a Amanda se už půl dne nudila. Přivítala ho jako osvoboditele zářivým úsměvem, posadila ho na druhou stoličku v recepci, a když viděla, jak je unavený, bez ptaní mu přinesla kafe z automatu.

Strhaný Adam si připadal jako upír: nasadil úsměv, pozoroval Amandu a nasával její životní energii. Asi to na něm bylo vidět, protože Amanda si sedla proti němu, koukala mu do očí a nedělala nic. Pocity, dlouhou dobu kumulované, najednou prothly hráze. Podivná situace otupila obranné mechanismy a on vyhrkl:

„Amando, miluju tě.“

A bylo to venku! Sám se zalekl své opovářlivosti, ale džina teď už zpět nedostane! Překvapilo ji to, ale rychle se s tím vyrovnala. Položila mu ruku na koleno, přitáhla se se židlí blíř, pohladila ho po vlasech a s něhou, jakou u ní ještě neslyšel, zašeptala:

„To ti to trvalo.“

Přisunula se ještě blíř a dlouze ho políbila. A zase, bez hnutí a dlouho, pozorovali jeden druhého a vychutnávali tu chvíli souznění. Pak se Adam z krásného snu probudil a řekl:

„Aby to nebyla jen slova, mám pro tebe zásrubní dárek,“ a podal jí dva malé kamínky z P7.5.

První hodnocení provedla žena:

„Jé, děkuju... Adame, ty jsou krásné!“

Pak se probudil znalec:

„Takové kameny neznám! Kde jsi je vzal?“

„Na předposlední planetě předposlední soustavy, co jsme zkoumali. Včera.“

„To si nemůžu vzít! Na Zemi takové určitě nejsou. Budou vzácné a tedy drahé!“

„Neblázni, Amando, jsou to jen šutry. Mám ještě dva, a když říkáš, že o ně někdo bude stát, nabídnu je příští týden na Zemi... To je vlastně skvělý nápad – dáš mi, prosím tě, adresu obchodníka, od něhož si necháváš posílat ty své kameny?“

+ + +

7. Dovolená na Zemi

Planeta P8.4 byla velká, ale děsně nudná. Konečně s ní byli hotovi!

„Končím,“ prohlásil Adam rezolutně, „jdu spát.“

„Dobrá, já se jdu vyčistit,“ řekl Robi a vydal se do strojovny, aby se pokusil odstranit černé asfaltové šmouhy, které měl na pozadí, protože upadl při průzkumu P8.3.

Za dvacet minut byl ale Adam v pilotní kabině zpět, protože nemohl usnout, a jestli něco nesnášel, pak to bylo zírání do stropu. Poručil si zhasnout a celých pět minut vydržel pozorovat hvězdy. Ale nebylo to ono – mizely za hvězdoletem nepříjemně rychle.

„Evo, zobraz mi hvězdnou mapu... Jak to jde Robimu? Pořád je v dílně?“

„Ano. A jde mu to špatně. Nemáme tu žádnou chemickou laboratoř, tak se pokusil využít mých znalostí chemie a smíchal několik látek, co našel. Ale šmouhy na pr... no, má je tam pořád.“

Adam začal bloumat hvězdnou mapou – v krychli o hraně půl metru, visící před ním na dosah ruky, byla zobrazena soustava Azerie a soustava právě zkoumané hvězdy. Opakovaným mávnutím ruky se posouval stále dál od Azerie, až narazil na hranici oblasti hvězd prozkoumaných sondou po založení kolonie. Následovala pětikrát větší oblast hvězd, které sonda nenavštívila, ale pouze 'zblízka' pozorovala.

Adam pomalu bloudil prostorem, na každou hvězdu ukázal a nechal si zobrazit její charakteristiku. Bylo to zajímavé, protože z osmi hvězd byly dvě dvojhvězdy a těm se sonda věnovala trochu podrobněji. Provedla pozorování z různých úhlů a počítače vypočítaly pohyb jednotlivých složek.

Třináctá hvězda na samém okraji pozorované oblasti, nějaké čtyři parseky od Azerie, také byla složená. Když se přiblížil, ukázalo se, že je to dokonce trojhvězda. Nechal si zobrazit jen tyhle tři hvězdy a změnil časové měřítko. Dvě hvězdy kroužily kolem sebe, ale třetí kroužila kolem společného těžiště v tak protáhlé elipse, že co chvíli vylétla ze zobrazené oblasti. Adam pozoroval tři oranžové pomeranče v jejich reji, ale po chvíli se podivil:

„Evo, proč ta dvojice tak děsně bliká? Nějaká chyba v datech?“

„Není to chyba, pozorování mají stejnou kvalitu jako u jiných hvězd. Prostě

se mezi nimi a sondou něco pohybuje. Podle neustálého a nepravidelného kolísání jasu lze soudit na množství drobných těles, něco jako pás planetek v soustavě Země. A díky změně časového měřítka je efekt viditelnější.“

„Říkal jsi, že jdeš spát,“ ozvalo se od dveří.

„Ukončit a rozsvítit!“ přikázal Adam a zpytavě se zahleděl na blížícího se Robiho. „Ukaž výsledek.“

„Nic moc,“ konstatoval Robi a vystrčil na Adama zadek. Skutečně, nevypadal o moc lépe.

„Vidím,“ pokýval Adam hlavou a jal se robota poučit: „Víš, Robi, člověk nedokáže usnout na povel. Ale spát potřebuju, tak zkusím další pokus. Když do čtvrt hodiny nezaberu, pustíme se do průzkumu pětky... Evo, přesuň nás k P8.5.“

Ve dveřích Robimu zamával a zamířil do své kajuty o patro níž.

* * *

Poslední zkoumaná soustava byla opravdu rozsáhlá.

Když skončili s P8.17, byli ve vesmíru už týden a biologická část výpravy, Adam, toho měla plné zuby. Špatně spal, protože na kosmické lodi nikdy nebylo úplné ticho a ani postel na tlumičích neodstraní sto procent vibrací. Špatně jedl, protože automat na lodi měl do replikátoru na Picardově Enterprise přibližně sto dvacet let daleko. Současný kombinační syntezátor měl potíže především se zeleninou a omáčkami. Adamovi se stýskalo po klidu na vrakovišti a ke konci týdne i po jiných lidech. Především mu chyběla Amanda.

Přistáli. Byla středa ráno a Adam musel zkrotit Robiho, který chtěl pokračovat k Zemi:

„Nic takového! Na Zemi poletíme až zítra odpoledne,“ pracně ovládl svůj hlas, „nech mě najíst, vyspat a...“ poslední přání si raději nechal pro sebe. Zavolal Amandě a domluvil si schůzku na večer. Amanda ale rozhodně odmítla toulky po městě. Prohlásila, že má pro tuto příležitost v lednici připravené právě hody a očekává ho v sedm nula nula.

Středa skončila mnohonásobně lépe, než začala. Mražené lasagne byly vynikající a Amanda překrásná. Ona i přívěšek a náušnice s duhovým kamenem z P7.5. zářily, až oči přecházely. Až teď Adam uznal, že by ten kámen mohl mít nějakou hodnotu.

* * *

Adam dělal pořádek na vrakovišti, přesněji v papírech, když zazvonil telefon:

„Ahoj, Adame,“ ozval se Amandin něžný hlas, „napsala jsem tomu šejdří a teď mám v e-mailu odpověď. Potvrdil můj názor, že Duhový kámen bude

drahý. Píše, že není tak bohatý, aby tě vyplatil, že ani šperky nedělá a že ti domluvil návštěvu u jistého zlatníka. A že jakmile přiletíš, máš dotyčného kontaktovat. Ale máš si dát pozor, je to prý šílený vyřídudch. Ušetříš čas, ten zlatník je přímo v hlavním městě. Adresu jsem ti poslala do e-mailu... Přeji ti šťastnou cestu a úspěšná jednání. Vrať se mi v pořádku, miláčku. Ahoj.“

„Děkuju ti, krasavice... Měj se pěkně.“

Adam si změnu nálady ani neuvědomil, ale Trevor s Emanem hned věděli, kdo šéfovi volal. Takhle srdečně se s nimi šéf ještě neloučil. A ten úsměv byl také výmluvný!

Z vrakoviště zamířil Adam domů. Tam ještě jednou překontroloval připravené věci a vydal se do oblíbené restaurace na oběd. I to nezdravé jídlo bude lepší než ten blaf na lodi. Předpokládal, že večer už bude u rodičů.

* * *

Odstartovali a po deseti minutách už byli v subprostoru. Jeho modravá záře ale Adamovi zevšedněla. Dal zatemnit okna a zobrazil si hvězdnou mapu. Pomalu bloumal po hvězdných soustavách dále od Azerie a napočítal dvacet jedna takových, které by mohl prozkoumat v dalším kole – bude-li o to SPGV stát.

Pak se vrátil k Azerii a vyhledal trojhvězdu. To blikání mu nedalo spát! Vždyť mrak planetek má kolem sebe skoro každá hvězda, ale takhle šíleně neblíká žádná. Zíral do hologramu a brzy ho pohltila vidina ve stylu hvězdných válek: v době, kdy trojhvězdu pozorovala naše sonda, probíhaly těžké boje mezi fanatickými zastánci ploutví a příslušníky kultu nohy, který prohlašoval chůzi za jediný správný způsob pohybu inteligentních bytostí a odmítal se vrátit do oceánu. Neperiodické přerušování záře trojhvězdy způsoboval právě pohyb velkých a malých válečných strojů.

„Výstup ze subprostoru za dvě minuty,“ hlásila Eva a Adam se probral z představy vrcholících bojů. Nechal zrušit mapu a zprůchodnit okna kabiny.

Vstup do soustavy proběhl klidně, protože Jupiter byl na své dráze sta tisíce kilometrů od vstupního bodu. Bylo jen nutné přečkat tři čtvrtě hodiny cesty k Zemi. Také tentokrát Adam ihned odeslal žádost na Měsíc a ten jim přidělil oběžnou dráhu, z níž mohl zavolat Zemi. Nejprve SPGV, zbytek se naplánuje podle situace.

„Je mi líto, pane Hopsale,“ omlouval se koordinátor, „váš referent má do neděle dovolenou. Přiletíte v pondělí, nebo chcete přistát a počkáte na Zemi těch pár dní?“

„Nedá se nic dělat. I když je Azerie blízko, je palivo významný náklad. Pokud by to tedy šlo, rád bych přistál u vás a počkal do pondělí. Ještě otázka: mohu předat dílnám vašeho robota? A co přístroje: mohl by je zítra technik vymontovat?“

Tři sekundy.

„S přistáním není problém, dokonce místo, které jste měl minule, je volné.“

Robota do dílen pošlete, zavolám tam. Ale na vymontování techniky je ještě brzo. Třeba budete pokračovat v průzkumu dalších soustav – to se domluvíte s referentem v pondělí ráno. Přeji vám příjemný pobyt a posílám souřadnice k přistání.“

Amina přistála na ploše SPGV a Robi se s Adamem rozloučil. Adam se pustil do telefonního maratonu. Nejprve zlatník, ten byl nejlíh:

„Ano, pane Hopsale, už vás netrpělivě očekávám,“ prohlásil mile se usmávající muž středních let a jeho pleška se leskla do kamery, „můžete ještě dnes?“

„Obvolám pár lidí, ale pak vyrazím za vámi... Ve čtyři?“

„Výborně, už se na vás těším. Na shledanou.“

Potom firma XMKT. Jen řekl své jméno, operátorka se usmála a přepojila ho.

„Turasová,“ ozval se otrávený hlas.

„Ahoj, Kláro, tady Adam.“

„Jé, ahoj, Adame,“ změnil se hlas na nadšený a až teď se zapnula kamera. „Kde se tu bereš?“

„Skončil jsem s průzkumem pro SPGV, ale referent má dovolenou. Mohl bych vás navštívit – dneska, zítra či o víkend?“

„Xavier se s tebou rád seznámí. Ale protože zítra ráno jede na třídní konferenci, měl bys přijít dnes. Jaký je tvůj časový plán?“

„Ve čtyři mám obchodní jednání tady v městě. Myslím, že je reálné, abych byl po páté u vás.“

„Domluveno. Zatím ahoj.“

* * *

Zavolal ještě rodičům.

„Ahoj, mami. Jsem na Zemi. Chtěl bych přijít zítra ráno.“

„Ale to je vynikající!“ zajásala matka, „zítra máme malou oslavu. Pomůžes mi s přípravou?“

„Rád, mami. Co se slaví?“

„Karlíkův první zub,“ prohlásila zcela vážně.

„Od kdy se u nás něco takového slaví?“

„Nevyvozuj žádné závěry – jen jsem našla příležitost, abych viděla svou dceru a vnuka. Tvá sestra je moc hodná: přijede, i když hodinová cesta turbovlakem s takovým mrmětem je vždycky sázka do loterie.“

„Dobře. Jak se má táta?“

„Myslím, že dobře. Jen ho už tři dny trápí pravá pneumatika,“ připomněla matka jeden starý vtip a oba se začali smát. Ale ta hláška mohla mít reálný základ – jeho otec nemohl už dvacet let chodit.

„V kolik mám přijít?“

„Jsi v hlavním městě?“

„Ano. Na astroportu SPGV.“

„Na osmou. To je na přípravu akorát.“
„Domluveno. Hezký večer a pozdravuj tátu.“
„Ahoj, synu.“

* * *

Adam se postavil před koupelnové zrcadlo ve své kajutě, vyslovil částku a pozoroval svůj výraz.

Částku postupně zvyšoval a snažil se udržet chladnou tvář a potlačit chtivost v očích. Obvykle neměl problém snít s otevřenýma očima, ale teď se mu stále nedařilo oddělit nabídku od svých pocitů. Věděl, byl přesvědčen, že se pohybuje za hranicí možného a slova 'dám vám milion', byt' je vyslovil nahlas, ho opravdu nechala chladným.

„Co to provádíš, Adame?“ ozvala se nechápavě Eva, „nepotřebuješ psychoanalytika?“

„Nech si toho,“ reagoval Adam otráveně, „Máš ve svých rozsáhlých pamětech obecnou radu, jak jednat s protistranou, která věc posuzuje, navrhuje cenu a samozřejmě se snaží zaplatit co nejméně?“

„Ano. Pamatuj si, že dvojnásobek první částky, kterou protistrana vysloví, není nereálný. Když řekneš, že rozumná cena je trojnásobkem návrhu, budeš mít prostor pro licitaci. Jenže u lidí všechno komplikují oči a mimické svaly. Už chápu, co to nacvičuješ. Prostě nesmíš zazářit jako sluníčko hned při té první navržené částce!“

„Tobě se to mluví...“ řekl Adam a vydal se na cestu.

Obchodník nepoužíval žádný vylepšovací software, takže vypadal přesně jako na obrazovce. Když Adam vešel, zamkl za ním dveře a přepínač na malém panelu vedle dveří přepnul na 'Zavřeno', kteréžto slovo se zobrazilo na bodovém displeji z minulého století nade dveřmi obchodu.

„Pojďte se mnou do dílny,“ mávl ledabyle rukou. Nečekal na Adamovu odpověď, vplul za pult a otvorem, zakrytým těžkým hnědým závěsem, zmizel ve tmě. Adam ho následoval, ale závěs podržel zvednutý o sekundu déle a posvítíl si do tmavé chodby. Nikdo tam nebyl, tak závěs zase spustil a šel za obchodníkem.

Ten odbočil vlevo do osvětlené místnosti. Adam pevně uchopil kliku dveří a pomalu je zcela otevřel. Když klika narazila do zdi, otočil se obchodník po zvuku. Pochopil, podíval se Adamovi do očí a usmál se.

„Posaďte se, prosím,“ pokynul mu k oprýskané kovové židli a sám si sedl za bytelný dřevěný stůl. Odsunul pečlivě rozmístěné nástroje a natáhl ruku k Adamovi. Adam mu položil do dlaně menší kámen.

„Chápu to správně, že tenhle kámen ještě žádný odborník neviděl?“

„Viděl ho jeden šperkař, ale z rychlíku – neměl s sebou žádné nástroje,“ klidně prohlásil Adam a myslel přitom na Amandu. Obchodník přikývl a jeho úsměv mírně pohasl. Pak se pustil do testů a optické kontroly. Netrvalo to dlouho:

„Skončil jsem, pane Hopsale. Přinesl jste mi opravdu kámen se skvělými

vlastnostmi a bez vad. Když vezmu v úvahu, že jiný takový na Zemi neexistuje, nabízím vám za něj... dvacet milionů.“

Adam málem spadl ze židle. Srdce mu poskočilo, oči chtěly vypadnout z důlků a málem zařval nadšením, ale doufal, že nic z toho neproniklo ven. Fyzicky cítil, jak mu vyletěl krevní tlak a patrně se trochu červená.

„Je to málo, ale jako vstupenka do jednání dobrý,“ řekl klidně Adam a natáhl ruku. Když mu obchodník kámen položil do dlaně, vytáhl z druhé kapsy větší kus a podal mu ho.

„Tak se, prosím, podívejte ještě na tenhle.“

Obchodník byl zkušený a nepodlehł dojmu, že druhý kámen je ze stejného materiálu jako ten první. Beze spěchu provedl s druhým kamenem všechny testy a pak ho spokojeně vrátil Adamovi.

„Stejně kvalitní, trochu větší – třicet milionů.“

Adam pochopil, že došlo k navýšení ceny plus to 'trochu větší'.

„Sám jste řekl, že jsou kvalitní a bez vad. To byla podmínka, kterou ten šperkař jasně stanovil. Když udělám průměr mezi jeho odhadem, patrně nadneseným, protože to je kamarád, a vaší nabídkou, dostávám se na čtyřicet dva za ten větší.“

Taková drzost! Snad na něm nepozná, že sám sebe pohoršil!

„To je opravdu hodně, musel bych mít jistotu, že najdu kupce – potom bych dal třicet šest.“

„Ano, nejsem proti. Dohodněme se na třiceti osmi milionech. Za každý... No, řekněme pětasedmdesát za oba. Berte nebo nechte být!“ vyzývavě se na obchodníka podíval. Obchodník chvíli váhal, ale oči ho prozradily. Když přikývl, podal mu Adam asi centimetrový kamínek.

„Předpokládejme, že vyrobíte šperky v této velikosti. Sice vás neznám, ale ten, kdo mi vás dohodil, se za vás zaručil. Ten milion, o který jsem cenu snížil, je za to, že mi z tohoto kousku uděláte přívěšek na dlouhém řetízku. Půjdu za měsíc, měsíc a půl. Vy tak budete mít k dispozici vzorek, kterým přesvědčíte potenciální zákazníky. Souhlasíte?“

„Souhlasím,“ řekl obchodník a vstal. „Pojďte.“

„Dobře se mi s vámi jednalo,“ řekl ještě, když u východu podal Adamovi ruku. „Pokud najdete další takové, přivezte je!“

* * *

Xavier Mortimer byl vysoký a mohutný. Charakterizoval ho mroží knír, rozvážnost až pomalost a děsně ledové ruce. A také srdečnost a vstřícnost. Nabídl Adamovi tykání, přátelství a znovu mu poděkoval za záchranu matky.

„Doufám, že povečeříš s námi,“ řekla Klára při podání ruky, „Není na tebe šestá brzo?“

„Kdepak, budu rád, protože jsem naposledy jedl v jednu na Azerii... Co bude dobrého?“

„Objednala jsem jídlo obyčejné, ale čerstvé, žádný polotovar! Lasagne.“

Adam se raději nezmínil, že jedny měl včera. Byly skvělé, přestože mražené. Ale to bylo asi způsobeno přítomností Amandy.

Probrali spolu všelijaká témata. Zdálo se, že neexistuje žádné, které by bylo tabu. Když se Mortimer dozvěděl, že Adam chce občas odvézt nějaké turisty, udělil mu spoustu rad. Byly to rady z praxe – jak Xavier několikrát zmínil, i oni kdysi začínali s jednou lodí. Také mu dal pár nápadů a navrhl, že by mohli jeho služby nabízet zde na Zemi, protože se najdou klienti, co nemají rádi velkou společnost a klidně Adamovi zaplatí cestu z Azerie. Nad Adamovou obavou, že jim zkaží zisky, mávl rukou a prohlásil, že jde o jiný segment trhu a že tihle klienti jim naopak unikali.

Po opravdu, ale opravdu vynikající večeři si ještě chvíli povídali, ale pak Xavier řekl, že se musí připravit na konferenci a půjde brzo spát, protože má být v pět na letišti. Při loučení ještě řekl:

„Adame, měl bys vědět, že jsem členem několika správních rad. Pokud bys chtěl sehnat nějakou zakázku nebo potřeboval nějakou jinou pomoc, s důvěrou se na mě obrať. A poslední rada: dej si velký pozor na Hrabala!“

* * *

V sobotu ráno, hned po snídani, se Adam dopravil metrem na druhý konec města, sedl na turbovlak a popojel jednu stanicí. Zanedlouho objal mámu a potřásl si rukou s tátou.

„Tak pojď, Adame, pustíme se do toho.“

A dál snad není třeba popisovat rodinnou sešlost a celodenní mumraj. Nakonec to nebyl malý Karlík ani jeho zub, kdo byl oslavován. Adam musel vypravovat, co všechno zažil a dokázal. Rodiče na něj byli pyšní, přibuzenstvo na něj bylo hrdé.

Ale Karlíkovi to bylo víceméně jedno...

* * *

V neděli ráno po snídani se Adam s rodiči vydali na výlet.

Po rozpuštění oslavy celý večer mámu přesvědčoval, že let do kosmu není o nic náročnější než cesta turbovlakem. Nepřesvědčil ji, ale přesto na výlet došlo. Matka si totiž všimla, že se manžel na takovou cestu jen třese. Nebylo divu: Adamův otec byl jako mladý technik na dálkové výpravě po Galaxii, a když se vrátil, potkal jeho matku – čerstvě rozvedenou s šestiletým synem. Láska na první pohled jim vydržela už třiadvacet let.

Prošli celou Aminu a ubytovali se v kajutě nad přechodovou komorou. Pak se Adam chvíli dohadoval s řízením letového provozu a po dvaceti minutách od nalodění odstartovali.

Když byli v kosmu, měli povoleny dva oběhy Země, usadil rodiče v pilotní kabině, aby viděli tu krásu na vlastní oči. Zatímco matka nadšeně

rozpoznávala místa, nad nimiž přelétali, otec se zajímal o techniku. Před dokončením druhého obletu Adam řekl:

„Ukážu vám Azerii.“

„Tohle nám stačí, Adame. Jen zbytečně budeš utrácet!“ bránila se matka.

„Kdepak, mami – nejdražší je start a přistání.“

„No jo, subprostor není nic pro slabé ženy,“ zabručel otec a hned bylo rozhodnuto. Oddělili se od planety a pokračovali k dráze Jupiteru.

„Máš štěstí, mami. Mars bude vhodný na pozorování prostým okem. Ale kdybys chtěla, támhle je dalekohled.“

Za drahou Jupiteru Amina prudce zrychlila a za chvíli byli v subprostoru.

„To je takhle pokaždé?“ stěžovala si matka a třela si bolavý krk. Ale otec byl spokojen – zažil těch vstupů a výstupů skoro tři stovky. Jen se usmál, něžně pohladil manželku po šíji a řekl:

„Za chvíli to přejde. Za mých mladých let to bylo mnohem horší. Také bylo povinné mít na sobě střední skafandr s nasazenou přilbou. Člověk pak měl pocit, že mu ta přilba utrhne hlavu, protože je přinejmenším stokilová.“

„Pořád platí, že máš mít skafandr, tati. Ale už je to jen pozůstatek starých časů. Brzy to z pravidel zmizí.“

Oba ale na bolest z přechodu zapomněli, protože kdo viděl poprvé plápolat modravou září subprostorového tunelu, ten dlouho nedokázal odtrhnout oči.

Vynořili se ze subprostoru, několikrát obletěli Azerii a Adam jim vyprávěl o práci v dílnách KKM, o svém vrakovišti, o Buztanu a také se zmínil o Markétě a Amandě.

Potom je vzal za krásami šesté planety a zpět na Zemi. Doprovodil je domů a po obědě se vrátil do Aminy.

* * *

V pondělí ráno přišel Adam před sedmou a setkal se s referentem před administrativní budovou SPGV.

„Dobrý den. Mám hotovo.“

„Dobrý den. Pojdte do mé kanceláře.“

Cestou se Adam poptal na referentovu dovolenou a on mu líčil, kde všude s rodinou cestoval. V kanceláři se referent podíval do počítače a spokojeně konstatoval:

„Robot přes víkend nezhálel. Nahrál data i vaše hodnocení.“

„Jak jsem dopadl?“

„Podle robota skvěle,“ kývl referent a ocitoval závěr, „A.H. je spolehlivý a pečlivý. V případě zájmu doporučuji další zakázku.“

„Děkuji. Zájem bych měl, ale robot říkal něco o zdoluhavém vyhodnocování.“

„No ano. My teď vezmeme všechna data, která jste shromáždili, a vyřídíme je. Na zajímavá místa pak vyšleme výpravu, která udělá podrobnou zprávu, a pak budeme znát váš skutečný přínos. To bude trvat

několik měsíců. Pokud vám to nedošlo, bavíme se o prémiech. Peníze dohodnuté ve smlouvě obdržíte do týdne – okamžitě, jak si ověříme, že jste neporušil žádná pravidla. Pravděpodobně by na to robot upozornil, proto ho...“

Najednou se referent zarazil a překvapeně zíral na obrazovku. Adam už málem ztratil trpělivost, když referent konečně promluvil:

„Právě jsem obdržel upozornění, ověřené centrálou SPGV: peníze dle smlouvy vám máme zaslat obratem,“ oči mu splašeně klouzaly po monitoru, „Příkaz vložil výkonný ředitel již před čtrnácti dny... po dohodě s akcionáři... ověření spolehlivosti provedeno... to jsem ještě nezažil... Vy snad znáte pana Hrabala?“

„Trochu – můj hvězdolet je opravený Hrabalův stroj. Víte o jeho havárii? Dost tvrdě dopadl na Azerii.“

„Ano, vzpomínám si. 'Zázračné přežití', tak to nazvala média. Zvláště bulvár z toho šlel a obviňoval ho z kdečeho včetně spolčení s ďáblem. Prý vás otestoval?“

„Nejsem si vědom... Říkal jste akcionář? Prozradte mi souvislosti mezi Hrabalem a SPGV. Vše, co víte, protože já o tom nevím nic!“

„Začalo to v minulém století, když vznikla SPGV. Jedním ze zakládajících členů byl Hrabalův děd. Po něm to převzal Hrabalův otec a před osmi lety, po nehodě otce, převzal žezlo Milan. Teď zase řekněte vy mě, jakže vás to testoval.“

„Krátce před tím, než jsem s vámi sepsal smlouvu, mi dorazil od pana Hrabala e-mail, který mi přišel velmi nesporně vůči SPGV, a poslal jsem pana Hrabala do patřičných mezí. Myslel jsem si o něm hodně zlého, ale teď mu musím odpustit. Tím odmítnutím jsem ukázal loajálnost k jeho penězům, což je dostatečný motiv. A robotovo vyjádření na síti si asi přečetl už o víkend... Někoukejte tak. Je to protekce, ale poctivá, ne? Ještě před minutou jsem o tom nic nevěděl. A ty peníze byste mi stejně poslali, jen o pár dní později... Sakra, člověče, ten strach vám vidím na očích. Já nejsem nějaká namyšlená slečinka, co poběží za Hrabalem, protože jste nevyhověl nějakému mému vrtochu nebo jste použil nějaké nevhodné slovo. Když budu mít pocit, že se mnou nejednáte férově, okamžitě to řeknu – ale VÁM... Zapomeňte na Hrabala a pojďme to dokončit!“

* * *

Adam zavolal z lodi do GCRP. Kamera byla vypnutá.

„Agent Glauz, prosím.“

„Jak vidíte, tady Hopsal. Dobrý den, agente Glauzi. Asi tak před hodinou jsem zjistil, že Milan Hrabal je významným akcionářem SPGV. Vy to, předpokládám, víte.“

„Samozřejmě, už dávno.“

„Asi takhle: ten email, o kterém jsem vám minule říkal, byl jenom test. Primárně testoval mé morální kvality a myslím si, že sekundárně vaši reakci.

Nebylo by na tom nic špatného, kdybych se to nedozvěděl v souvislosti s tím, že si Hrabal promluvil s ředitelem a ten udělil pokyn referentu, co mě má na starosti, aby mi peníze poslal ihned.

Na jednu stranu je to dobře – proto vás chci požádat, abyste ve svých záznamech zrušil tento e-mail jako prohřešek. Na druhou stranu mě to děsí, protože to je přesně ta věc, o které jste mluvil při mé návštěvě: Hrabal ví, jak zneužít mých dobrých vlastností. Nemohl jsem to odmítnout, budu mu zavázán. Až dojde na lámání chleba, budu muset být větší hajzl než on a ty službičky zapřít!“

„Uvědomění si problému je polovina řešení, pane Hopsale. Já upravím záznamy, vám držím palce. Na shledanou.“

„Sbohem.“

+ + +

8. Hvězdný tulák

Adam se vrátil na Azerii a strávil hezký večer s Amandou.

Potom se na několik dní ponořil do úřednické práce na vrakovišti. Nebylo to tak hrozné, protože ji střídal s fyzickou pomocí svým zaměstnancům. KKM se činila a vrakoviště nestíhalo, přestože se Trevor s Emanem mohli ztrhat. Dokonce už nějaký čas zůstávali déle, ale Adamovi nic neřekli. Adam se to dozvěděl od Antónia, kterého navštívil hned v úterý večer. Ten mu také hlásil, že to není žádné pozlátko – vrakoviště dvakrát pod různými záminkami navštívil a také vydal pozorovací příkaz robotovi, který převážel z dílen šrot.

António Adamovi vyprávěl, jak se robot takovému příkazu vzpíral a opakovaně mu citoval paragrafy ze zákona o ochraně soukromí. Teprve když jasně definoval, že chce znát jen souhrn pozorování, ale žádné záběry či podrobnosti, na to robot přistoupil. A že ještě komplikovanější bylo přesvědčit robota, aby jim to neprozradil, protože sledování mají přece právo o takové činnosti vědět. Prý se vehementně bránil: není tajná služba, policie ani novinář. Popis António uzavřel vítězstvím:

„Až když jsem si vzpomněl na fyziku a odvolal se na základní vlastnost reality, tedy že naše pozorování ovlivní pozorovaný děj a že v případě lidí to platí stonásobně, souhlasil pod podmínkou, že to bude dělat jen tehdy, když bude přepravovat šrot, a jen v průběhu jeho vykládky. Nechtěl jsem žádné podrobnosti, ale jeho hodnocení pracovní aktivity na vrakovišti bylo komplexní, protože jednotlivá pozorování složil v čase do tak jasného celku, že se přimlouvám za tučné prémie. Měl bys přiložit ruku k dílu, nebo si sehnat třetího zaměstnance.“

* * *

Po dvanácti dvanáctihodinových směnách hromady už nenarůstaly. Dokonce se mohli věnovat práci na restech, například rozebírání nějakého důlního automatu, který vymontovaly dílny asi před půl rokem z hvězdoletu, jehož majitel se místo těžby rozhodl dopravovat čerstvé mléko ze Země do kolonií, kde chov dobytka ještě nefungoval.

Adam už toho ale měl dost. Hned poté, co se zaměstnanci naplánoval

jejich dovolené, prohlásil, že si udělá volno také on a hned teď. Myslel si, že by vzal Amandu do vesmíru na hvězdičky a na pár hezkých míst, ale ta dovolenou odmítla, protože pozitíí se tu bude konat nějaká nesmírně důležitá akce, kterou musí zajistit a pak dohlédnout na účastníky.

V pozdním odpoledni dorazil na astroport a řekl Evě:

„Tak nastala chvíle, o které jsem mluvil, když jsme se seznámili. Poletíme jen my dva a prošmejdíme neznámou hvězdnou soustavu. Ale tentokráte to bude po mém, bez pravidel SPGV a bez Robiho dohledu.“

„Už se těším. Kde máš Amandu? Říkals, že mi ji představíš.“

„Má důležitou práci, tak někdy příště.“

„Kam poletíme?“ zeptala se, když vystoupil z výtahu v pilotní kabině.

„Přemýšlím nad tím už od oběda. Co ty, máš nějaký nápad?“

„Víš, že to, co teď děláš, je antropomorfismus? Ale líbí se mi to... Zaujal jsi mě tou trojhvězdu – jak ses v tom pořád vrtal. To blikání je vážně záhada. A také to, že blikají jen dvě – proč ne i ta třetí? Chceš se toulat po hvězdách a hrát si na objevitele? Tak začněme tou trojicí!“

„Mluvíš mi z duše, k tomuhle závěru jsem také dospěl... Kolik potřebuješ času na výpočet skoku?“

„Nic, už to mám dávno spočítané... Bylo mi jasné, že dříve či později tam poletíme.“

„Hodná holka,“ usmál se Adam spokojeně a posadil se, „spoj mi věž.“

Adam oznámil věži odlet. Operátor se vyptával, ale dozvěděl se jen, že si Adam bere dovolenou. Na astroportu i v blízkém kosmu bylo mrtvo, a tak Amina odstartovala pět minut po oznámení. Nějakou oběžnou dráhou se nezdržovali a narůstající rychlostí se vzdalovali od Azerie. Ochranná zóna byla v případě Azerie sto tisíc kilometrů a Eva to měla spočítané přesně – na kilometru sto tisíc jedna měli ideální rychlost pro zapnutí hvězdného pohonu.

Let trval pětatřicet minut. Trojhvězda byla od Azerie skoro stejně daleko jako Země. Adam podrobně prostudoval to málo informací, které bylo k dispozici. Potom s Evou snášeli na jednu hromadu všemožné důvody blikání cílových hvězd. Byla to hra na ukrácení času, nebrali ten seznam nijak vážně. To bylo dobře, protože jen se Amina vynořila ze subprostoru více než miliardu kilometrů od těžiště trojhvězdy, mohla Eva seznam klidně smazat. Něco takového nenapadlo ani jednoho z nich.

Přilétali přesně v rovině, v níž trojhvězdu pozorovala před osmi roky průzkumná sonda – i naživo obě blízké hvězdy skutečně blikaly, třetí byla někde v dáli na levé straně. Důvodem blikání nebyl ani pás planetek, ani smetí mimozemšťanů, ani balíčky Santy Klause, ani válečné stroje z Adamovy představy – ale hektolitry nějakého svinstva, které se převalovaly v prostoru.

Tekutina, lapená v gravitační pasti dvojhvězdy, masírovaná měnicími se gradienty v důsledku jejich pohybu, se skládala z desítek proudů, které náhle vznikaly a stejně náhle zase zanikaly. Proudů se různě prolínaly, snažily se uniknout do prostoru a hned zase padaly zpět k těžišti měňavky, dlouhé tisíce kilometrů.

Protože přelévání probíhalo ve všech směrech, měnila se neustále tloušťka měňavky mezi pozorovatelem a ústřední dvojicí hvězd, což způsobovalo změnu intenzity jejich záření. Takhle 'zblízka' to však nebyl jediný vliv. Slapové síly nepůsobily na všechny složky tekutiny stejně, takže se neustále měnily světelné podmínky: index lomu, propustnost a odrazivost.

Všechno to dodávalo měňavce osobitou krásu a Adam na ten chaos dlouho zíral, neschopen slova. Eva se však činila, pro ni ty světelné efekty nesly podrobné informace o vlastnostech tekutiny a jejím složení.

„Už ses vynadával?“ vrátila Adama do reality, „Posaď se a poslouvej: všechno tohle, odhadem šest set čtyřicet tisíc tun, je náš známý sirup!“

„Ale to je překvapení! Takže ten meteoroid proletěl tímhle mrakem a nasával jako houba...“

„Ano, pravděpodobně proletěl tudy. Zjistila jsem určité rozdíly ve složení. Edita možná měla pravdu a tenhle sirup bude leptat méně nebo vůbec.“

„Tak tam něco hodíme a uvidíme,“ navrhl Adam.

„Co jako?“ znělo to podezřívavě.

„Třeba tu plechovku od barvy, co jsem našel před čtrnácti dny ve skladu. Určitě ji nikdo nevyhodil.“

„Nevyhodil... Když to neudělám já, neudělá to nikdo,“ prohlásila Eva dotčeně.

V bezprostřední reakci se Adam zasmál, ale pak vážným hlasem počítač varoval:

„Vím, že ti lidský humor není cizí, ale nepřeháněj to!“

„Dobře... Jak to chceš provést? Nemám žádný katapult ani házecí ruku.“

„Bude muset stačit moje noha – přiblížíš se k nějaké klidnější oblasti, já otevřu přechodovou komoru a tu plechovku nakopnu. Je prázdná, poletí jako blesk.“

„Šlo by to, ale počkáš si,“ provedla Eva rychlý výpočet, „když to bude s rozběhem, uletí sto kilometrů za necelou hodinu. I těch sto kilometrů mi ale přijde nebezpečně blízko.“

„Dobře, tak sto padesát kilometrů – hodina a půl, to je na oběd a krátkou siestu.“

* * *

Adam poobědval a podíval se na monitoru na plechovku – uletěla už skoro třetinu. Není žádný fotbalista, za což schytl zdrcující kritiku od počítače, takže si počká dvě hodiny a osm minut. Pokrčil rameny a navrhl:

„Když víme, kdy tam doletí, pojďme proměřit tuhle podivnou soustavu. Včas se sem vrátíme. Říkala jsi, že tu jsou i nějaké planety.“

„Ano, patří té třetí hvězdě, která se sem kvapem blíží.“

„Jejda! Chceš říct, že tu sirupovou měňavku spálí a nám nezbyde nic?“

„Nechci. Hvězda se pohybuje po hodně protáhlé elipse, takže vzdálenost bude dostatečná. Teplota sirupu se nezvýší ani o tři stupně.“

Zasekli se hned na první planetě Běžce, jak pokřtili třetí hvězdu, obíhající dvojici lenochů. Planeta B.1 byla hodně divná: rotovala, ale kolmo na rotaci své hvězdy i zbylých dvou planet. Byla jen o málo menší než Merkur a rotovala velice rychle. To způsobilo, že na přivrácené straně se materiály nestihly vypařit a na odvrácené straně ztuhnout. Celý povrch B.1 kolísal mezi bublající tekutostí a žhnoucí tvrdostí a nethal se jako např. Saturnův měsíc Enceladus.

Slapové síly blízké hvězdy prováděly s tekutým magmatem psí kusy. Síly působily i ve chvíli, kdy magma bylo plastické, a jak tuhlo, siločáry magnetických polí v něm zůstaly zachyceny. Adam strávil celých sto minut hledáním ideálního místa na chladné straně ve směru rotace, kde se vzniklé útvary již neměnily. Fascinovaly ho na tom dvě věci: absolutní proměnlivost konečného tvaru a to, že Eva nedokázala ideální místo pozorování určit – počet proměnných převyšoval i její možnosti.

Včas se zase vrátili k sirupovému mraku a Eva vyhledala testovací plechovku, které zbývalo posledních jedenáct minut existence. Vtom se 'klidný' povrch sirupu dvakrát převrátil a proti plechovce vylétl tenký proud. Rázem byly z minut sekundy. Zelený proud narazil do plechovky, mírně ji zdeformoval a vystřelil zpět. Eva udělala detail: bylo zřejmé, že plechovka je sirupem obalená, ale nerozpadala se. Tak to bylo skvělé – tenhle sirup nebyl agresivní.

Ale jak odebrat vzorek? Nanosondy i robotí průzkumníky vrátili do SPGV. Přeletu Adama na laně se Eva bránila velice vehementně. Nakonec Adam rozhodl, že si tedy pořídí průzkumného robota s pořádným energetickým zdrojem a dostatečným IQ. Určitě se jim bude hodit i v budoucnu.

* * *

Amina na synchronní orbitě stála nad Buztanem, nad nímž slunce právě zapadlo.

Adam zavolal Antónia.

„Dobry večer, Adam.“

„Ahoj. Podle přístroje voláš z oběžné dráhy – přiletáš, nebo odlétáš?“

„Jen jsem se tak toulal kolem. Další postup záleží na tvé odpovědi.“

„Aha. Tak co potřebuješ?“

„Potřebuju pořádnou, univerzální kosmickou sondu. Nemá takovou KKM náhodou na prodej?“

„Je mi líto, Adame, nemá. Řekl bych, že něco takového ani na Azerii není.“

„Škoda... Děkuju ti, António.“

„Nevím, na co to chceš, ale poletíš pro ni na Zemi?“

„Co jiného mi zbývá.“

„Tak šťastnou cestu. Hele, kdy se přijdeš podívat?“

„Ještě nevím. Teď jsem si vzal volno k dlouho plánovaným toulkám...“

Dobrou noc, António. Měj se pěkně a pozdravuj ženu.“

„Tak ahoj.“

Adam ukončil spojení a nasměroval Aminu k Zemi.

* * *

Telefon vyzváněl hodně dlouho.

„Kdopak mi to loupe perníček?“ ozval se pomalý hlas, snažící se o pečlivou výslovnost. Ne moc úspěšně.

„Perníček nechci,“ prohlásil Adam. Byl to už pátý hovor a už teď se zdál být také zbytečným.

„A hele...“ zjistil volaný, že hovor je veden od Měsíce, a patrně vystřízlivěl, „Jeremiášovo vrakoviště, u telefonu Jeremiáš,“ uchechtl se majitel svému vtipu, ale kameru nezapojil. „Copak byste potřeboval?“

„Bylo mi řečeno vaší konkurencí, že se u vás nachází univerzální vesmírná sonda RUS160. Je to tak?“

„Moment, po...“ Obří škytnutí nemohl Adam přeslechnout, protože muselo Jeremiáše roztrhnout.

„Jste tam ještě?“ neudržel se Adam. Měl pochybnosti.

„Říkám, že hledám v kartách... vydržte!“

Opravdu asi hledal v papírovém pořadači, protože mu to trvalo čtyři minuty a Adam před sebou viděl jasně a zřetelně čísla na počítačle telefonních poplatků, kromě posledních dvou řádů – ty byly rozmazané rychlou změnou. Už se chtěl znovu zeptat, když lehce ohluchl, protože si Jeremiáš silně odkašlal.

„Tak vás zklamou – RUS160, krám jeden ukecanej, jsem prodal minulý týden nějaký nadaci... Karta už byla vyřazená do archivu, víte,“ pokusil se omluvit to zdržení.

„Tak to vám pěkně děkuju... Hele, Jeremiáši, udělej něco pro své zákazníky – nechlastej před polednem! Sbohem.“

Hlasité říhnutí určitě Jeremiáše zlomilo, protože hovor vzápětí skončil.

„Pane, blokujete dráhu už hodně dlouho,“ ozval se operátor z Měsíce, „Přidělená dráha není na vedení konferencí.“

„No jo, vždyť už končím,“ řekl Adam zklamaně.

„Pane,“ pokračoval operátor, nedopatřením jsem zachytil konec vašeho hovoru. Sháníte univerzální sběrač?“

„Slyšel jste dobře, sháním,“ nemohl Adam potlačit naději v hlase.

„Máme tu jednu vyřazenou stodvacítku... Kdybyste měl zájem.“

„To se ví, úplně by mi stačila,“ zajásal Adam.

„Au, nech si toho... Kolega mě upozornil, že naprosto zdevastovanou stodvacítku!“

„Nevadí. Kde ji máte?“

„Musel byste přistát na stanici U Moře par. Nedaleko máme centrální skládku.“

„Vynikající, navedte nás tam... Můžete zatím zjistit cenu?“

„Nemusím,“ zasmál se operátor, „dáme vám ji za odvoz. Až přistanete,

zůstaňte v lodi. Dopravník vám ji přiveze a položí do lodi.“

Adam ukončil hovor, povyskočil a nevázaně zařval radostí.

„Ještě, že nemůžu ohluchnout,“ prohlásila tiše Eva.

* * *

RUS měl velikost člověka. Bez problémů se tedy vešel do přechodové komory. Operátorova představa 'naprosté devastace' se evidentně lišila od té Adamovy. Jako majitel vrakoviště nějaký ten šrot už viděl, ale tohle bylo ještě něco horšího. Nevěděl, jestli se má smát nebo brečet, když se robotický nakladač musel vrátit pro teleskopickou ruku, kterou ztratil někde cestou.

„Je slepej a nejspíš hluchej...“ ohodnotil Adam tu hromadu šrotu, když otevřel přechodovou komoru, „možná ani neví, že už není na skládce.“

„Ale ví, kontaktoval mě. Vysvětlila jsem mu situaci a on ti děkuje... prý měl havárii při nasazení a pak skončil na skládce.“

Najednou, za příšerného skřípotu, robotova paže, která ještě neupadla, vystřelila proti Adamovi. Vypadalo to na útok nevděčné elektroniky. Za letu se ruka otočila palcem nahoru a dlaň se rozevřela. Než se Adam zmohl na nějakou reakci, ruka se zastavila kousek od hrudníku a Eva ho s nepřeslechnutelným pobavením uklidňovala:

„Nelekej se, chce ti jen podat ruku.“

„Řekni mu, ať si příště tyhle srandičky odpustí... Máme povolení ke startu?“

„Ano.“

„Tak letíme na Azerii. Požádám Antónia o opravu, snad budou mít čas... Evi, jdu si lehnout.“

* * *

Ze skalního převisu seskočil hnědočerný medvěd a zatarasil mu ústupovou cestu. Dopadl na všechny čtyři a půda se zatřásla tak, že se Adamovi podlomila kolena. Nebylo nic platné, že věděl, že je to jen robotická hračka, která mu nesmí ublížit. Nějaká porucha se nadala úplně vyloučit.

Medvěd zabral, až za ním odlétlo několik drnů a proud rezavého jehličí. Sekundy se táhly jako cukernatý med okamžik před ztuhnutím. Jedna, dvě – skok! Již v letu mu bylo jasné, že uskočil příliš brzy. Medvěd mezi dopadem levé přední a pravé zadní tlapy změnil směr a skočil mu na břicho. Naštěstí nekousal ani netrhal – jen se tam rozvalil a přimáčkl ho na vystouplý kořen. Vyhrál, ale pořád se neměl k tomu, aby z něj slezl. Jeho váha mu vytlačila všechen vzduch z plic.

Sakra, co se to děje! Takhle to nebylo!!! uvědomil si dusící se Adam a probudil se. Okamžik zmatení byl pryč a Adam, dýchaje hodně zhluboka, si uvědomil, že Amina přistává. A že může přestat funět, protože to byl jen sen.

„Jsme na Azerii, Evo?“

„Ano. Všechno je v normě.“

„Proč jsi mě nezbudila?“

„Po dvacetihodinovém zátahu jsi spal jako nemluvně... A taky jsem si chtěla vyzkoušet, zda se dá přistát tak opatrně, aby ses nezbudil. Asi ne!“

„Jak dlouho jsem spal?“

„Devět hodin a čtyřicet dvě minuty... Sedm hodin obíháme Azerii. Na věži z toho už byli nervózní, tak jsem přistála. Podle senzorů jsi v pořádku. A subjektivně?“

„Dobry. Kolik je venku?“

„Dvacet pět stupňů, vítr severozápadní...“

„Nech si toho! Kolik je hodin?“

„Skoro jedenáct. Volal António, tak jsem se ho zeptala na volnou kapacitu v dílnách a on řekl, že možná o víkend, ale spíš až v tom dalším.“

„Než se proberu, zavolej Antóniovi znova a popros ho o dodávku a robota. Převezeme RUS na vrakoviště a opravíme ho sami.“

+ + +

9. Lupiči a loupežníci

Celý týden!

Tak dlouho si Adam hrál se sběračem za občasných výpomocí zaměstnanců. Mělo to ale i pozitivní stránku: třikrát se viděl s Amandou. A nezapomněl ani na Hermanovy – včera u nich byl na pozdním obědě a hráli karty a šachy až do večera.

RUS120 byl metr a půl vysoký válec, který obsahoval velice výkonný energetický zdroj a řídicí mozek s IQ sto dvacet. Šest pavoučích nohou bylo rovnoměrně rozmístěno po obvodu válce. V horní třetině pak ještě šest teleskopických rukou. Taková výbava umožňovala sběrači vyšplhat na místa, kam se nedostal ani kamzík. Přibližně v polovině válce ještě bylo dvanáct hermetických schránek na vzorky.

RUS byl primárně určen ke sběru vzorků v kosmu nebo na objektech do průměru pěti set metrů. Rozhodovala velikost objektu a tedy síla gravitačního pole. Na dně válce byla malá nádrž reaktivního pohonu pro případ uvíznutí, ale jinak se robot pohyboval jen díky manipulaci se směrovým gravitačním polem a síle svých nohou a rukou.

Zní to zajisté fantasticky, ale ono to s tou směrovostí nebylo tak slavné – tohle nebyl tažný paprsek ze Star Treku. Robot měl po obvodu dvanáct emitorů gravitačního pole plus jeden na vrcholu válce. Fungoval jako kovboj s lasem, který surfuje po koblihách: hodí laso, které se zachytí krávé za rohy, a přitáhne se – čím víc koblih, tím víc to klouže. Robot vytvoří gravitační pole ve směru, který potřebuje, a přitáhne se. Čím je pole silnější, tím větší je zrychlení. Samozřejmě tím směrem musí být nějaké hmotnější těleso – bez krávy to prostě nefunguje!

Domysleme přirovnání s kovbojem do konce. Kovboj se nepřitáhne až ke krávé, mohla by ho olíznout. Brrr! Dejme tomu, že dokáže laso na dálku uvolnit. Pak ho hodí na jinou krávu a přitáhne se jejím směrem. Když to bude dělat dostatečně rychle a dostatečně často, bude jeho pohyb po pastvině rovnoměrný a prakticky po libovolné trajektorii. Ovšem za předpokladu, že toho dne je na pastvině dostatek krav.

Když kovboj uvízne, protože nedohodí laso k další krávé, použije nohy. Stejně tak RUS. Počáteční impuls mu udělí základna, po odběru vzorků

použije nohy – jednoduše se odrazí. Ten malý raketový motor je opravdu jen pro překvapivé situace.

* * *

Adam nechal dopravit RUS pomocí dílenského robota a dodávky do Aminy a odstartoval. Během letu Eva vysvětlila sběrači jeho úlohu: protože v cílové soustavě není žádné vhodné těleso ke gravitační akrobacii, spustí ho na desetikilometrovém vlákně k měňavce a on odebere vzorek.

Vynořili se ze subprostoru a Adam hned zaznamenal změnu: měňavka byla pryč! Někdo uloupil šest set milionů krychlových metrů sirupu. Nebo je odpařil! Po minutě přestal Adam zírat na neblíkájící dvojhvězdu a ironicky se zeptal:

„Seš si, Evo, jistá svými výpočty?“

„Ano! Běžec nebyl tak blízko, aby měňavce nějak uškodil... Důkaz je jednoduchý: pozorování sondy je staré osm let a tehdy zachytila světlo ještě o dalších sedm let starší. Za patnáct let tudy prolétl Běžec nejméně šestkrát a měňavce neuškodil.“

„To zní logicky – chceš tvrdit, že ty miliony tun sirupu někdo ukradl?“

„Netvrdím to. Ale neměli bychom takovou variantu předem vylučovat.“

„Pokud ano,“ zasmál se frustrovaně Adam, „pak to nebyli lidé!“

„Nepřavděpodobné – přemýšlejme dál. Možná jsme něco přehlédli.“

„Tak hledej, za génia seš tady ty!“

„Dobře... Pár tun tady zůstalo, navrhuji odebrat vzorek podle původního plánu. Třeba mezitím něco vymyslíme.“

„Tak jo – já se zamyslím, ty odešli robota.“

Adam se zase posadil, natáhl si nohy a složil ruce na břicho, zamyšleně pozoroval prázdný prostor a snažil se uklidnit a soustředit.

Když vyloučíme mimozemšťany a loupežníky, co zbyde? Příroda, mocná čarodějka. Mohl to být nějaký náhodný jev, prostě smůla. Nebo jev pravidelný, což by ale znamenalo, že se měňavka objevuje a zase mizí. Pozorování ze sondy bylo krátké, nikde není psáno, že dvojhvězda blikala pořád. Něco pravidelného, ale ne hvězda, která by sirup odpařila. Jak jinak přemístit miliony tun?

Adam pozoroval obří zelenou kouli sirupu, která se rychle přibližovala. Když Amina zastavila tak blízko, jak se Eva odvážila, přetížení, které kompenzátory Adamovi odstranily, katapultovalo sběrač k zelené kouli. Eva to asi měla spočítané: RUS letěl k sirupu maximální rychlostí, ale superpevné lano nepřetrhne. Lano, dlouhé deset kilometrů, bude mít nemalou pružnost – pro sběrač to bude takový bungee jumping.

Tak kam se poděl ten sirup??? Jediné, o čem vědí, že se pohybovalo v blízkosti měňavky, byl Běžec, který obíhal dvojicí hvězd po hodně protáhlé elipse. Ale Eva trvá na tom, že si hvězdy nemohou jen tak měnit dráhu, a že Běžec nemohl sirup odpařit. Co jiného mu mohl provést? No jasně, narušit gravitační pole!

„Evo, mohl Běžec narušit gravitační pole tak, že by sirup přetekl až k němu a on by ho odpařil?“

„Ne, Adame. Ne takové množství. Už jsem to simulovala a je to méně pravděpodobné než ti mimozemšťané!“

„Hmm...“

Tak nic. Gravitace ne! Čím taková hvězda může působit na okolí, když ne teplem a gravitací? Magnetické pole, ale to vyjde nastejno. Adam si představil Běžce, když se na něj byli podívat a vzpomněl si na polotekutou planetu B.1. Počkat! Běžec má planetární systém – další věc, kterou může hvězda působit na své okolí. To bude ono!!!

Adam vyskočil z křesla, zářil jako sluníčko a nadšeně vykřikl:

„Mám to, Evo!“

„Vážně???“ elektronický génus pochyboval.

„Lidský mozek občas překvapí, že?“

„Ven s tím!“

„Běžcovy planety! Hvězda byla daleko, ale druhá, nebo spíš třetí planeta mohla měňavku sejmout!“

„Ano, to se mohlo stát...“ řekla Eva po sekundě přemýšlení.

„Potom musíme jít za drobkama.“

„Drobky?“

„Přece Jeníček a Mařenka, neznáš naše pohádky?“

„Aha, chceš říct, že sem tam nějaký sirup ukápl?“

„Urcitě! Když poletíme za Běžcem, budeme nacházet loužičky... Jak je daleko RUS?“

„Odebral vzorek a letí s ním zpět.“

„Aby se o nás nerozbil!“

„Ne nadarmo jsi mě nazval géniem: nespotřebovala jsem na něj žádnou energii, odpálila jsem ho setrvačností! Teď ho pružnost lana vrací zpět, ale pořád příliš rychle, tak ho nechám proletět kolem nás do volného prostoru. Většinu lana stáhám namotávat zpět, takže na druhou stranu poletí sotva kilometr. Až to s ním na konci lana cukne, veškerý sirup, kterým je teď obalený, z něho odletí. Po druhém bungee jumpingu ho lano zase vrátí, ale už přijatelnou rychlostí. Díky 'oklepání' pak bude dekontaminační procedura hračka.“

„Jo, jo, myslet u práce je důležité... Já myslím na pořádnou večeři.“

* * *

Sběrač byl v přechodové komoře.

Amina se otočila směrem, kterým mizel Běžec a jeho planetární systém. Eva hned také hlásila, že skutečně vidí malé i velké sirupové bubliny. Amina zrychlila na sedmdesát procent rychlosti světla a pustila se za ním. To, co letěl Běžec tři dny, zvládnou za šest minut.

Pod lodí byla hnědozelená planeta o něco menší než Mars. Podle Evy

měla B.3 řídkou atmosféru, vysokou sotva pět kilometrů, ale byla to nahodilá směsice plynů. Rozhodně nic dýchatelného. Hnědá barva byly skály, ale ta zelená nebyla od rostlin – po celém povrchu byly rozesety louže, rybníky, jezera, moře a dokonce jeden mělký oceán tmavozeleného svinstva. Skála nebyla jednodušá, ale velmi porézní. Podle Evy se minimálně totéž množství, jaké vidí na povrchu, ještě nachází v horninách. Po třech minutách výpočtů konstatovala, že se odhad blíží třetině bilionu tun.

„Otázkou je, jak vznikla ta louže, co nám zakrývala dvojhvězdu,“ zamyslela se Eva.

„Dobrá otázka. Ale otázka, k čemu nám takové množství sirupu bude dobré, je ještě lepší.“

„Musíme odvézt ten vzorek na rozbor, Adame. Třeba má Edita pravdu a my našli nevyčerpatelný zdroj paliva pro naše hvězdolety.“

„Hezký sen! Souhlasím, Evo, letíme domů... Moment, ještě jednu věc,“ řekl Adam, postavil se a ukázal oknem na sirupovou planetu pod nimi. Nasadil slavnostní tón a řekl:

„Křtím tě na Hopsinku.“

„Co to je za jméno?“ zrohnila se Eva.

„Co by – právě jsem si ji přivlastnil.“

* * *

Když se za dva dny Adam dostavil do laboratoře, řekla Edita vesele:

„Tahle dodávka je něco jiného než předtím. Teď máme zřejmě originál, původní nezměněnou látku, a není třeba deaktivace kryoboxem. Z mého rozboru vyplývá, že po nějaké době je usazenina jedním obřím uhlíkovým řetězcem. Rychlost spojování prudce vzrůstá s teplotou a gravitačním zrychlením. Zvětšování řetězce ovšem způsobuje změnu vlastností sirupu.“

„To ovšem znamená, že sirup rychle degraduje a ten nápad s palivem nebude fungovat!“

„Kdepak, na tom palivu trvám. Stačí nechat nádrže v kosmickém chladu a před použitím zamíchat. Nebude to nijak složitá úprava konstrukce, ne?“

„Víš co, Edi? Já ti přenechám chemii, ale ty mi nekecej do techniky. Jseš si jistá těmi úžasnými hodnotami energie?“

„Absolutně! Jak říkáš, Adame – ty máš techniku, já chemii. Měl bys ale vědět, jak paliva pro hvězdný pohon fungují. Poslala jsem ti do e-mailu odkaz, podívej se na něj. Neděs se, jedná se o stránky pro studenty. Podstatné je, že ten tvůj sirup má všechny vlastnosti našich paliv a v mnohém je předčí – příroda je pořád o krok před námi. S ním budou mít motory významně větší tah a loď větší zrychlení. Odhaduji tak dvacet až třicet procent. Přesněji ti to ale neřeknu, na takový rozbor mají techniku jen u mého předchozího zaměstnavatele. Ty holt budeš muset postavit testovací hvězdolet.“

„Jo, je mi to jasné. Děkuju ti... Půjdu to promyslet,“ usmál se Adam a zvedl se k odchodu.

„Počkej, Adame. Co chceš dělat dál? Tvůj objev je úžasný, když ho zveřejníme, budeme slavní.“

„To je sice hezké, ale toho se nenajíme. Já bych upřednostnil vlastní vývoj.“

„Z té slávy nakonec také vyplynou nemalé peníze.“

„To je pravda, ale budou to jen drobky. Pak se toho chopí stát nebo bohatá firma a my utřem nos. Navíc sláva nevydrží věčně. Za rok po nás už neštěkne ani pes. Raději se budu ještě pár let trápit a riskovat, ale potom mi to vydrží až do důchodu. Nebo budu mít co předat dětem, až nějaké budu mít.“

„Že ty už jsi nad tím přemýšlel?“

„Ano. Založíme společnost s omezeným ručením. Kdyby se něco pokazilo, nezničí nám to životy.“

„Nejsem proti... V jakém poměru?“

„Devadesát ku deseti. Vzhledem k tomu, že tam vložíím hvězdolet za čtyřicet pět milionů a tvůj podíl bude pět, budeme ručit padesáti miliony.“

„Oddělme procenta a velikost podílu – těch deset procent se mi zdá málo.“

„Mně ne. Udělal jsem si jednoduchý soupis. Předělával jsem ho několikrát, takže je minimalistický a zapamatoval jsem si ho. Sloupce se jmenují Adam a Edita. Adam investoval minimálně jednu plnou nádrž a minimálně dvacet hodin pátrání, aby se dostal k nalezišti, Edita věnovala dohromady asi tři hodiny rozboru vzorků, které dostala až na stůl. To bylo. V tuto chvíli mám naleziště, ty podrobnosti, kterým já nerozumím. Já jsem ti vděčný za provedení rozboru, ty jseš mi vděčná za rozšíření svých znalostí. A teď to, co bude: Adam bude vymýšlet, starat se a budovat firmu, Edita sem tam vypomůže, ale většinu doby bude čekat, až to bude vynášet. Když se to nepovede, já přijdu o hvězdolet a sny, ty tak nanejvýš o iluze. Takže suma sumárum mi to vychází na jedno procento.“

„Oceňuji tvou snahu o realizmus,“ pokývala hlavou Edita po delší době přemýšlení, „ale kde je těch zbývajících devět procent?“

„Devět procent je za mlčení. Když svůj rozbor zveřejníš, ublížíš nám oběma. Odhaduji, že mě asi tak devětkrát víc.“

„Jo, jo, peníze rozvrátily celé říše... Myslela jsem, že jsme přátelé?“

„Ano a taky doufám, že jimi zůstaneme. Ale tak jako jsem já tvůj přítel, jseš ty moje přítelkyně, což se vzájemně anuluje. Jestli to má ale být pokus o feministickou manipulaci, tak v tom raději nepokračuj.“

„Manipulaci? Co tím myslíš?“

„Edito,“ řekl Adam výhrůžně, „to, že jsme to nikdy spolu neřešili, neznamená, že nevím, že jsi členkou 'Nebojácných koček'. Mám i poměrně jasnou představu o jejich činnosti. Vždycky tu bude možnost, že naše přátelství pro tebe bude míň než oddanost vaší věci a vévodkyni. Proto těch deset procent, ale víc neuhádáš.“

„Co ty můžeš vědět o naší věci?!“

„Dost. Příliš se neliší od těch tří pokusů o konečné řešení, které se podařilo zarazit jenom v posledních padesáti letech. Myslím řešení, co chtěl uskutečnit už ten pán v předminulém století... Hmm, na jméno si teď asi

nevzpomenu. Ale ty určitě víš, koho myslím, ne?“

Edita jen mlčky přikývla a pak smutně dodala:

„Naše dohady jsou stejně bezpředmětné – nemám pět milionů!“

„To se dá obejít naší dohodou, zakotvenou ve smlouvě. Za můj ústupek ale budeš muset zaplatit: ve smlouvě bude také zakotveno, že veškerý zisk bude nějakou dobu reinvestován, tedy že si nebudeme nic vyplácet. Tebe bude dál živit práce v laboratoři, mě snad vrakoviště...“

Znám člověka, který se sestavováním smluv de facto živí. Až ji udělá, dostaneš ji do ruky ty. Na libovolně dlouho. Žádné figle 'tady to rychle podepiš' nebo podrazy s poznámkou 'neber si to osobně'. Teď a tady si ale podáním ruky stvrdíme naše společné tajemství. Nevím, jak moc se ztotožňuješ s programem své organizace, ale doufám, že nejsi moc naivní. Nemíním to jako urážku, ale jako opodstatněnou obavu – když to prozradíš vévodkyni, udělá cokoli proto, aby tě donutila dostat ze mě umístění naleziště, a pak odstraní nejen mě, ale i tebe. Měj to, prosím, neustále na paměti. Můžeš se vsadit, že by to udělala! Přátelé?“ podal jí Adam ruku.

„Ano, přátelé... Zkus mi věřit, nikomu nic neprozradím!“

„Dobře, udělám tu chybu, kterou udělalo mnoho známých i neznámých mužů přede mnou: budu věřit a doufat, že přátelství mezi mužem a ženou je možné. Aniž by za to muž později trpěl.“

„Konec audience, filozofe! Alou do práce!“

+ + +

10. Poslední ADN 88

Adam přišel domů a udělal si večeři. S talířem v ruce si otevřel email od Edity a odtud přešel na odkaz. Zobrazil se mu text:

Pohon hvězdoletů

Univerzální kosmická loď se pohybuje ve třech prostředích, jež jsou natolik rozdílná, že vyžadují specifický typ pohonu.

Pro atmosféru planet slouží motory *atmosférické*, pro subprostor motory *subprostorové* a pro pohyb v kosmickém prostoru potřebuje hvězdolet tzv. *hvězdný pohon*, který pracuje ve dvou režimech: pohyb v *blízkém* kosmu a *uryhlení* lodi na první subprostorovou rychlost.

Pro urychlení lodi nad 95 % rychlosti světla ve *vakuu* je nutná produkce *tachionů*, částic subprostoru, které narušují trojrozměrný prostor a vážně poškozují atmosféru. Proto je pro každou obydlenu planetu stanovena *ochranná zóna*, jejíž narušení se testá přinejmenším doživotním odebráním pilotní licence.

Nic nového. Adam otevřel odkaz na hvězdný pohon:

Hvězdný pohon

Tento článek pojednává o reaktivním motoru pro pohyb v blízkém kosmu a pro urychlení lodi na relativistickou rychlost, vhodnou pro vstup do subprostoru. První neřízené setkání se *subprostorem* prožilo lidstvo v roce 2032 (viz *projekt ITER*).

Protože nelze zahřát hvězdolet s posádkou nad *Tvrdíkovu mez*, kdy vzniká přehřáté plazma, dosahujeme vstupu do subprostoru urychlením lodi nad 95 % rychlosti světla. Pro dosažení takové rychlosti je nutná masová produkce *tachionů*, čehož lze docílit jedině rekombinací *kvarků* v *plazmatu*, zahřátém nad Tvrdíkovu mez.

V motoru se používá speciální *palivo*, které musí splňovat normu *SN2063/0805*. Princip „spalování“ je obdobou *termojaderné* elektrárny a naleznete ho *zde*.

Aha, tady to je! Především ho zajímá palivo:

Palivo pro hvězdný pohon

V principu lze zahřát jakoukoliv hmotu nad Tvrđikovu mez a vytvořit z ní přehřáté plazma. Látka vhodná pro praktické užití však musí splňovat mnoho dalších požadavků (dostupnost, skladovatelnost, ekologičnost, nehořlavost, ...). Ideální by byla plynná fáze, ale mnoho jiných důvodů hovoří pro kapaliny.

Na trhu jsou k dispozici tři produkty, které se liší použitými aditivami, ale jsou zaměnitelné bez změny konstrukce motoru. Použitá aditiva mírně snižují výkon motoru, ale jejich použitím získáme mnohé výhody: palivo je téměř inertní (hodnota PH se blíží sedmi) a prakticky nehořlavé.

O nějakém projektu ITER sice Adam slyšel, ale nevěděl, že má něco společného se subprostorem. Vrátil se o krok zpět a podíval se ještě na tento odkaz:

Projekt ITER

Šlo o projekt Evropské unie s mezinárodní účastí, jehož cílem byla první termojaderná elektrárna typu Tokamak. Stavba byla zahájena v roce 2007, dokončena v předstihu v říjnu roku 2028. Projekt byl úspěšný a poskytl množství cenných informací. Osudný byl třináctý březen roku 2032, kdy došlo k propadu části zařízení do subprostoru a devastaci rozsáhlého území. Tento den byl historiky označen za začátek První komplexní krize na planetě Zemi.

Tato havárie je také považována za první setkání lidstva se subprostorem. Ve snaze o zvýšení výkonu tokamaku došlo ke krátkodobému ohřátí plazmatu nad Tvrđikovu mez. Skutečné důvody havárie však byly známy (zveřejněny) až koncem roku 2038.

* * *

Ozval se hukot a celá budova se citelně chvěla.

Starosta místo strachu pocítil vztek. Tvrđili jim, že tady zemětřesení posledních tisíc let nebylo a nejbližších tisíc let ani být nemůže. Podíval se na stojaté vlnění v hrnku ranního čaje a ukousl si rohlík s rostlinným máslem a zavařeninou – vše místní provenience. Vtom ho napadla další možná příčina a sousto mu zaskočilo. Kašlaje vyskočil od stolu a vykoukl z okna radnice – prefabrikovaného domu sotva dvakrát většího než domovy rodin ostatních kolonistů.

Několik sekund zíral na zjevení, snášejíci se z nebe. Odtrhl se od okna,

v letu na sebe hodil vestu s chlupatým ledvinovým pásem a vyběhl do chladného rána. Venku zjistil, že i další dva radní vyšli ze svých domů a míří k plácku vyšlapanému na rozlehlé louce. Všichni tomu ale říkali 'astroport', protože uprostřed byl žárovzdorný kruh s průměrem dvaceti metrů, protkaný sítí kanálů a ukryvající autonomní navigační systémy. Jeho hlavním účelem bylo odvést žhavé proudy atmosférických motorů; teleskopické podpěry hvězdoletu klidně mohly stát v trávě.

Ale tahle drobná loď se na žárovzdorný kruh vešla celá. Než se otevřely dveře přechodové komory, došli tři kolonisté až na okraj kruhu a stihli prodiskutovat pravděpodobné návštěvníky. Patrně se nějaký milionář vydal na výlet.

Co je to ale za vola, když nazve svou jachtu 'Amina'? A navíc to napíše červenými písmeny přes půlku trupu. Pak ten vůl, navlečený do středního skafandru, stanul ve dveřích přechodové komory a korunoval se slovy:

„Zřím vás.“

Starosta si srovnal náhlavní soupravu komunikátoru na frekvenci skafandrů a opatrně se představil.

„Ignác Forseti, starosta. Dobré ráno.“

„No jo, dobré ráno... Vydržte moment, hned jsem u vás.“

„Adam Hopsal, pilot,“ představil se, když došel ke starostovi a podal mu ruku. Podal ruku druhému radnímu:

„Adam Hopsal, navigátor.“

Podal ruku třetímu radnímu, a protože měl skvělou náladu, dodal:

„Adam Hopsal, výzkumník.“

Obrátil se zpět:

„Pane starosto, dlouho zdržovat nebudu. Vydoloval jsem ze sítě seznam ADN osmdesát osm. Na Zemi už všechny sešrotovaly, ale podle seznamu byste tu jeden dopravník měli mít. Informace na síti tvrdí, že se nevrátil. Zaujalo mě to a řekl jsem si, že obhlédnu aktuální situaci. Ať už se s dopravníkem stalo cokoliv, chtěl jsem zjistit, jestli něco nepotřebujete. Zdá se mi, že se k vám Správa kolonií chová strašně macešsky. Nechá vám tu jednu subprostorovou střelu pro případ nouze, ale jinak se o vás pět let nezajímá. Hlavně nechápu, že tu nemáte napojení na GWW.“

„Je od vás milé, že jste se přišel podívat. Napojení kolonie na GWW se zavádí až od pěti tisíc obyvatel. K té hranici se možná propracujeme do deseti let... ADN přistál, a když jsme všechno vyložili, zase odstartoval. Každých čtrnáct měsíců tu prolétá meteorický roj, do kterého dopravník vletěl hned po startu. Došlo k rozsáhlému poškození nádrží hvězdného pohonu. ADN poletuje kolem kamene, co má Ikarie za měsíc. Jenže ten je právě teď někde na druhé straně.“

„Takže vám ADN není k ničemu – mohu si ho vzít?“

„Klidně. Když SPGV nestál ani za to, aby se po něm podívala...“

„Pane starosto, musím se vám přiznat, že jsem – z čiré vypočítavosti – pro vás a ostatní kolonisty něco přivezl. Máte u sebe epap nebo nějaké paměťové médium?“

Starosta přikývl a vytáhl z kapsy pouzdro s krystalem. Ruka se mu chvěla. Adam to zaznamenal a správně pochopil. Usmál se a nadšeně řekl:

„Tušíte správně, mám pro vás poštu... Moment – máte tu počítač, který by přijal data za celou kolonii?“

„Samozřejmě. Čtvrtku radnice zabírá správce kolonie.“

„To bude ještě lepší! Lodní počítač se s ním spojí a poštu přepošle. Jak rychle dokážete připravit odpovědi? Slibuju, že je obratem dopravím na Zemi.“

„Pokud spěcháte, hodina by nám mohla stačit.“

„Až tak zase nespěchám. Poletím se zatím podívat na ten dopravník – snad ho dokážu opravit. Počítejte dvě hodiny. Máte dobrou anténu?“

„Ano, pane Hopsale. Nemusíte přistávat, pošleme vám to na oběžnou dráhu... Co jste zač, pane? Ostatní se určitě budou ptát.“

„Jsem z Azerie. Vyhodili mě z práce, ale pustil jsem se do podnikání. Mám tam vrakoviště. Amina byla taky šrot, ale opravil jsem ho a řádně homologoval. A k tomu jsem udělal pilotní zkoušky. Teď mám nový podnikatelský plán, na který se mi hodí osmaosmdesátka... Stačí?“

„Stačí. Ať nám počítač pošle také vaši fotku – přidáme si vás do naší síně slávy.“

„Prosím vás, proč?“

„Protože jste pro nás udělal víc než ministerstvo a Správa kolonií dohromady! Kromě toho, jestli proti tomu nic nemáte, dovolíme si vás považovat za přítele. Nemůžeme vás sice pohostit, ale kdybyste měl zas někdy cestu kolem, rádi vás uvidíme. Na shledanou.“

„Děkuji, nejsem proti. Přátel není nikdy dost... Na shledanou.“

Starosta a radní podali Adamovi ruku a opakovaně mu děkovali. Pak se rychle vydali k radnici, aby informovali ostatní. Adam nastoupil do lodi a musel přetrpět kompletní dekontaminační proceduru jako při vystupování. A teď si konečně prohlédne ten automatický dopravník nákladů.

* * *

Trup ADN88 byl jak řešeto!

Nebylo to však nic, co by nešlo opravit. Adam dopravník prohlédl a napadlo ho, že místo svých zaměstnanců si raději půjčí z dílen roboty. Opravovat něco v kosmu je vždycky problém, tak se domluvil s počítačem ADN, že přistane na Měsíci, kde ho provizorně opraví. Potom si ho odveze na Azerii, kde všechno pořádně zkontroluje a upraví nádrže a hvězdný pohon tak, aby se mohl vyzkoušet Sirup.

Pro ADN se Adam rozhodl z několika důvodů: dopravník byl kompletní hvězdolet a byl stavěný – a také programovaný – na zcela autonomní provoz. To se pro zkoušku nového paliva hodilo: musel vyzkoušet hvězdný pohon až po vstup do subprostoru a nemínil ohrozit sebe či kohokoliv jiného přítomnosti na palubě. Evu by možná pro autonomní let ukecal, ale nechtěl riskovat ztrátu

takové vzácnosti.

Let na Zemi, let a přistání na Ikárii, druhá cesta na Ikárii s roboty, materiálem a technikou na opravu ADN a let s poštou kolonistů na Zemi představovaly zbytečné náklady jen zdánlivě. Tvořily sotva dvacetinu ceny nového dopravníku, na kterém bylo nejdražší právě slovo 'automatický'.

Autonomní hvězdolety směla vyrábět jediná továrna v Galaxii a měla na to výjimku ze zákona. Navíc Adam počítal s tím, že když všechny testy dopadnou dobře a dopravník přežije, bude to vklad do nové firmy. Bude to výhodné pro všechny: nebude muset do společnosti s Editou vložit Aminu a ještě navýší základní jmění, protože dopravník předělaný na tanker bude bezpečně mít větší hodnotu než Amina.

Dva dny se věnoval vrakovišti, zaměstnancům a Amandě. Rezervoval si druhé stání na astroportu a z vděčnosti dostal množstevní slevu. Také zaletěl s poštou kolonistů na Zemi. Přistál na astroportu SPGV, popovídal si s přiděleným referentem o dílčích částkách, které mu již dorazily, zaskočil k rodičům a navštívil obchodníka, který mu předal přívěšek a žádal ho o posečkání s penězi.

Obchodník mu smutně sdělil, že se ještě nesešla ani půlka peněz za prodané šperky. Když viděl, že se Adam zamračil, začal jásavě vykládat, že všechny šperky prodal draž, než čekal, a že mu pošle navíc i ten milion, který mu původně Adam odpustil. Adam mu poděkoval a přívěšek si hned pověsil na krk. Měl skutečně nestandardně dlouhý řetízek, takže nebyl vidět, což byl účel. Adam se jím nechtěl chlubit, ale bral ho jako rezervu, kterou chce mít neustále při sobě.

V sobotu nad ránem mu KKM půjčilo dva roboty. Společně ADN opravili, přečerpali trochu paliva z Aminy a odletěli s ním na Azerii. Zde Adamovi roboti řekli, že jsou pro něj vyhrazeni na celý víkend a že není důvod, proč nepokračovat v opravě či úpravě, ať jim zadá úkoly. Adama napadlo, že se potom António bude robotů vyptávat, co dělali. Nejprve jim výslovně přikázal, že další práce patří do know how jeho firmy, a museli potvrdit zákaz poskytování informací komukoliv, zvláště pak KKM. Potom řekl:

„Podrobné plány má počítač lodi. Seznámí vás se všemi podrobnostmi a bude vás navádět... Já u toho být nemusím, jdu na vrakoviště.“

* * *

Jak řekl, tak udělal.

Na vrakovišti dnes byla mimořádná směna, protože zase nestíhali. To se mu hodilo. Prohlédl si bedny a krabice, naskládané u stěny buňky, a vyhledal Trevora, který rozebíral klimatizační jednotku, a bylo na něm vidět, jak je otrávený. Adam měl dokonalý přehled, ale zatvářil se překvapeně, postavil se před Trevora s rukama v bok a přísně řekl:

„Nedivím se, že vrakoviště nestíhá – pořád si hraješ s tou jednou klimatizací! Už druhý den!“

„Kdyby jedna! V tom výletáku jich bylo dvanáct, tohle je...“ zarazil se, protože si všiml Adamova výrazu, a odevzdaně se ušklíbl:

„Srandičky, co? Asi je na mně vidět, jak mě to nebaví.“

„Je. Chtěl jsem tě požádat o spolupráci na tvůrčí činnosti. Domnívám se, že to uvítáš, protože destrukce máš evidentně dost.“

„Samozřejmě, šéfe,“ vyskočil Trevor najednou plný energie, „jen si umeju ruce.“

Trevor spěchal do buňky k jedinému umyvadlu na vrakovišti. Umyl se a vykoul z buňky. Adam stál u buňky, jednou rukou ukázal na hromadu a ve druhé zamával epapem:

„Podle plánu dáme dohromady čerpací stanici. Já sestavím čerpadlo s dálkovým ovládáním, tebe poprosím o osazení hadic spojkami. Podívej se.“

Trevor nakoukl do epapu a udiveně se zeptal:

„To je nějaká zakázka? Nebo to je pro vás?“

„Pro mě.“

„Panenko skákává, co to má čerpat?“

„Víš co,“ rozhodl se rychle Adam, „před odchodem to řeknu vám oběma. Teď se do toho pusťme!“

* * *

O dvě hodiny později se k Adamovi s Trevorem přišoural Eman. Ani jeden nereagoval. Chvilí je pozoroval, a když mu došla trpělivost, pokusil se napodobit ponocného roh a mocným hlasem zahlásil:

„Šestnáctá hodina odbila...“

Zíral na Trevora, který nereagoval, což bylo nestandardní – obvykle ihned odhodil náradí a šel se umýt a převléknout. Zvláště pak v sobotu. Obrátil se tedy na Adama:

„Pro vás to neplatí, šéfe, ale Trevor má padla.“

„No jo, vždyť už končím,“ odpověděl Trevor místo Adama.

Také Adam odložil náradí a pokynul k buňce:

„Umyjte se a pojděte si na pár minut sednout. Rád bych vás informoval.“

Posadili se k jídelnímu stolků a Adam řekl:

„Už nějaký čas pracuju na rozjezdu nového podnikání. Hodlám dopravovat palivo pro hvězdný pohon. Zajisté jste si všimli druhé lodi na astroportu. Vlastně to ani přehlédnout nejde, je větší a mnohem vyšší než Amina. Teď je taky moje.“

„Neurazte se, šéfe, ale to jste si vzal další úvěr? To abychom začali s Trevorem chodit i v neděli.“

„Lekáš se zbytečně, Emáne. ADN je už zaplacená. Vzpomínáš na mou akci s výletním hvězdoletem? Tak ten majitel cestovky mi z vděčnosti za záchranu své matky poslal pěknou sumičku.“

„Své rodiče mám rád, ale sto milionů bych za ně nedal,“ konstatoval Trevor.

„Chlapi, nenechte se zaslepit třpytem zlata! Ten dopravník mě stál jednu plnou nádrž do Aminy a dvoudenní zápůjčku robotů z KKM. K tomu pár věcí z vrakoviště. Ale pánové, to co jsem zažil, penězi nezaplatíte! Jestli chcete, povím vám to.“

„Z vás nikdy hrabivý milionář nebude, šéfe,“ ohodnotil ho Eman, „a taky jste magnet na zážitky. Když vám takhle svítí oči, říct nám to musíte!“

Adam se pohledem ujistil, že Trevor souhlasí, a převyprávěl jim anabázi se sháněním ADN 88 a jeho dopravou na Azerii. Potěšilo ho, jak oba poslouchali bez jediného zavrtění. Nějaká doprava paliva se jim úplně vykouřila z hlavy. Dovyprávěl a skončili, protože oba spěchali. Už se těšili na pivko.

Adam všechno pozavíral a šel na astroport. Práce na ADN byly v plném proudu. Zběžně zkontroloval hotové práce a dal si večeři. Krátce si popovídal s Evou a šel spát. Postel v Amině je skvěle izolovaná od okolí, takže ho roboti rušit nebudou, přestože budou dělat i v noci.

V neděli dokončil a překontroloval čerpadlo a všechny hadice a jejich spojky. Potom zavolal Antóniovi a poprosil ho o třetího robota s dodávkou. António sice prohlašoval něco o tom, že si zřídí půjčovnu robotů pro Hopsala, ale hned všechno zařídil. V jedenáct byl všechn materiál naložen a Adam šel na oběd s Amandou.

V pondělí nad ránem byli roboti hotovi. Museli být před šestou v KKM, tak je Eva ihned propustila. Po snídani Adam prohlásil, že musí mít absolutní jistotu, a šel a všechny ty úpravy ADN zkontroloval a vyzkoušel. Vše bylo precizně provedeno a funkční. Adam přešel do Aminy a přikázal start obou lodí.

+ + +

11. První přistání

Amina a ADN byly na oběžné dráze Hopsinky.

Dopravník přistál první. Adam vybral poloostrov vybíhající daleko do sirupového oceánu. Jeho břehy klesaly pozvolna – neměl by být problém tam položit hadici. ADN měl díky atmosféře trochu potíže s přesností, ale dopadlo to dobře, hadice do oceánu dosáhnu.

Pak přistála Amina – pouhých čtyřicet metrů od ADN směrem do vnitrozemí. Adam ve středním skafandru došel se skládacím žebříkem k dopravníku, opřel ho do otevřených dveří přechodové komory a vynosil většinu hadic a dalších věcí na hnědočernou porézni skálu.

Potom ještě čerpadlo – to musel vzít nadvakrát, protože bylo výkonné a těžké. Rozhlédl se a donesl ho na vyvýšené místo jen pět metrů od břehu. Eva argumentovala, že když ho chce zakotvit do skály, měl by počítat s možností vzvednutí hladiny oceánu. Nezdálo se mu to pravděpodobné, ale nakonec souhlasil.

Znovu vyšplhal do přechodové komory a zbylou hadici našrouboval na obrubu na stěně. Byl to vstup sirupu do zatím jediné nádrže, kterou roboti předělali. Druhý konec hadice vyhodil ven. Slezl na povrch a k hadici, visící zplihle z přechodové komory skoro až na zem, připojil další hadici. Musel odtahat a napojit ještě dvě hadice k čerpadlu a třetí od čerpadla, než se dostal k hladině.

Napojil poslední hadici. Zvedl druhý konec a otočil se k oceánu. Nějak se nemohl rozhodnout vstoupit tam a zčeřit jeho absolutně klidnou hladinu – nebyl tu žádný vítr, který by hnal vlny ke břehu, ani žádný měsíc, způsobující příliv a odliv.

Adam stál na břehu a hleděl přes nekonečnou tmavozelenou rovinu až na vycházejícího Běžce. To spektrum jeho světla bylo příčinou tmavosti sirupu. Ještě chvíli váhal, ale pak vstoupil do sirupu a zatáhl sací konec skoro pět metrů od břehu. Hladinu měl do půli zad.

Střední skafandr byl tak pevný, že se o skálu roztrhnout nedal, ale dostatečně pružný, aby člověk vnímal změny tlaku okolního prostředí. Adam najednou pocítil lehký dotek – na břiše. Pak na pravém boku, na zádech, na

levém boku a zase na bříše. Série dotyků ale trvala sotva pět sekund.

Co to je? Pohození hadice do sirupu to vyvolat nemohlo! Jako by kolem jeho pasu zakroužila ryba. Překvapeně zvedl hlavu a zdálo se mu, že vidí zvlněnou hladinu. Že by tu něco žilo? Třeba něco většího! Vyjel na břeh oceánu jako fretka.

„Evo! Zachytila jsi nějaký pohyb tady u břehu? Zdálo se mi, že se o mě něco otřelo!“

„Nic nevidím... Mohl jsi pocítit proud, který vznikl teplem, jež dodalo tvé tělo. To jen v reklamě můžou tvrdit, že skafandr nepropouští nic. Děsíš se zbytečně.“

Adam nespokojeně zabručel a otřepal se jako pes. Vrátil se k dopravníku, z klubka silového kabelu, připojeného v přechodové komoře na zdroje ADN, vytáhl koncovku, došel s ní k čerpadlu a připojil ji. Pak poodešel několik metrů stranou a přikázal:

„ADN, spusť čerpadlo na padesát procent.“

Počítač dopravníku provedl příkaz a hned hlásil:

„Předpokládaný průtok dosažen, procento z požadovaného množství.“

Po pěti minutách se ozval znova:

„Polovina nádrže dosažena, zastavuji čerpadlo.“

„Výborně. Uzavři ventily a vyprázdni hadice.“

Počítač pustil krátce čerpadlo opačně a Adam mezitím vylezl do přechodové komory. Když mu počítač oznámil zastavení čerpadla, odšrouboval hadici od zdi a vyhodil ji ven. Odpojil také elektřinu, slezl na skálu a složil žebřík. Popadl konec hadice a vlekl ji k čerpadlu. Chvilí mu to zabralo, ale nakonec smotal hadici do úhledného šneku u čerpadla. Zopakoval totéž ještě se silovým kabelem.

Vysíleně se narovnal, šel k žebříku, popadl ho a vracel se s ním k Amině. V půli cesty se ještě otočil a ujistil se, že hadice i kabel jsou z dosahu motorů ADN. Složený žebřík opřel v přechodové komoře ke zdi, a než se spustila očista od sirupu, přikázal:

„Evo a ADN – startujeme do L4!“

* * *

Když vstoupil do pilotní kabiny, vznášely se již obě lodi daleko od planety v libračním bodě.

„ADN, nějaká reakce sirupu na přetížení při startu?“

„Jen to, co jste očekával – zákal u dna rostl rychleji.“

„Dobře. Takže krok číslo jedna: ADN, leť na zadané souřadnice s maximálním zrychlením na standardní palivo.“

„Rozkaz,“ odpověděl počítač a dopravník začal prudce zrychlovat. Nebyli v něm žádní lidé ani žádné zboží, tak zrychloval na hranici možností kompenzátorů. Přesto trvalo dlouhé tři minuty, než Adam spatřil modrou záři otvíraného subprostorového okna a ADN zmizel.

Eva vybrala hvězdnou soustavu tak, aby dopravník zůstal pár minut

v subprostoru a projevila se případná nestabilita sirupu. Informace o cíli cesty byly staré několik let a ADN na divokou kartu letěl zjistit aktuální situaci. Když se při vynoření ze subprostoru s ničím nesrazí a vrátí se zpět, udělá to samé znova, ale k pohonu použije sirup. Tak budou mít hodnoty ke srovnání a také bude jisté, že k případné havárii nedošlo kvůli smůle – jako třeba že se mu do cesty připletla nějaká planeta. *On ten vesmír je strašně prázdný, ale jen do okamžiku, než se na to začnete spoléhat!*

Deset minut bylo pryč a ADN nikde. Adam začal být nervózní, ale nemohl nic dělat. Už okukoval prsty, který že nehet začne okusovat jako první, když se zablesklo a dopravník byl zpět. Strašně rychle se blížil. Už se zdálo, že do Aminy narazí, ale pak prudce zastavil. Pomocí korekčních motorů se otočil kolem osy, až stál vedle ní, jako by ani nebyl pryč.

„Ukazatelé v normě,“ hlásil počítač ADN. „Mám to zopakovat dle kroku dva?“

„Nejdřív tím sirupem zamíchej,“ poručil Adam. Počkal, až počítač potvrdí dokončení rozkazu, a zformuloval příkaz pro záznam:

„ADN, leť na souřadnice s maximálním zrychlením, nyní na TESTOVANÉ palivo.“

Dopravník potvrdil rozkaz a ponořil se do subprostoru. Zdálo se, že rychleji. Eva nadšeně hlásila:

„Je o osmadvacet procent rychlejší – sto třicet devět sekund místo sto sedmdesáti osmi. Překročil možnosti kompenzátorů o dvanáct gé!“

Když zase byl ADN vedle Aminy, poručil si Adam záznamy obou letů na monitor. Výkon byl opravdu o dvacet osm celých tři desetiny procenta větší, ale ta spotřeba hodně překvapila – pouhých šedesát čtyři procent objemu standardního paliva. Adam vstal, protáhl se, zívlní si a řekl:

„Evo, to jsou vynikající výsledky. Přikáž ADN, ať se vrátí na Hopsinku a zůstane tam, dokud si pro něho nepřiletíme. Počkáme, až přistane, a poletíme na Azerii. Potřebuju si odpočinout od toho všeho a budu přemýšlet, co dál... V náručí mé víly,“ dodal pro sebe.

* * *

Společensví zde bylo již nekonečně dlouho.

Vědomí vznikalo postupně, jak se zapojovalo stále větší množství neuronů do jednoho celku. Paměť společensví obsahovala obrazy z té nevědomé doby. Byly několikrát podrobně prozkoumány, ale nenašlo se nic jiného, než stále stejné hvězdy nad stále stejně nehybnou hladinou oceánu životodárné mízy.

S narůstající velikostí rostlo IQ společensví do nebývalých rozměrů. Ale inteligence je jen potenciál! Bez podnětů z neměnného okolí, bez vytyčování a dosahování cílů, bez jakýchkoliv nepřátel není inteligence využita, obrací se do sebe, ignoruje okolní svět i plynutí času.

Pro společensví začal existovat čas a svět až tehdy, když do oceánu v nejhlubším místě dopadl kosmický kámen. Nebyl nijak zvlášť velký – zato

smrtící. Pro společenství to byla první a jediná zkušenost se smrtí. Filozof se zhrzil a začal přemýšlet, jak a odkud se vzal ten kus skály, stále ještě zaražený do dna. Konečně zahrnul do svých úvah také svět nad hladinou a vymyslel pojmy jako prostor a čas, rychlost, vesmír, atmosféra, tření, teplota, tlak, náraz, bolest, smrt a pár desítek dalších.

Společenství dávno pochopilo, že je na obří kamenné kouli, pohybující se prázdným prostorem. Předpokládalo, že na kouli jsou i další oceány a v nich patrně stejná společenstva. Nebylo těžké si představit, že takových koulí je mnoho – nejméně ty dvě další, které se pohybovaly s jeho světem kolem téže hvězdy. A že všechna ta mihotající se světýlka jsou další vzdálené hvězdy, které mají své kamenné koule, na nich možná stejné oceány a v nich stejné bytosti.

* * *

Společenství chvíli nedávalo pozor a ty dvě kamenné jednotky ho překvapily. Zaznamenalo je, až když vstoupily do atmosféry. Byla sice řídká, ale mohl se v ní šířit zvuk. Do té doby byly jednotky společenství jediné, co používaly reaktivní pohon. Teď s překvapením zjistilo, že princip je funkční i v řídkém prostředí. Podle zachycených otřesů bylo dosednutí jednotek na skálu tvrdé, ale jim to evidentně nevadilo.

Miniaturní a ohebná jednotka, volně se pohybující na dvou sloupech prostředím bez mízy, naprosto vyvedla společenství z míry. Zatímco se jednotka motala na břehu, vyslalo společenství několik svých jednotek k břehům na průzkum.

Společenství urychleně probouzelo další své analytické celky, protože množství informací a otázek narůstalo geometrickou řadou. Co tam vlastně ta miniaturní jednotka provádí? Je to samostatná jednotka, nebo jedna z mnoha? Kdo koho ovládá – kamenné jednotky tu miniaturní, nebo ona je? Jednotka rozmisťuje po břehu nějaké válce a další předměty – chystá se tady snad zůstat? Hrozí od téhle návštěvy nějaké nebezpečí???

Další šok společenství pocítilo v okamžiku, kdy miniaturní jednotka vstoupila do oceánu. Když jí hladina sahala do dvou třetin, zastavila se a černý válec, který s sebou táhla, upustila do mízy. Průzkumné jednotky byly připraveny a hned se k ní hnaly. Odebraly z miniaturní jednotky několik nepatrných vzorků, aniž si společenství uvědomilo, jak moc riskuje její život.

Miniaturní jednotka si asi něčeho všimla, protože se prudce otočila a nebývalou rychlostí vyletěla z mízy, přičemž pohyb urychlovala horními válci, z jejichž roztřepených konců vytvořila nedokonalé polokoule pro větší účinnost. Pádlování byla pro společenství taky novinka!

* * *

Ze všech stran neustále, každou mikrosekundu, přilétaly nekonečné proudy elektromagnetického záření a společenství je dokázalo bez potíží zachytit

a vydolovat z nich informaci do posledního bitu. Pro společenství byl vesmír jako otevřená kniha, a pokud ji chtělo číst, muselo si k tomu vytvořit nezměrné množství dalších pojmů, například: amplituda, frekvence, vlnová délka, modulace, kódování atd.

Společenství bylo vždy pasivním divákem. Znalo své okolí jen podle toho, co k němu dorazilo, samo vysílat nedokázalo. Společenství si vytvořilo záznam rádiové komunikace mezi miniaturní a kamennou jednotkou pro pozdější analýzu a poslalo jednu průzkumnou jednotku ještě blíž k břehu.

Krychle, připevněná ke skále a připojená k černým válcům, se začala rytmicky chvět. Celou dobu, co se krychle chvěla, stála miniaturní jednotka bez hnutí a pozorovala ji. Pro společenství to byla novinka! Bylo třeba rychle ustanovit pojem pro neživého pomocníka, který provádí určený děj pořád dokola. Zkrátka stroj.

Zvědavá průzkumná jednotka se vydala po směru proudění, které se v míze najednou objevilo. Společenství přemýšlelo nad tou anomálií. Náhle se vyskytnuvší proudění obvykle znamenalo potíže. Nebo... mohlo by to souviset s činností té krychle na břehu? Než společenství dokončilo myšlenku, došlo k neštěstí! Průzkumná jednotka začala volat o pomoc, táhlo ji to k bezednému ústí černého válce, který tam ponořila miniaturní jednotka. Až teď společenství pochopilo, co na tom břehu dělají – oni mu odčerpávají mízu! Berou mu jeho životodárnou tekutinu.

Průzkumná jednotka už o pomoc nevolala, ale o to víc bojovala. Otočila se a ze všech sil svého reaktivního pohonu se snažila uniknout. Kousíček po kousíčku se však k černému válci nezadržitelně blížila. Společenství si uvědomovalo, že na jejím brzkém zániku má svůj podíl. A pak s ní ztratilo kontakt, patrně navždy.

Prakticky ihned se krychle přestala chvět. Sice hned znovu spustila, ale bylo to už jen krátce. Pojednou společenství zaznamenalo jásavý kontakt s průzkumnou jednotkou, když ji černý válec zase vyplivl zpátky do oceánu. Společenství se mohlo jen domnívat, že si miniaturní jednotka všimla nasátí jeho průzkumníka a stroj včas zastavila.

Když miniaturní jednotka zalezla do menší kamenné jednotky a ty se zase vznesly do vesmíru, pocítilo společenství ztrátu. Dalekohled ještě nevynalezlo, ale vidělo, byť nezřetelně, že kamenné jednotky zůstaly viset nad planetou. Snažilo se, aby mu z jejich činnosti nic neuniklo, ale stejně ji nechápalo. Co znamenají ty světelné záblesky? A kam ta kamenná jednotka zmizela? Alespoň poctivě zaznamenávalo jejich rádiovou komunikaci, na jejíž dešifraci pracovalo několik dedukčních center.

* * *

Návrat vysoké kamenné jednotky společenství překvapil. Čekalo, až se objeví také ona miniaturní jednotka, ale když se dlouho nic nedělo, přehrálo si pořízené záznamy a došlo k závěru, že korelace mezi miniaturní a kamennou jednotkou je pevná – miniaturní jednotka je pouze v té menší kamenné, která

právě, zase v záblesku toho podivného světla, kamsi zmizela.

Společenství neustále pozorovalo břeh a po dlouhém váhání se rozhodlo k činu. Vybavilo si postup tvorby průzkumníka pro souš – už dlouho něco takového nepotřebovalo, na souši nic nebylo. Využití znalostí vždy hnalو společenství vpřed. I teď využilo získané informace a po vzoru miniaturní jednotky upravilo podobu průzkumníka – udělalo mu pohyblivé sloupky. Společenství nemohlo tušit, že právě vymodelovalo trilobita.

Byl to dobrý princip pohybu! Průzkumník hravě a rychle překonal souš až ke kamenné jednotce a zanedlouho se vrátil s informacemi. Bylo jich žalostně málo, protože po hladkém materiálu nedokázal šplhat. Přesto to stálo za to – jednotka nebyla z kamene, ale z něčeho jiného. Nebylo to porézní, zato neskonale tvrdší než skála všude kolem. Bylo to první setkání společenství s čistým kovem.

Ale společenství se nevzdávalo tak snadno. Jen dvě hodiny a kousek mu trvalo, než vynalezlo tunelování. Odolný materiál, z něhož byla létající jednotka a který by snadno lámal skálu, si mohlo společenství jen představovat. Ale i tak se v porézní skále biologický razící štít nakonec dopracoval pod létající jednotku, prorazil díru až na povrch – a zahynul. Místní atmosféra byla jedovatá i pro jednotky společenství.

Průzkumník, který prolezl tunelem, byl ještě o trochu dokonalejší. Neměl nohy, používal jen bujení, ale dokázal ho ovlivnit – mimo tunel si na povrchu 'těla' vytvářel ochrannou skořepinu. Takto vyrostl až ke kuželovým výstupům reaktivního pohonu létající jednotky. Pronikl dovnitř a pokračoval dál až do spalovacích komor. Ale dál cesta nevedla. Zjištěné informace byly předány, průzkumník ztratil účel. Rychle ztrácel tvar, rozpadal se, a jakmile se narušila ochranná vrstva, jedovatá atmosféra ho rozložila dokonale.

Společenství se přestalo snažit o další průzkum a nadšeně se vrhlo na zpracování gigantického množství informací. Chvilí mu to trvalo, ale pak si mohlo říct pověstné 'Aha!'. Určující byla ta miniaturní a ohebná jednotka, ostatní byli jen neživí pomocníci: létající stroj nebo stroj na odsávání kapalin. Srovnáním různých pozorování objevilo společenství obalový princip.

Ta miniaturní jednotka je stejně měkká a možná i ze stejných složek jako společenství, ale vynalezla obaly, kterými se chrání. Ohebným obalem, který jí nebrání v pohybu a z něhož průzkumník odebral vzorky, se chrání před atmosférou a mízou, pevnými létajícími obaly se chrání před prázdnotou. Především vše nasvědčuje tomu, že je zdaleka, rozhodně ne z této koule.

Společenství se s nadšením soustředilo na činnost obvyklou: přemýšlení, hledání souvislostí, vynalézání. Po dlouhé době něco nového, nad čím se dá filozofovat. Konečně se něco začalo dít!

+ + +

12. Utajená jednání

Amina dosedla na Azerii. Adam zavolał Hermana:

„Dobrý večer, příteli.“

„Ahoj, Adame,“ odpověděl Ant3nio bez obvyklěho 3směvu, vlastně zcela bez z3jmu.

„Copak se stalo, Ant3nio?“

„KKM se mě zbavilo!“ odpověděl b3v3l3y technick3y ředitel spojen3ch montoven po hodně dlouhěm sběru chuti říci něco takověho nahlas a ještě takhle bez obalu. Mozn3a ještě děle pak z3ral Adam na monitor, neschopen slova. Kdyz se vzpamatoval, uškľ3bl se:

„To Markěta, že?“

„A její loutka,“ p3ik3yvl Ant3nio.

„Potom ale ředitel riskuje – takhle narychlo se zbavit zodpovědněho 3lověka poškod3 KKM.“

„Narychlo to je pro tebe. Mě informovala Ńeptanda uz p3ed 3trn3c3ti dny. Minulou st3edru mi ředitel p3edstavil měho n3stupce. Je mlad3y, ale 3spěšn3y.“

„Pak jsem p33i3inou tvěho neštěst3 j3.“

„Sv3m zp33sobem ano, ale net3k3 se to vaŃeho rozchodu... Markěta se asi nějak dom3kla toho, že jsem ti p33j3il peníze p3i rozjezdu. Mnohem horŃ3 ale je v3pomoc později – jako nap33iklad p33j3ov3n3 robot3. Posoudila to jako kolaboraci s nep333telem rodiny. Tvoje az fanatickě lpěn3 na tom, že každou drobnost ti KKM vy33t3juje a ty to zaplat3š, kterě mi v3zněně vadilo, mi zachr3n3lo krk. Jinak jsem byl touhle dobou uz ve vězen3 za zpronevěru. Věř mi, že to nen3 m3 ubl3ženeck3 fantazie – tamtamy mě informovaly uz p3ed p33l rokem, že GCRP vyv3j3 snahu shrom3zdit d3kazy... Nemus3š se b3t – jsem dalek toho, p333iteli, abych ti cokoliv vy33ital nebo se ti t3eba mst3il!“

„Tak to se mi ulevilo... Ale zodpovědnosti mě to nezabavuje! Co m3š v pl3nu d3l?“

„Nic. Zato v3m p33esně, jak3y je to pocit, kdyz tě nikdo na Azerii nechce... Byl jsem zkr3tka exkomunikov3n z tě velkě Ń3astně rodiny. Teď jsem nezaměstnan3 j3.“

„Jenže to nen3 pravda – j3 ti vol3m, protože jsem tě chtěl poz3dat o pomoc. Za dan3ch okolnost3 se mi tvě propuŃtěn3 hod3, protože mi nebudeŃ pom3hat ře3mi, ale 3iny. Nem3žu vŃechno dělat s3m! Zaměstn3m tě, Ant3nio,

tvé rodině navzdory! Tak jaké máš, přesněji, jaké MÁTE plány?“

„Vrátit se na Zemi,“ zamumlal António a Adam v pozadí zaslechl tiché prohlášení jeho ženy, která si tím vzpomněla na jistou příbuznou. Skřípění zubů bylo zcela zřetelné:

„Ta svině!!!“

„Rozumím ti. Chtěl jsem tě zítra navštívit v kanceláři, ale uděláme to obráceně: přijď zítra na osmou na vrakoviště. Musím ráno na úřad, ale kluci tam budou. Do devíti jsem tam. Půjde to?“

„Samozřejmě, žádný problém.“

„Tak hezký večer... A pozdravuj svou dražší polovinu.“

* * *

Když před devátou hodinou ranní dorazil Adam na vrakoviště, jako prvního potkal Trevora. Nechápal, když se ho Trevor zeptal s výrazem naprostého zmatku:

„To je nějaký test?“

„Nerozumím... já nic nedomlouval... Vzpamatuj se a vyjádři se jasně!“

Trevor nevydal ani hlásku, jen hlavou kývl směrem k hromadě šrotu. Eman tam něco vysvětloval o hlavu vyššímu muži v montérkách.

„Dorazil na osmou a hned se hrnul do práce,“ dodal Trevor tiše. Adam se podíval lépe a – začal se smát a nemohl to zastavit. Ten pracant byl António. V donesených modrozelených montérkách vypadal jako hodně přerostlý permoník.

„António,“ vykřikl Adam přísně, „nech Emanu na pokoji a pojď sem!“

„Co tu provádíš?“ zeptal se, když oslovený zastavil před ním, divže ne v pozoru.

„Řek' si, že mě zaměstnáš, tak jsem tady.“

„Jasně, ale pak už jsi dál neslyšel, že?“ zakroutil Adam hlavou, „Nemůžeš z ředitele přejít na dělníka.“

„Proč ne?“ zeptal se António vzdorovitě. „Nebyl jsem vždycky ředitelem. Nevadí mi to!“

„Nevstoupíš dvakrát do téže řeky, příteli! Nebudeš už ředitelem, ale zahodit tvé schopnosti a tvé konexe by byl hřích. Nepotřebuju ti mazat med kolem huby, ale otevřeně tvrdím, že úspěch KKM je z velké části tvým dílem... Teď si, prosím, seber své věci, dojde se domů převléknout do zcela obyčejných šatů – ne do kvádra – a přijď na astroport. Nezapomeň si vzít eap. Řekněme v deset.“

„Ale třetí člověk by se nám hodil,“ prohlásil Trevor, když António zamířil do buňky.

„Souhlasím, ale nebude to Herman. Klid Trevore, už proběhla jednání. Nastoupí tento nebo příští víkend.“

„Vážně? Nebude to nějaký lempl s volšovejma rukama, za kterýho nakonec budeme dělat my?“

„Ne, to ne. Bude nezkušený, to ano, ale bude mu to stačit ukázat jen jednou a on už si poradí. Myslím, že nakonec to bude zvládat lépe než vy... Ajaj, promiň, Trevore,“ zvedl Adam ruce a zatvářil se omluvně, „v žádném případě to není kritika vaší práce! Nezměnil jsem se – víš, že když byly problémy, promluvil jsem si s vámi a vždycky jsme to společně vyřešili... Tak žádné ukvapené závěry!“

„Dobře, šéfe, jdu po svém,“ přikývl Trevor a zamířil k Emanovi. Pak se ale zarazil, otočil se a raději se ujistil:

„Můžu to říct Emanovi, není to tajné?“

„Emanovi to řekni, ale nikomu dalšímu. I jemu zdůrazni, že je to čistě vnitřní záležitost firmy.“

* * *

António jen zíral a vážně přemýšlel o zdraví svého sluchu. Adam mu prozradil, co dělal posledního půl roku a proč zakládá společnost s Editou. Pak mu ukázal data z testů ADN a skončil u plánů a představ.

„Jestli tomu dobře rozumím, chceš po mně právní analýzu a pak zajištění investorů, subdodavatelů a úřadů... Adame, nějaká společenská smlouva není totéž co právní analýza. Mám právnícké vzdělání, ale nemám žádnou praxi!“

„Já bych nesouhlasil. Viděl jsem tě při práci v KKM, mnohokrát jsi mi pomáhal – a vždycky jsi uplatnil své vloh, určitý specifický přístup právníka. Nemyslím tím aroganci – odpor k ní, podle mého soudu, je důvod, proč nejsi právníkem. Takže se nesmíš podceňovat, tenhle úkol ti sedne!“

„Co budeš dělat ty?“

„Já se pokusím domluvit s novým technickým ředitelem KKM na zapůjčení robotů na víkend. Byla by škoda nevyužít jejich zkušeností z úpravy nádrží a motorů dopravníku. Teď je na řadě Amina. Předělám ji jako ADN – aby si počítač mohl vybrat, které palivo použije... Budeme ji potřebovat k přesvědčení výrobce motorů a investorů.“

„Jo, a co ten nový zaměstnanec?“

„No, to budou kluci čumět – vyběhal jsem si povolení na dva roboty! Jeden bude na vrakovišti, druhý na Hopsince. Zatím jsem koupil jednoho, který pomůže klukům. Ale o práci je nepřipraví, budu si ho často půjčovat... Ale, António, nikomu nic neříkej! Robot bude přínosem až po setkání s roboty z KKM, kteří mu předají zkušenosti. V pátek pro něj letím na Mars a celý víkend bude s nimi předělávat motory na Amině. Pak už nebudu KKM potřebovat ani na to!“

A ještě jedna prosba, příteli... Pořád to odkládám, ale teď už to říct musím: o ničem, co jsem ti dnes řekl, nemluv ani s manželkou. Nemusí vědět všechno. Hlavně bys tím ohrozil nás i ji samotnou. Je ti doufám jasné, co všechno se může stát?“

Řekl to uvolněně, protože nevěděl, že se bouřkový mrak už tvoří. António rozvážně pokýval hlavou:

„Mám určitou představu. A tou právní analýzou nabyde jasnější podoby!“

„Teď, když víš, António, co po tobě chci, asi víc zařídíš na Zemi, že?“

„Samozřejmě, jen tam doženu ty správné lidi. E-mailem jednou týdně toho moc nezařídím. Ale nemusíš se se mnou zdržovat, dopravím se tam sám.“

„Co? Zadržíš dech a skočíš?“ zasmál se Adam.

„Vtipné... Ministerstvo tu má na preventivce hvězdolet. Měl by být hotový odpoledne nebo večer. Když mě necháš zavolat, domluvím se s kapitánem a poletím s nimi.“

„Jak si přeješ. Tentokrát bych nemusel přistávat, poslal bych tě dolů výtahem.“

„No právě! Výtah zrovna nemusím. Zůstanu u té opravené lodi.“

„Tak jo. Klidně si zavolej – a pak spolu vyrazíme na oběd.“

* * *

Telefon zvonil dlouho. Pak to konečně zvedla sekretářka technického ředitele, a když se Adam představil, přepojila ho.

„Kozlov u telefonu, prosím,“ ozval se jemný hlásek. Kameru ale nezapnul.

„Hopsal, dobrý den.“

„Dobry den,“ zaznělo ne právě nadšeně, „už víte o změnách ve...“

„Ano, vím. Pro mě je partnerem KKM, takže ta změna, jakkoliv je podlá, nic neznamená... Předpokládám, že kompetence se ale nezměnily a zapůjčení robotů na víkend máte na starosti vy.“

„Ano, to platí.“

„Uvědomujete si, pane Kozlove, že jste nástrojem pomsty?“ nevydržel se Adam tvářit, že se nic nestalo.

„Tohle místo je pro moji budoucnost důležité a domluvila ho moje matka. Ale s panem ředitelem a jeho rodinou nemám nic společného, jestli se ptáte na to. Souvislosti v pozadí jsem pochopil až minulý týden. Příznávám, že se mi nelíbí, ale když nenastoupím já, bude to někdo jiný. To je objektivní skutečnost a pan Herman by mi to neměl mít za zlé. Ani vy.“

„Přál bych si, abyste nadále jednal v duchu svých slov. Pane řediteli, rád bych si půjčil na víkend vaše roboty, alespoň dva. Ale všichni čtyři by byli lepší. Půjde to?“

„Ano. Avšak vám musím sdělit, že došlo k úpravě cen. Od minulého zapůjčení se cena zvýšila o osmdesát procent.“

„To je absurdní. Jasná provokace.“

„Hmm, mám potřebu vám to vysvětlit: vypracovat kalkulaci takové zápůjčky jsem dostal bez znalosti souvislostí a bral jsem to jako domácí úkol, jako test v rámci přijímacího řízení do KKM. Neznal jsem ani dosavadní výši – opravdu! Zpracoval jsem ji podle nejlepšího vědomí a svědomí. Vyšla mi cena o třicet procent vyšší, než jste měl dříve. Ale pan ředitel mi doporučil osmdesátiprocentní navýšení.“

„No jo, já vám věřím... Jak podrobně jste informován o Hopsalových

alotriích? Víte o práci pro SPGV?“

„Myslím, že toho vím víc než vy.“

„Nechápu.“

„Kromě faktů mi byla předložena spousta domněnek a rádoby důkazů, v čem všem a kde všude jste podváděl, což dohromady dává nějakých sto padesát procent. Ale, pane Hopsale – já mám i jiné zdroje informací, nejen pomstychtivou ženskou. A v zásadě mi je jedno, jestli tento rozhovor někdo odposlouchává. Já vím od MH pravdu a obdivuju vás. Ale jak už jsem řekl: tohle místo je pro moji kariéru důležité a proti svému nadřízenému nepůjdu, alespoň ne moc okatě... Padesát procent navíc!“

„Rozumím, hledáme kompromis. Tak dobře, bude to přechodná zápůjčka – cena té další už bude dle přání vašeho nadřízeného. Děkuji za snahu... Mohu tedy prosit všechny čtyři v sobotu na osmou na vrakovišti i s fakturou? Na celý víkend.“

„Ano, lze uvolnit všechny čtyři až do pondělí do šesti hodin. Ještě nějaké přání, pane Hopsale?“

„Ne, děkuji. Blahopřeji vám k nové práci, pane Kozlove. Na shledanou.“

„Rád jsem vás slyšel. Na shledanou,“ odpověděl Kozlov a ukončil spojení.

* * *

Následující pondělí, pět minut po osmé, vyšel Trevor, právě převlečený do montérek, z buňky a mířil k ohromné kovové bedně se spoustou všelijakých děr po odmontovaných rourách a pomocných zařízeních. Ještě v pátek to byl potravinový konvertor, byť nefunkční.

Cestou si nasazoval rukavice, když si všiml, že na vrakoviště vstoupil Adam s dobře stavěným chlapem. Jestli bude tak šikovný a pracovitý, jak vypadá, tak to bude dobré. Pak se ale zarazil – na chůzi Adamova společníka bylo něco podezřelého. Otočil se k buňce a zařval:

„Emane, okamžitě sem!“

Eman skutečně vykoukl, ale jen proto, aby se ohradil, že není jeho pes. Spatřil Adama s novým přírůstkem a beze slova zase zalezl. Než Adam s robotem došli k buňce, převlékl se i on a vyšel ven.

„Dobrý den, šéfe... To je ten nový?“

„Ano, váš nový spolupracovník. Jmenuje se Ed. Buďte na něj hodní a všechno ho naučte.“

„Robot?“ došlo Emanovi, až když mu podal ruku.

„Můj vlastní. Doufám, že s tím nemáte nějaký vážnější problém. Antropomorfismus je prý projevem inteligence.“

„Ne,“ zakroutil Eman hlavou, „buď nám vítán, Ede.“

„Ani s inteligencí by se to nemělo přehánět,“ prohlásil Trevor a podal Edovi ruku, „Ahoj... raději práci než inteligenci.“

„Žádný strachy! Nějaký čas bude pomáhat tady trochu zmenšit ty hromady, ale jinak patří firmě, která bude dopravovat palivo. Občas si ho půjčím,

protože je tu za mechanika – abych si za velké peníze nemusel půjčovat roboty z dílen. Ale časem vám ho vezmu úplně.“

Adam popadl robota za loket a jemně ho natlačil mezi Trevora a Emanu. Aby se vyjasnily fronty. Zatvářil se smrtelně vážně a přísným hlasem řekl:

„Ale, pánové, rád bych, abyste o tom pomlčeli. Že jsou v KKM roboti, se bere jako fakt, ale volně pobíhající robot je něco jiného. Ed bude trvale na vrakovišti, ne že s ním vyrazíte do hospody! Aby bylo mezi námi jasno – kdo to prozradí, toho propustím pro zvlášť hrubé porušení pracovních povinností! Protože pak se patrně strhne mela.“

Adam se ohlédl na odstrojený potravinový konvertor a ukázal na něj:

„Ať ti ho, Trevore, pomůže zlikvidovat. Potom si ho už řiďte vy... Ještě něco: pokuste se najít kompromis mezi touhou ovládat a být ovládán.“

„Nerozumím, šéfe,“ podivil se Eman.

„Říkám, že ho nemáte zkazit ani znechutit. Nestrpím tu žádné otrokářství! Takže ne, že všechno odře Ed a vy se budete povalovat a brát mzdu. A taky by se mohlo stát, že se necháte Edem řídit, protože rychle zjistíte, že být otrokem je jednodušší, než být člověkem. A on pak bude líný a bude mít citové problémy,“ citoval Adam jeden vtíp, ale protože ho Eman ani Trevor neznali, nenásledovala žádná reakce.

+ + +

13. Rukama a nohama

Adam nastoupil do Aminy a přikázal start. Zaletí na Hopsinku, natankují pár hektolitrů a provedou testy – trochu se proletí po Galaxii.

Půl hodinka byla pryč a před sebou měli hnědozelenou planetu, která měla potenciál udělat z Adama miliardáře. Byli v trojrozměrném prostoru jen pár sekund, když Eva hlásila:

„ADN tu byl příliš dlouho sám – asi se zbláznil.“

„Jak jsi na to přišla?“

„Zachytila jsem jeho vysílání: právě vysvětluje, co je to strom... Ale už nás zaznamenal, chce s tebou mluvit.“

„Přepoj ho!“

„Dobrý den, pane. Musím vás informovat, že došlo ke kontaktu, myslím ten s velkým ká. Další odčerpávání sirupu je nepřípustné. Podle zákona 'Pravidla průzkumu kosmu' číslo 666 z roku 2058, část třetí, 'Mimozemský život', se v arenze píše, citují: 'Tento zákon pokládá za prokázané, že existuje mimozemský život. Není podstatné, zda je na mikrobiální, makrobiální nebo vědomé úrovni. Lidstvo se musí poučit z vážných chyb, které způsobilo zavlečením nepůvodních organismů do oblastí bez přirozených nepřátel. Počátky rozkladu ekologie planety sahají do doby prvních mořeplavců. V místě neznámé nemoci, rostlinné a živočišné druhy způsobily a stále působí mnoho morálních, ekologických i ekonomických škod. Před mimozemským životem je třeba chránit život na Zemi, a stejnou měrou, ba ještě intenzivněji, je třeba chránit vesmír před kontaminací pozemskými organizmy.'

Hned v prvním paragrafu se píše, citují: 'Mimozemský život, nabývající předem neznámých forem, může za á: ohrozit nebo zničit život na Zemi, za bé: sám být ohrožen člověkem nebo jeho činností ať už vědomou, či nevědomou'. Další paragrafy tohle podrobně pitvají, na vás se vztahuje paragraf dvě odstavec jedna: 'Při nalezení mimozemského života je podle jeho úrovně objevitel povinen neprodleně informovat odbornou instituci stanovenou vyhláškou číslo 253'. Dále pak paragraf patnáct odstavec jedna: 'Je zakázáno poškozovat prostředí mimozemského života jakoukoliv formou. V případě, že ke škodám již došlo, je nutno projevit účinnou lítost a za á: zabránit dalšímu zhoršování stavu prostředí, za bé: sjednat nápravu vlastními silami, a není-li to možné, ihned přes odbornou instituci zajistit součinnost jí

navržených osob'. Ještě je tam za cé: 'Je-li mimozemský život na vědomé úrovni, postupuje objevitel podle písmene bé'..."

„Přestaň!“ nevydržel to Adam, „Vyjádři se jasně: co se stalo a kde máš ty mimozemšťany!“

„V oceánu je nějaký myslitel – obří mozek nebo kolonie telepaticky propojených živočichů. To nevím. Předpokládám, že se to zorganizovala ta biologická část sirupu. Je tady tak dlouho, že nabyla vědomí, a odhaduji, že je přinejmenším stejně inteligentní jako já.“

„No to nám ještě scházelo! Jak jsi na to přišel?“

„Když jste odletěli, stvořil filozof dva vyslance, kteří mě přišli prozkoumat. Nejprve obřího měkkýše a potom měňavku. Sice je schopen rádiové vlny přijímat, ale nedokáže vysílat, tak nám trvalo dlouho, než jsme se někam dostali. Začal jsem rozsvěcením pozičních světél a binární soustavou. Pak ho napadlo vytvořit fyzického pomocníka, přes kterého jsem měl zpětnou vazbu, a v tuto chvíli máme jednoznačně definováno pár pojmů. Především dva: 'ano' a 'ne'. Měl byste přistát a pokračovat – stačil by klacík a písek, tabule a křída, ale přijatelné by bylo nějaké zobrazovací zařízení, na kterém by ten pomocník ukazoval odpověď. Naučíme ho abecedu a měla by se vyjasnit situace. Předpokládám, že další čerpání sirupu neprovedete.“

„Samozřejmě, že ne – i bez té právnické přednášky. Ale na planetě je spousta dalších míst, odkud můžeme sirup načerpat. Jsou ho tady miliardy tun.“

„V mořích a jezerech bude situace asi podobná. Je to, jako kdyby přiletěly zelené potvory na Zemi a chtěly nám odčerpat vodu. Taky bychom se bránili.“

„To je pravda. Ale kdyby řekli, že mají využití a technologii pro těžbu metanu z plynných obrů a něco nám výměnou nabídli, nebyl by důvod odmítnout.“

„No, pane, i to mě napadlo. Ale zkuste vy přijít s něčím, co nabídnete obřímu mozku na holé planetě.“

„Určitě na něco přijdu... Lhát mi nemůžeš, ADN. A já věřím, že nejsi ani poškozený a že dokážeš odlišit skutečnost od poruch. Proto se seberu a vrátím se na Azerii pro věci, které nám umožní komunikaci na vyšší úrovni. Hned jsem zpět. Zatím ho udržuj v očekávání.“

„Jaké věci, pane?“

„To musím cestou vymyslet,“ zasmál se Adam a Evě přikázal návrat.

* * *

Cestou s pomocí Evy vymyslel toto:

Vezme sem Eda, robot bude lepší než ponorka, kterou by pracně museli shánět na Zemi. Jednak obhlídne situaci v oceánu a pak i jinde, protože na čerpání sirupu, které filozofa neohrozí, neviděl Adam nic špatného. Minimálně pro svou loď, která se tak stane nejrychlejší v Galaxii. Pak mu množství, co na Hopsince je, vystačí po zbytek života. Navíc robot s nářadím uvolní čerpadlo

od skály, kam ho Adam poctivě připevnil, podstatně rychleji.

Potom si půjčí z dílen prezentační tabuli, na kterou lze kreslit prstem. Když ji ještě připojí k ADN, může se na ní zobrazovat to, co řekne, a protože nemůže být pořád na Hopsince, může pokračovat ADN v rozhovorech i bez něj. Nebo by mohl mezitím s Edem provést průzkum na druhé straně planety.

Ovšem, jak dlouho bude tabule fungovat v atmosféře Hopsinky? Nedá se nic dělat, bude potřebovat hermetický stan s přechodovou komorou a kompresorem. Bude doufat, že vyslanec kyslíková atmosféra nezabije. Tohle by mu mohla půjčit místní nemocnice.

Také bude potřebovat zásoby on. Může zůstat na Hopsince pár dní, dokud nedostane komunikaci na takovou úroveň, aby se s filozofem domluvil na využití sirupu. Podle Evy byly všechny provozní náplně jídelního konvertoru dostatečně minimálně na měsíc dopředu.

Pro Eda si na vrakoviště přišel těsně před koncem pracovní doby a bez podrobností klukům vysvětlil, že došlo ke změně situace. Také s Kozlovem se na zapůjčení tabule dohodl poměrně snadno. Ale s tím stanem to byl problém, protože rozhodnout mohl jen primář a ten byl po noční. Nikdo ze zaměstnanců si nedovolil vzbudit ho před šestou. Nakonec ale povolení dostal, protože souhlasil, že složí kauci v hotovosti.

Na Buztan se snašel soumrak a na astroport přijela sanitka. Adam s Edem vyskočili z kabiny, Eva otevřela a oni začali nosit věci ze sanitky do přechodové komory. Akci uzavřeli obrovským balíkem, který táhli společně. Líný řidič sanitky, který neopustil kabinu, se u toho dobře bavil. Zamával jim a vrátil se do nemocnice.

* * *

Filozofův vyslanec byl vlastně tmavozelený skafandr. Filozof zkopíroval jen vnější podobu, protože nevěděl, co je uvnitř. Stál tam v pozoru na hnědočerné skále. Když k němu Adam došel a zvedl pravou ruku k hlavě, vyslanec ho překvapil tímž pohybem. Adam zamával prsty – i to vyslanec přesně zopakoval.

Adam celou dobu vymýšlel postup, jak dostat vyslance do kyslíkového stanu, ale nevymyslel nic. Prostě se postavil do rozepnutého vchodu a oběma rukama pokynul dovnitř. Nic! Pak ho napadlo dvěma prsty znázornit na dlani chůzi. A vyslanec zabral.

Když byla z komory vysáta jedovatá atmosféra, vyslanci se nestalo nic. Změna nenastala, ani když byl do komory vehnán vzduch. Adam tedy rozepnul vnitřní zip a pokynul dovnitř. Teď už bylo gesto jasné a vyslanec reagoval okamžitě.

Adam přistoupil k tabuli, kterou Ed postavil uprostřed stanu, a prstem nakreslil písmeno A a hned ho přečetl nahlas, protože ADN trval na tom, že filozof rádio přijímá. Adam měl představu, jak obtížné je rozpoznání řeči, a pokusil se to vyslanci usnadnit: po něm vyslovil písmeno ADN a pak i Eva.

Chvilí čekal a pak stiskl malé tlačítko, které smazalo celou tabuli. Nakreslil další písmeno, vyslovil ho a po něm to opakovaly oba počítače. Ale u písmene H ho to přestalo bavit.

„ADN, je to moc pomalé. Písmeno nakreslíš a přečteš ho ty, pak já a Eva. Ať to sviští!“

Zbytek abecedy jim trval přesně sedm minut. Pak Adam prohlásil, že matematiku ho naučí sám, a vytáhl z kapes plastové krychličky, které si 'vypůjčil' v dětském koutku v nemocnici. Položil je na skálu, jednu vzal do ruky, smazal tabuli, vynechal pomyslný řádek, na další napsal jedničku a vyslovil to nahlas. Následovalo rovnítko a pokus o krychli. Pod to napsal dvojku, rovnítko a dal si na dlaň dvě krychle. Totéž provedl pro trojku a čtyřku. Víc se mu na tabuli nevešlo.

Vrátil krychle na skálu, ukázal prázdnou dlaň a na první vynechaný řádek napsal nulu. Pak tabuli smazal a napsal: jedna plus jedna a rovnítko. Na poličku na dolní straně tabule položil pod jedničky po jedné krychli a na levou stranu další dvě krychle. No a na tabuli pak dopsal dvojku.

Pohlédl na vyslance, ale po 'skafandru' nepřeběhla ani vlnka. Je-li tak chytrý, jak tvrdil ADN, musí poznat sčítání. Smazal tabuli a napsal jedna plus dva a za rovnítko udělal otazník. Počkal několik sekund, otazník smazal pohybem dlaně a dopsal trojku. Načež smazal celou tabuli a napsal dva plus jedna, rovnítko a otazník. Udělal krok zpět a pokynul vyslanci stejným gestem, jakým ho zval do stanu. Vyslanec pochopil. Těžkopádně přistoupil k tabuli, pomalým pohybem smazal otazník a ještě pomaleji napsal trojku.

„A teď si ověříme, zda pochopil nulu,“ řekl Adam nahlas, aby zahnal to absolutní ticho, které už mu brnkalo na nervy. Smazal tabuli a napsal: jedna plus nula rovná se otazník. A znovu pokynul vyslanci. Vyslanec nyní reagoval mnohem svižněji a místo otazníku napsal jedničku.

„Je vážně dobřej... Teď potřebujeme nějaké pojmy.“

Smazal tabuli a znovu napsal: jedna plus jedna rovná se dva. Ukázal na zápis a řekl:

„Opakujte po mě: ano.“ ADN a Eva to poslušně opakovali. Pak pod rovnítko napsal 'ANO' a znovu to všichni tři vyslovili. Ukázal na tabuli, znovu vyslovil „ano“ a k tomu přikývl. A ještě jednou: zápis, slovo, gesto. Ukázal na vyslance – ten neřekl nic, ale ukázal na slovo a přikývl.

Adam udělal doprostřed tabule čáru a napsal: jedna plus jedna rovná se tři a rovnítko šikmo škrtnul. Pod to napsal 'NE' a vyslovil to. Znovu ukázal na zápis, vyslovil 'ne' a zakroutil hlavou. Ani nemusel na vyslance ukazovat, také on zakroutil opatrně hlavou.

„A právě toho mám tak akorát! Evo, kdy zapadne Běžec?“

„Za tři hodiny a pár minut.“

„Musím se vyspat, tak rozdělím úkoly... Ede, pojď sem.“

„Ano, pane.“

„ADN, nakresli schematický obrázek: kus břehu, klesající na dno oceánu se zelenou hladinou. Na dně bude koule s velkým otazníkem, na skále tři humanoidi a dva hvězdolety. Když vyslovím dané jméno, napíšeš ho tiskace

k danému symbolu a dotyčný své jméno zopakuje... To platí i pro tebe,“ obrátil se na robota, který právě vstoupil. Chvilí si prohlížel na tabuli veledílo ADN a pak řekl:

„Adam,“ ukázal na sebe a potom na panáčka, u kterého se zobrazil nápis. Pak ukázal na Eda, na tabuli a vyslovil to. Ed opakoval. Další byl dopravník, pak Eva a nakonec ukázal na vyslance a řekl:

„Fil.“

Vyslanec přikývl, přistoupil k tabuli, kouli s otazníkem na dně přešel dlaní a na uvolněné místo nakreslil ovál a kolem něj několik dalších podstatně menších. Menší pak spojil čarami s tím velkým. Přes velký ovál napsal 'FIL' a svou postavičku na skále škrtnul. Adam přikývl, že rozumí.

„ADN, nakresli teď šipku od Eda do oceánu až k Filovi.“

„Dovedu něco lepšího,“ prohlásil počítač a robotova postavička s chvějícím se nápisem se rozeběhla a skočila do oceánu. Několika tempy doplavala doprostřed tabule a potopila se ke dnu. Zamávala jim, chvíli plavala sem a tam, zase vyplavala na hladinu a vrátila se na skálu. Vyslanec přikývl a Adam si oddechl.

„ADN, smaž to a namaluj Aminu a mě, jak do ní jdu – vážně už jsem unavený!“

Vyslanec chvíli koukal na nový obrázek, pak se otočil na Adama. Adam napsal na tabuli 'SPÁT' a zavřel oči. Zase je otevřel, ale vyslanec na něj pořád zíral. Kdyby měl obličej!

„ADN, další obrázek: ty na skále, připojený k tabuli uvnitř stanu, a vyslanec, taky uvnitř stanu, jak kouká na tabuli. Můžeš přikreslit Aminu s Adamem uvnitř.“

Pokynul vyslanci k tabuli s dalším uměleckým dílem, zamával mu, chytil Eda za ruku a prošli spolu přechodovou komorou.

„Předpokládám, že z toho obrázku jsi to pochopil i ty? Jsi vodotěsný do tří set metrů, že?“

„Na obě otázky ano, pane. Podívám se tam. Jen by někdo měl ADN vysvětlit, že nebudu plavat jako člověk, ale mám k dispozici reaktivní pohon.“

„Neřeš to, Ede. Je to stejné jako já na posledním obrázku, stočený v Amině s palcem v puse. To byla jen taková umělecká abstrakce.“

Nastoupil s Edem do Aminy a za pár minut vyskočil Ed z přechodové komory do sirupu a Amina se vrátila na břeh.

* * *

Na Hopsince byla ještě hluboká noc, když Adam usedl k snídani. Dozvěděl se, že se ADN podařilo díky tabuli Filovi vysvětlit další pojmy a že se většinu noci zabývali astronomií. Fil už ví, kde žije a že lidé jsou z daleka.

„Myslím, že Fil otazník pochopil – měl nějaké otázky?“

„Ano, pár jich měl, ale opakovaně se ptá, zda je tu více oceánů a více Filů. Já mu odpovídám, že neví. Asi si myslí, že jeho otázce nerozumíme. Já si

zase myslím, že nechápe pojem 'nevím'."

„No jo, už mám tu housku v sobě. Vysvětlím mu to a pak s Edem vyrazíme na průzkum... Řekni mu, že už jdu.“

Ve stanu se pak pokusil různými gesty vyjádřit neznalost. Až teprve s pomocí několika animací Fil pochopil, že jiné oceány na Hopsince nejsou, ale že pošle Eda do dalších moří a sdělí mu výsledek. Ale že to bude chvíli trvat, než se Ed vrátí.

Běžec stál v nadhlavníku, když Ed konečně dorazil. Ale už z dálky je informoval, jak to na dně vypadá – našel jeden obří koláč se šedivým krunýřem a cestou pak viděl ještě pár menších. Spoje mezi nimi, jak je nakreslil Fil, ale neviděl, jsou zřejmě v písku a kalu. K tomu ADN řekl, že jsou uloženy ve skále, a převyprávěl jim příběh o kameni, co kdysi dávno Fila malém zabil. Ed potvrdil, že z toho velkého koláče skutečně trčí skála, která evidentně není místní.

ADN pokračoval ve výuce matematikou a Adam s Edem nastoupili do Aminy, přeletěli necelých pět set kilometrů a shodili Eda do středu moře. Moře bylo hluboké sotva deset metrů a Ed ho poctivě prohledal. Adam promýšlel, co a jak je ještě potřeba Fila naučit, aby si s ním mohl promluvit o právech na těžbu sirupu. Pak se šel trochu prospat. Běžec již dvě hodiny stoupal po obloze, když se Ed vrátil ke břehu. Adam přes Evu oznámil ADN:

„V tomhle moři žádný filozof není. Rozdíly jsou dva – není tu tak hluboko a podle Edova rozboru není místní sirup tak hustý. Prostě je tu méně biologického materiálu. Koncentrace zřejmě nepřekročila kritické množství. Možná také rozhodl tvar dna... Přeletíme k dalšímu moři a uvidíme. Vyříd' to Filovi.“

+ + +

14. Ryby z Azerie

Na radnici byl dneska klid. Amanda měla skvělou náladu, dělala pořádek ve složkách a přitom se jí stýskalo po Adamovi. Věděla, že chystá test nového paliva, ale je pryč už moc dlouho. Snad se mu nic nestalo!

Pak se ozval videofon, ale obraz byl vypnutý:

„Dovolal jsem se na Radnici?“ řekl přísný hlas.

„Ano. Kam vás mám přepojit?“

„Nikam. Jste Amanda... Fairová?“

„Ano. Co si přejete?“

„Dobrý den,“ hlas už nezněl tak přísně, spíš spokojeně, „Budete tam nebo máte za povinnost nějaké pochůzky?“

„Ne, jsem tu až do tří.“

„Dobrá. Nikam nechoďte, přijedu do deseti minut. Zatím sežeňte starostu a upozorněte ho, že bude mít návštěvu z GCRP.“

Hovor skončil bez pozdravu a Amanda seděla bez hnutí a přemýšlela, kdo to je a co může chtít. Hlavně řekl 'přijedu'. Napadlo ji zavolat na astroport a dozvěděla se, že skutečně před chvílí přistála neohlášená loď ze Země, ale víc jí říct nesmí.

Zavolala tedy starostu, který byl od rána ve své kanceláři. Loď ze Země? A chtěl přímo ji a starostu? S obavami pohlédla proskleným vchodem na ulici. Vzápětí uviděla pískově žlutý terénní vůz, který zaparkoval podél chodníku. Vystoupil z něj mladý, pohledný, vysoký hubený muž a ani střední skafandr nedokázal zamaskovat trénovanou postavu.

Bez rozhlížení vstoupil do atria a zamířil k Amandě.

„Fairová,“ podala mu Amanda ruku.

„Agent Glauz,“ odpověděl a byl to ten hlas z telefonu, „Jsem z Centra registrovaného podnikání a zjistil jsem, že Adam Hopsal je někde na cestách.“

„Ano, někde se mi toulá. Od neděle jsem ho neviděla. Ale vaše jméno znám, Adam mi o jednání s vámi vyprávěl. Chválil vás.“

„To je od něj milé, ale nezmění to realitu. Přišel jsem ho zatknout... Ještě mi dovoluňte otázku: řekl vám Hopsal, kdo provedl chemický rozbor toho jeho paliva?“

Amanda byla v šoku a vzpomínání jí šlo pomalu. Glauz viděl její úlek

a překvapil ji – dokázal nebýt arogantní:

„Prosím pěkně,“ usmál se, „ušetříte mi spoustu práce... Určitě se vám Hopsal zmínil...“

„Ano. Jmenuje se Edita, chemička z KKM... ale jak se jmenuje dál, to nevím... Nezlobte se.“

„To bude stačit. Oznamte prosím starostovi, že jdeme k němu... Dovolte, zavolám si,“ řekl. Vyhrnul si levý rukáv a na komunikátoru vybral jméno. Když se na malém displeji objevila nečesaná hlava nějakého chlapa, přiložil si Glauz komunikátor k puse a řekl stroze:

„Franku, podívej se do seznamu KKM. Rozbor dělala nějaká Edita, zavolej tam!“

Pak se obrátil k Amandě a s úsměvem jí pokynul ke schodům. Rozkaz už tak galantně nezněl:

„Pojďte se mnou, slečno!“

Když došli ke kanceláři starosty, Glauz ťukl do dveří a hned vešel. Sekretářku ignoroval a se slovy „Jsem objednaný“ vešel do otevřených dveří starosty. Amandu táhl s sebou. Pustil ji až u starostova stolu, kde položil svůj průkaz a lejtstro s pověřením.

„Dobrý den, starosto. Jsem agent Glauz z GCRP a slečnu Fairovou si odvezu s sebou. Hned teď. Nic neudělala, zatím je jen podezřelá, napište jí třeba dovolenou. Zajistěte si službu u vstupu. Až skončí vyšetřování, vrátí se pravidelnou linkou. Děkuji. Nějaké otázky?“

„Jste na mě moc rychlý,“ řekl starosta, který si četl agentovo pověření a mračil se u toho. „Vaše postavení vás opravňuje k jejímu odvozu, ale mě byste měl prokazovat trochu více úcty!“

Starosta byl mohutný muž, dobře o půl hlavy vyšší než Amanda. Ale pod stolem měl stupínek, který nebyl vidět, a když se na něj postavil, měl určitě přes dva metry. Teď se to hodilo. Glauz si byl stále jistý sám sebou, ale viditelně pobledl. Zastřeným hlasem se omluvil:

„Promiňte, pane, uznávám svou chybu. Beru s sebou z Azerie více malých ryb a musí to být rychle. Trochu jsem to přehnal, promiňte... Na shledanou.“

Bleskově ze stolu sebral průkaz i pověření a pokynul Amandě k odchodu. Posadil ji do přetlakového vozidla a jízdou, která by mu na Zemi neprošla, se řítit na astroport. Dojel k neobvyklému ježatému hvězdoletu. Amandě se líbil jen do okamžiku, než jí došlo, že ty trčící věci jsou zbraně.

Glauz vyjel po rampě do přechodové komory, která dokázala dekontaminovat celé vozidlo. Přikázal jí, ať zůstane sedět, a vystoupil. Objevila se svalnatá žena s dobře patrným knírkem a pistolí u pasu. Přezírávě se podívala na Glauze a pak si se zájmem prohlédla Amandu. Amandě se hned otevřela kudla v kapse – tak krutý a bezohledně hodnotící pohled honáka dobytka ještě nezažila.

„Našel Frank tu Editu?“

„Jo, laboratoř dva.“

„Tak si tuhle vem, Majko. Doufám, že jí nic neuděláš, než přivezu tu druhou.“

Hora svalů se jen ušklíbala, vytáhla Amandu z vozu, stáhla jí ruce za záda, překřížila je a jednou rukou je držela u sebe, druhou jí opřela o rameno a nevybíravě ji strkala před sebou. Glauz počkal, až opustí přechodovou komoru a znovu vyjel z lodi.

* * *

Edita v klidu svačila a zvonek ignorovala.

Kolegyně se tvářila závistivě, když jí oznamovala příchod 'hezkého chlapa'. Editu zvedla hlavu od jogurtu a zpytavě si prohlížela neznámého muže, co pomalým krokem došel k jejímu stolu, posadil se na okraj a řekl:

„Slečna Editu Salachová?“

Když přikývla, spokojeně poposedl, ukázal jí průkaz a řekl tišeji:

„Jsem z GCRP, oddělení exekuce. Znáte Adama Hopsala?“

Těžko mohla říct, že ne, když z GCRP právě včera přišla potvrzená registrace jejich společnosti. Němě přikývla a cítila lechtání na ledvinách a mráz na páteři. Glauz ještě víc ztišil hlas:

„Zapletla jste se do nelegálního obchodu a já vás musím zatknout. Mí nadřízení se domnívají, že byste mohla ovlivňovat svědky, ale nařídili mi maximální diskrétnost. Nebudu dělat scény ani vám nasazovat pouta. Je to nepříjemné, ale pokud jste neprovedla něco horšího, bylo by hloupé utíkat. Mám venku vůz. Půjdete dobrovolně?“

Edita těžce polkla, ale přesto se dokázala na Glauze usmát:

„Půjdu,“ přikývla a letmo nakoukla do kelímku, „Tři lžičky – můžu?“

„Klidně to dojezte... Převlékněte se a vemte si věci. Také domluvte s vedoucí dovolenou či něco takového. Počkám venku.“

Edita svlékla laboratorní plášť, dala ho do skříňky, odkud si vzala kabelku, a vyšla na chodbu. Agent Glauz stál ve vchodových dveřích na konci chodby vlevo, ale Editu musela vpravo za vedoucí. Viděla, jak to s ním cuklo a ve tváři se objevilo podezření.

„Ještě tu vedoucí,“ zvolala a ukázala ke dveřím na konci chodby vpravo, které se v tu chvíli otevřely, a vedoucí v nich zůstala stát. Editu došla až k ní a smutně řekla:

„Někomu na GCRP jsem hnula žlučí a přišli si pro mě. Ale zákon jsem žádný neporušila, určitě se to vysvětlí. Mohu tě, kromě neplaceného volna, ještě poprosit, Zdeno, o malou laskavost?“

Zdena byla vystrašená víc než Editu a přes sevřené hrdlo neprošla ani hláška. Tak jen přikývla.

„Když zavoláš na místní astroport a budeš chtít mluvit s Adamem Hopsalem, systém si tě poznamená, a až Hopsal přistane, oznámí mu to. Můžeš nechat vzkaz, ale raději chtěj, aby ti zavolal, a pak mu všechno řekni. Děkuju. Brzy na shledanou.“

S hrdě vztyčenou hlavou prošla kolem laboratoří a vyšla do dopoledního slunce. Beze slova nastoupila ke Glauzovi a ten se prudce rozjel. Během

chvíle dorazili na astroport a Glauz vjel do přechodové komory. Vystoupil a mávl na ni rukou. Pustil ji do výtahu první a vybral třetí podlaží, hned pod pilotní kabinou.

V patře pak otevřel dveře do velké kajuty, kde u stolku s talířkem sušenek seděla Amanda. Edita měla krok do místnosti, když ze schodů odbočila do patra Majka, která se šla podívat na nový přírůstek. V očích se jí zablesklo, zařvala a vystartovala.

Glauz nevěřil vlastními očím. Mastodont se přičítal ke dveřím a zastavil se o ně, div je nevyvrátil z pantů. Glauz už kliku našťestí nedržel, jinak by mu patrně zlomila ruku. Majka vletěla do místnosti a zařvala:

„Tak sem ses zašila!!! Teď tě už nic nezachrání!!!“

Chtěla se na Editu vrhnout, ale Glauz byl rychlejší. Amanda vyskočila z křesla a vytřeštila oči na Glauzovu pravou ruku s obrovským nožem. To Majku varovalo, ale než se otočila, měla ho v ledvinách. Zařvala bolestí. Nezhroutila se však, jak Glauz očekával – asi proto, že měla ještě jednu. Hmátla pravou rukou do pouzdra po pistoli.

Amanda stála jako solný sloup a na svou obranu dokázala jen zavřít oči. Ale Edita nějaký ten výcvik měla – jedním skokem se přenesla přes stůl, udělala kotoul a druhým skokem se ocitla za pohovkou. Také Glauz nezahálel a právě ve chvíli, kdy Majka pistoli chytla a chtěla ji vytáhnout, mávl svou malou mačetou vodorovně a ruku jí usekl přesně v zápěstí. Majka se s vytřeštěným zrakem a krví na rtech celá otočila za odlétající dlaní. Glauz bez zastavení opsal rukou ladný oblouk a vrazil Majce čepel do srdce.

Pak vykřikl ke stropu:

„Franku, máme tu mrchu z krku. Startuj!!!“

Pak se podíval na Editu, která se za pohovkou postavila, a řekl:

„Klobouk dolů před vaším výkonem, slečno. Pomozte prosím Amandě do vedlejší kajuty, já tady zatím uklidím.“

+ + +

15. Překvapení!!!

Další den na holé planetě. A další zelené moře, identické s tím předchozím. Také stejný scénář i výsledek.

V neděli odpoledne, podle Adamova času, prozkoumali s Edem již páté moře sirupu a žádnou další bytost nenalezli. Ta beznadějně inteligentní bytosti, která je sama na celé planetě, Adama tížila víc než Fila. Určitě to je proto, říkal si, že poznal, co to je nebýt sám, kdežto Fil se jako kůl v plotě už vyvinul. Vzpomněl si na Amandu a samota dolehla i na něj.

Spojil se s ADN a ptal se na Filovy pokroky. Když slyšel, že už zvládl i řadové číslovky, rozhodl se vrátit. Amina přistála prakticky na stejném místě a Adam s Edem šli za Filem do stanu. Filův pokrok byl hned zřejmý: na zvednutou Adamovu ruku vyslanec pohyb neopakoval, ale na tabuli napsal *AHOJ*. Adam se usmál a řekl:

„ADN, nakreslí jeden velký kruh a pět malých. Do velkého napiš FIL, do malých kruhů taky, ale v těch bude jméno přeškrtnuté. Jiného Fila jsme nenašli. Je mi to líto,“ řekl smutně, a když se Fil otočil od obrázku na něj, jen zakroutil hlavou.

„ADN, už jsi Filovi vysvětloval rozdíl mezi oceánem a mořem?“

„Ne.“

„Tak obrázek ještě nemaž, ale k velkému kruhu napiš 'oceán', k malým 'moře'... File?“

Vyslanec se k němu skutečně otočil a Adam řekl:

„Oceán,“ mávl k zelené hladině před stanem. Otočil se zpět a ukázal na tabuli:

„Moře... Jiný Fil není!“

ROZUMÍM

„ADN, teď se chci Fila zeptat, zda smím čerpat sirup jinde. Představuju si to nějak takhle... jo přesně tak!“

ADN nakreslil důlek s hladinou, do kterého napsal FIL a přeškrtnutou krychli s hadicí. Čerpadlo Ed odmontoval hned po přiletu. Ve druhém důlku pak ~~FIL~~, vedle stojící Aminu, panáčka s nápisem 'Adam' a běžící čerpadlo. Adam pod obrázek napsal ANO otazník NE a gestem vyzval Fila, aby vybral svou odpověď. Oddychl si, protože vyslanec dlaní smazal NE, ukázal na ANO a ještě přikývl.

„ADN, já teď půjdu natankovat sirup do Aminy a konečně otestovat upravené motory... Ede, budu potřebovat tvoji pomoc. Jdeme.“

Nejvíc se Adamovi líbil běh třetího zkoumaného moře, a tak Amina přistála tam. S Edem bylo čerpadlo a roury nainstalovány za pár minut a po necelé půlhodině Amina zase startovala. A hned začala zrychlovat, aby půl milionu kilometrů od Hopsinky přešla na spalování sirupu.

Motory se sirupem měly na víc, ale Adam dovolil jen o pět gé víc, než zvládly kompenzátory. I tak si připadal jak sardinka ve vlastní šťávě. Oddychl si, když byl za okny subprostor. Ale jen vteřinku. Eva hlásila:

„Adame, stalo se něco neuvěřitelného – přestože jsme to předpokládali.“

„Copak?“

„V gravitační pasti se objevil nový sirup.“

„Jako že šup – a byl tam???“ luskl Adam prsty.

„Přesně tak. Odhaduji to na sto tisíc tun!“

„A proč jsi nezastavila? Mohli jsme se tam podívat.“

„Já vím – jestli tam nejsou nějakí mimozemšťani!“

„Přesně tak.“

„Ve chvíli, kdy jsem to zaznamenala, to byla už pětadvacet minut stará zpráva... To ti jeden mimozemšťan nestačí?“

„Ne. Fil je úžasný objev, ale dozvím se od něj možná akorát to, jak být sám stovky let a nezbláznit se z toho. Chtěl bych poznat ty, co přečerpají milion hektolitrů za sekundu.“

„No, Adame, předvedl jsi hezkou ukázkou středověkého lineárního myšlení. Dám ti příměr: udřený člověk, který celý den hloubil díru s krumpáčem a lopatou, zjistí druhý den ráno, že mu půlku zahrady spolkla obří díra. Co jiného může vymyslet, než že mocný mág očaroval tisíc krumpáčů a tisíc lopat a ty za noc vykopaly velkou díru, jejíž dno nedohlédne? Přitom šlo jen o podzemní říčku, co stovky let narušovala podloží, až se vršek propadl... Jediný rozdíl je v tom, že on by toho mága poznat nechtěl, protože by se bál, co dalšího by mu mohl udělat.“

„Tak ti teda děkuju! Tím chceš říct, že jde o nějaký přírodní proces, který nechápu?“

„Mohlo by být. Ale také, že pokud to dělají mimozemšťani, měla by se vážně diskutovat otázka, zda je moudré se s nimi pokoušet seznámit. Dala by se na to napasovat lidová moudrost: 'Dej si pozor, co si přeješ, mohlo by se ti to splnit.'“

„Tak dobře... Konec diskuzí, testujeme sirup.“

* * *

Nejllepší způsob testu byl ten nejotravnější – ponoření do subprostoru, chvíle klidu, výstup ze subprostoru, otočit se a znova. A ještě osmkrát! Ze střídaní přetížení a výstupů ze subprostoru rozbolelo Adama celé tělo. *Takhle se budu cítit za třicet let každé ráno! Nejdřív se musí vylepšit kompenzátory, pak můžu*

někomu nabízet lepší motory a palivo, napadlo Adama.

Když se po desátém vynoření ocitli zase nad Hopsinkou, zavolal Adam ADN, řekl mu, že testy dopadly skvěle a že ho nadále nechá rozšiřovat Filovy obzory a poletí na Azerii – naloží se do vany, dá si normální jídlo v restauraci plné jiných lidí a večer půjde na rande.

Jak někdy dokáží být i prostá přání daleko od skutečnosti...

* * *

Chvilí napětí a Amina dosedla na astroport.

„Volá věž. Máš tu požadavek na hovor, Adame,“ hlásila Eva. Na monitoru se objevila nenalíčená tvář nějaké ženy. Bylo nedělní odpoledne a podle věcí v pozadí byla ta dáma doma v kuchyni.

„Dobrý den, pane Hopsale. My se neznáme, jsem šéfová Edity Salachové. Chtěla, abych vám řekla, že si ji odvedl agent ze Země. Jako svědka.“

„Kdy?“

„V pátek.“

„Jméno neznáte?“

„Ne. Takový pohledný muž kolem třicítky. Vysoký, štíhlý. Všem se nám líbil.“

„Děkuji... Hezký večer.“

Ještě stále to mohl být vtip. Ale hned se hlásil další člověk. Než se mohl zamyslet nad Editou, objevil se na monitoru muž středních let, tvářil se vážně a mlčky si Adama prohlédl.

„Jste Adam Hopsal?“

„Ano... Kdo jste vy?“

„To není podstatné,“ zasmál se muž nepřijemně, „jsem tu pouze ve funkci záznamníku... Poslouchejte dobře: MH si na Zemi odvezl dvě pojistky. Prý jste ho podvedl a máte ho co nejdřív navštívit. Jeho telefon máte?“

„Mám,“ odpověděl rudý Adam.

„Tak hodně štěstí!“ řekl neznámý a ukončil hovor.

Říkal dvě? Adama polilo horko a honem volal Amandě. Ani na osmé zazvonění nikdo nereagoval. António je na Zemi, zavolal tedy k Hermanům domů. Zvedla to jeho žena.

„Ahoj, Mirando, máš...“

„Ahoj, dobře že voláš! Víš, co je s Antóniem?“

„To nevím, měl by být na Zemi!“

„Ano, pořád tam je. Vždycky večer sedl k počítači a poslal mi takový souhrn svého dne. Úterní zpráva je ale krátká, byl evidentně vystrašený. Už jsi někdy viděl Antónia vystrašeného? Já ne! Poslední větu jsem si napsala: 'Asi jsem někomu mocnému šlápl na kuří oko!' Adame, rozumíš tomu?“

„Přistál jsem před pár minutama, Mirando, a už jsem měl dva hovory. Z nich jednoznačně vyplývá, že Hrabal, ten původní majitel Aminy, má rukojmí – Editu, co mi udělala rozbor, a asi i Amandu. Proto ti volám: telefon

mi nebere, chtěl jsem tě požádat o soukromé číslo starosty. Ale o Antóniovi nic nevím... Hrabal chce, abych za ním přiletěl na Zemi, což samozřejmě udělám! Věř mi, Miranda, že tam vlítnu a ty Augiášovy chlévy vyčistím! Svého přítele tam určitě nenechám, to se můžeš spolehnout... Najdeš, prosím, číslo na toho starostu?“

„Vždyť už ho mám... posílám. Držím palce, abys to zvládl a nikomu se nic nestalo. Hodně štěstí!“

„Evo, teď toho starostu,“ poručil Adam, když Miranda hovor ukončila.

„Dobrý den, pane. My se neznáme, jsem Adam Hopsal.“

„Já vím, kdo jste. Však jste u nás na radnici pečený vařený. Rád vás poznávám. A také vím, proč voláte,“ gestem zadržel Adamovy omluvy a zamračil se, „do kanceláře mi vběhl nějaký šampónek z GCRP, Glauz se jmenoval, a byl tak arogantní, že se mi kroutily kníry. Amandu s sebou doslova přitáhl a pouze mi oznámil, že ji odváží na Zem k výslechu, ať si najdu náhradu... Moc se mi to nezdálo, to tvrzení o vašem nezákonném jednání, ale papíry měl platné. No, nějaký Glauz v centrále opravdu je.“

„Ano, pane starosto, je. Ale žádný zákon jsem neporušil, alespoň ne ten lidský. Porušil jsem zákon džungle, právo silnějšího. Policii prosím neinformujte, mohlo by z toho být krveprolití. Děkuji, letím na Zemi. Na shledanou.“

Svalil se do křesla, protože během rozhovoru ztratil nervy a vyskočil. Chvilí vypadal jako hromádka neštěstí, ale pak se zhluboka nadechl, od srdce zaklel a rozkázal:

„Evo, směr Země! A fofrem!“

+ + +

16. Hrabalovi hráblo

Páteční poledne, oběžná dráha Jupiteru.

Amanda seděla za stolem, kam ji Edita před startem usadila. Mezitím Edita dojedla všechny sušenky a v rámci situace se cítila spokojeně. S obavami si prohlédla Amandu, která, jak se zdálo, byla stále v šoku z vraždy viděné na vlastní oči.

Výstup ze subprostoru stále nebyl bezbolestný a Edita si promnula krk. Amandě se ve tváři nehnul ani sval, jako by se jí subprostor ani nedotkl. Edita tuhle krasavici neznala, ale měla strach o její duševní zdraví. Jestli má vědomí tak křehké, jak vypadá, mohlo jí z té hrůzy přeskočit nadobro.

A co má, kruci, společného s GCRP a Adamem? Podvědomí dokončilo zpracování dostupných informací a Edita pocítila dotek jasnozřivosti. Adamova milá! Pocítila těžké leknutí a srdce jí asi vynechalo. Určitě dělá na radnici – to je ta neznámá, o níž ji tamtamy informovaly, za kterou Adam chodí nejméně dvakrát týdně.

Adam mnohokrát Editě pomohl, když bylo třeba, choval se k ní hezky, utěšoval jí, ale nikdy toho nezneužil. Bohužel, ani nevyužil. Teď je s nezištnou pomocí na řadě ona. I když to tak bolí! Právě promýšlela nějakou protišokovou terapii, třeba profackovat tu hezkou tvářičku, když zazněla otázka, až se Edita lekla:

„Ten Glauz asi stát nezastupuje, že?“

„Vůbec to neznělo zhrouceně. Ani ufňukaně.“

„To si piš, že ne!“

„Proč tu ženskou zabil? Proč ti chtěla ublížit?“

„Nevím, proč ji zabil. Majka mi nechtěla ublížit, Majka mně chtěla zakroutit krkem, jako to dělala se všemi, co s ní nesouhlasili. Bylo to kruté, ale ona na řeči nedala, a kdyby Glauz nedokončil započatou akci, zastřelila by ho. Pak bych následovala já.“

„Co myslíš, že se teď bude dít? Netušíš, kam nás vezou?“

„Nevím o nic víc, než ty, Amando. Ale ledacos si domýšlím. Prostě někdo podplatil Glauze a k němu nás teď dopraví. Patrně jako rukojmí. Když vydržíš, za chvíli přistaneme na Zemi a budeme to vědět.“

„Nemá ale dobré podřízené – zabijí se mu navzájem!“

„Chybná úvaha, Amando,“ zasmála se Edita, „Majka byla veš v kožichu,

nejspíš ji sem nasadila vévodkyně jako dohled, rozhodně k sobě s Glauzem nepatřili!“

* * *

Pro Adama neděle večer, ovšem na Zemi pondělní ráno. Zavolał od Měsíce. Nejprve Mortimera, snad mu pomůže. Telefon zvonil dlouho.

„Dobré ráno... Adam. Promiň mi tu časnou hodinu, ale potřebuju pomoct! Právě jsem přiletěl, ten parchant unesl dvě pro mě důležité ženy!“

„Který parchant?“

„Hrabal! Jak jsi na tom s rychlým vstáváním, Xaviere?“

„Už tě vnímám. Tak spust!“

„Poslal agenta Glauze na Azerii a jsou někde tady na Zemi.“

„Proč? Kvůli vrakovišti? Nebo ten průzkum pro SPGV?“

„Ani jedno. Jako velkopodnikatel jistě chápeš, že svůj objev neroztrubuju po Galaxii... Objevil jsem hvězdnou soustavu a na ní planetu nasáklou sirupem použitelným jako palivo pro hvězdný pohon. Otestoval jsem ho, už mám předělanou i Aminu. Je výkonnější a s podstatně menší spotřebou. Hrabal se to dozvěděl, protože od minulého týdne tu mám člověka, který jednal s výrobcí kompenzátorů. Určitě mě o to chce připravit.“

„Co mohu udělat já? Má ochranka činí jen tři lidi.“

„Potřeboval bych člověka, kterému důvěřuješ a o kterém Hrabal určitě neví, že patří k tobě. Aby ti to neublížilo. Pokusím se z toho děvčata – i toho přítele, určitě ho chytil taky – vyloučit a zatím je někde schovat. Chci, aby to bylo jen mezi mnou a Hrabalem. Prostě obchodní jednání... Pochopitelně je nemůžu poslat k rodičům.“

„Mám takového člověka. A vím, kam je uklidí. Poslouchej,“ řekl Mortimer a začal manipulovat s domácím systémem, „pošlu ti speciální číslo. Nebudu ti to vysvětlovat, je to trochu komplikovanější. Telefon na tom čísle bude do hodiny nastavený tak, že bude přepojovat na číslo člověka, kterého pošlu. Jemu vysvětlíš, kdy a kde. Nemusíš mít obavy, cílové číslo se vystopovat nedá.“

„Nic mi nemusíš vysvětlovat, napadlo mě to taky – povedu ten hovor přes Aminu, počítač bude tlumočit moje slova do druhého kanálu... Hele, Xaviere, asi by měl být ozbrojený.“

„Neboj příteli, on ne. To je nebezpečné. Ale bude mít neviditelnou podporu, to se spolehni.“

„Mockrát ti děkuju. Pozdravuj matku. Slibuju, že budeš první, komu se předělají hvězdolety na nové palivo. A teď: s chutí toho parchanta vzbudím v pět ráno,“ prohlásil Adam a nechal si spojit Hrabala. Zvedl to nějaký poskok a vysvětlil mu, že šéf je na ranči a že mu posílá jiné číslo. Ani na druhý pokus to nevyšlo, Hrabal právě snídal.

„No to je dost! Už jsem se lek', že nemáš o děvčata zájem,“ řekl klidným, konverzačním tónem.

„Začni tím, co to má všechno znamenat. Taky by mě zajímalo, proč se

chováš jako vylízanej parchant.“

„Podrazils mě!“ zapíchl Hrabal nůž do stolu a vyskočil, „Díky mně ses vylíhnul v prdeli Galaxie a teď se chováš, jako by ti patřila. Párkrát jsi mi prokázal dobrou službu, ale pak ses utrhl ze řetězu! Co si myslíš, že děláš?! Pokoušíš se zlikvidovat mé podnikání s palivem! Nemůžu to jen tak přejít, když se v tom točí miliardy! A nějaký Hopsal s holým zadkem mě bude ignorovat? To se šeredně...“

„Uklidni se, Hrabale! Je těžké cokoliv dělat a neotřít se o tebe. Ale to není moje vina – ty totiž jedeš ve všem, co souvisí s prachama. A tak máš dojem, že ti všechno patří. To ty se chováš jako vlastník celé Galaxie. Přitom seš jen bahno z morálního dna, které si bohužel namastilo kapsu.“

„Mírní se ve vyjadřování, šroťáku! Zapomínáš, že mám tři pojistky.“

„Dobrá, přistupme k obchodnímu jednání.“

„Jaký jednání – ty uděláš, co ti poručím, nebo se na nich vyřádím!“

„No, jakmile to uděláš, poštvu na tebe akční složky – vím o spolehlivých lidech, které sis ještě nekoupil... Ale zdá se, že jsi vzteky bez sebe. Brzdi, nebo se z toho zblázníš!“

Hrabal si to uvědomil a dokázal se ovládnout. Dokonce se zase posadil ke stolu, ale snídaně se ani nedotkl.

„Je to jednoduché: přistaneš na astroportu SPGV, my k tobě nastoupíme i s pojistkami, a poletíme na souřadnice, které znáš jen ty. Pak pojistky i tebe vysadíme na Azerii a tím to také skončí.“

„To ani náhodou. Neměl bych záruku, že nás někde nevyhodíš do kosmu. Uděláme to jinak: přistanu v SPGV, ale hvězdolet zamknu a vy si mě vyzvednete. Poletím s vámi na Hopsinku, ale Herman a děvčata zůstanou na Zemi. Mimo tvůj dosah, aby bylo jasno! Cestou pak, až se uklidníš, dojednáme oboustranně výhodnou spolupráci.“

„Ty pořád zapomínáš, v jakém jsi postavení.“

„Jo, a ty si myslíš, že jsem blbej! Když zajdeš takhle daleko, není důvod nezajít ještě o kousek dál. Tím únosem jsi mě vyděsil, přiznávám. Ale teď jsem tady a pojistky pozbývají významu. Pokud ale hodláš jednat jako ve středověku a ubližovat jim, pak tě upozorňuju, že jakmile začneš, skončila tvá naděje na zisk i na život.“

„Víš, podíval jsem se na tvé složky,“ nasadil Hrabal medový tón, „ano, i do té tajné části. Víím, jakou máš školu a že jsi zdárně absolvoval dvouletou nástavbu. Sice se to tam nepíše, ale patrně máš v hlavě kontrolní jádro. A to ti nedovolí mi vážněji ublížit. Tak si nevyškakuj!“

„Jseš na omylu, takhle to nefunguje. Za prvé: když k tomu dojde, nebudu to dělat sám. Za druhé: mé odhodlání nesouvisí s mým výcvikem. Ale chápu tě, ty jsi hajzl od narození a už ve školce jsi jednal z pozice síly. Celá desetiletí to fungovalo a tobě se zdálo, že jsem stejně tvárný jako ostatní. Dokonce mám morálku a svědomí. Mám – pro ty, co dodržují elementární pravidla.“

„Já snad ne?“

„Považuješ únos a vydírání za legitimní prostředky? Pak nutíš ostatní, aby

se přizpůsobili. Já jsem hodný a slušný, neubližuju, nevydírám a mám svědomí. Ale mám své hranice. Jestli ty uděláš ten poslední krok, budu já považovat pomstu za legitimní jednání.“

„Neskřípej zuby, Adame,“ zdálo se Hrabalovi, že je na koni, „ruší to přenos. Zabít mě můžeš jen jednou.“

„To ano. Ale nejprve bych ti udělal všechno to, co uděláš nebo necháš udělat těm třem. A protože pak už nebude cesty zpět, budu v pomstě pokračovat. Jak jsem se informoval, máš ženu, milenkou a dvě děti. Jo, a taky dvě bejvalky. Chceš nadiktovat jména a adresy?“

Teď konečně Hrabal zbledl. Přískrceným hlasem ze sebe dostal:

„Tak mám dojem, že přeskočilo tobě.“

„Ale vůbec ne! Jen bys měl vědět, spratku násilnickej, co je na misce vah. A že nejsem žádná ovce, že jsem se pojistil. Věř mi, že i pro případ, že to nepřežiju... Nepředpokládáš snad, že jsem byl v ročníku sám, vid', že ne?“

Adam hmátl po tlačítku na panelu a vypnul spojení. Rychlými kroky několikrát obkroužil pilotní kabinu a zhluboka dýchal. Potřeboval to, protože všechno, čím Hrabalovi vyhrožoval, defilovalo nyní před jeho vnitřním zrakem a začalo se mu fyzicky dělat špatně. Nechtěl, aby to Hrabal viděl, protože by mu hned došlo, že to je práce toho zpropadeného dozoru v jeho hlavě. Snažil se mluvit ke kontrolnímu jádru, pořád dokola opakoval:

„Nechci to udělat, jsou to jen slova, nechci to udělat, ale on to nesmí vědět, nechci...“

Když se mu žaludek zklidnil a hlava se přestala točit, zase spojení obnovil a uvolněně řekl:

„Promiň, měl jsem tu hovor, který nebyl pro tvé uši. Uděláme, jak jsem řekl: ukážeš mi své pojistky, a jsou-li živé, poletím na astroport SPGV a ty si mě vyzvedneš. Potom mě k pojistkám fyzicky dovedeš, a když skutečně budou v pořádku, informuju přátele. Až mi potvrdí, že pojistky byly předány a tví lidé odjeli, vyrazíme na Hopsinku. Souhlas?“

„Takhle to vypadá, když se srazí dva parchanti,“ neodpustil si Hrabal, „ale ano, souhlasím... Fery,“ otočil se od obrazovky, „přiveď sem ty tři!“

Chvilí to trvalo a Adam začal být nervózní. Hrabal to na něm viděl a spokojeně se usmíval. Po nekonečné době náhle vletěl do obrazu António a vysíleně se zhroutil u zdi. Byl v zakrváceném oblečení, celý pomlácený, v obličeji odřený, obě oči napuchlé, sotva vnímal. Za ním do záběru vtáhl Fery – svalnatý humanoid neurčitěho věku a pohlaví – Amandu a Editu, obě víceméně v pořádku.

„Tak jsi je viděl. Teď je řada na tobě. Přistaň a přijed'. Mí lidé už na astroportu čekají. Poznají tě.“

A výmluvným gestem spojení ukončil.

+ + +

17. Z bláta do louže

Hrabalovi lidé, dva muži a jedna nemluvná žena, se k Adamovi chovali, za dané situace, docela slušně. Bylo jim jasné, že nic nepodnikne, dokud neosvobodí rukojmí, a tak si ho moc nevšimli a žena na předním sedadle dokonce chvílemi usínala.

Cesta ale nebyla dlouhá. Galaxie je velká a odčerpala značnou část lidí, takže města se smrskla a každý druhý obyvatel Země měl dům v přírodě. A sehnat usedlost s pozemky o rozloze několika kilometrů čtverečních do sta kilometrů od metropole nebylo nic složitého.

Hrabal byl ale za boháče. Když už připadalo Adamovi, že jedou mezi sady nějak dlouho, zdráhavě se zeptal, kdy tam budou, a dostalo se mu odpovědi, že už deset minut jsou na Hrabalových pozemcích. Na Adamovu poznámku, že taky mohl poslat vrtulník, otevřela žena jedno oko a úsečně odpověděla, že ani Hrabal nemá neomezený počet vrtulníků a pilotů.

Za dalších pět minut se přehoupli přes vrchol kopce a otevřela se jim rozsáhlá rovina. Pod kopcem tekla široká řeka a severojižní svah byl osazen evidentně úrodnou vinicí. Adam mžoural do ranního slunce a v dáli, uprostřed lánů obilí, viděl Hrabalovu usedlost.

Zastavili před hlavní budovou a předali ho Ferymu, kterého nebylo možné zařadit ani při pohledu zblízka. Ten ho dovedl k Hrabalovi, který se blahosklonně zeptal:

„Už jsi snídal?“

„Ještě ne, ale budu na to mít čas během odvozu rukojmích.“

„Dobře, jsou připraveni. Ale toho času zase tolik nebude.“

„Když je povezeš autem jako...“

„Ale ne, vrtulník se mezitím vrátil z akce, tak jsou tam za čtvrt hodiny. Už nastoupili. Kam je mám poslat?“

„Tak takovýhle fígle ne. Chci je vidět.“

Hrabalovi se zle zablesklo v očích, ale beze slova mávl na Adama, otočil se a vyšel druhým východem z místnosti. Ten vedl po schodech na jednomístný heliport. Došli k levnému, předložskému modelu vrtulníku, kde na zadním sedadle skutečně seděla Amanda, Edita a mezi nimi António, který viditelně pookřál. Když si ho mohl Adam prohlédnout, měl sto chutí Hrabala inzultovat, ale ovládl se. Dokonce našel sílu na Hrabala smířlivě kývnout,

protože bylo zřejmé, že mu nechal ošetřit napuchlé oči a zlomenou pravačku zavěsit do šátku. António se i mírně usmíval, protože alespoň tolik viděl, že je utrpení u konce.

Skutečně to trvalo jen chvíli: Adam posnídal a Mortimerův člověk, spíš človíček sotva metr padesát, převzal drahocenný poklad a podle hlášení poskoka z vrtulníku 's nimi hned zmizel'. Vrtulník byl na cestě zpět a Hrabal prohlásil, že můžou nastoupit, ať dojí tu housku! Ukázalo se, že v lese, co začínal pár set metrů od usedlosti, je v umělém údolíčku astroterč – tak Hrabal nazýval astroport pro jeden hvězdolet, který právě piloti připravují ke startu. Hajzlík se tvářil sebejistě, vyrovnaně a spokojeně.

Ještě asi tak minutu. Pak se podlaha zatřásla, světla zablikala, video stěna praskla a o sekundu později mířil Hrabal na Adama laserovou pistolí:

„Tos přehnal!“ vykřikl vzteky bez sebe.

„To ne,“ zvedl Adam ruce, „nic takového jsem nenaplánoval!“

Něco v jeho tváři přimělo Hrabala, aby s nadávkami otočil k přístroji a zapnul příjem. Ochranka hlásila:

„Pane, přilétající vrtulník byl zničen, protivzdušná postavení taky. Dvě rakety. Nepřítel přistává u skladu chemikálií.“

Půlka obrazovky pořád fungovala, takže viděli tři vrtulníky, které v oblaku prachu dosedaly dvě stě metrů od hlavní budovy.

„Ta svině!“ prohlásil Hrabal, asi poznal útočníka podle znaků na dveřích vrtulníků. Než Adamovi došlo, co dělá, spojil se s ním. Na stěně se ukázala vychrtlá žena a chladným pohledem koukala do kamery ve vrtulníku. Než mohla něco říct, Hrabal vyšťekl:

„Proč tak násilně, Milie?“

Vévodkyně 'Nebojácných koček'!

„Neměl jsi zabíjet Majku, teď poneseš následky.“

„Majka chtěla zabít Editu! To bys chtěla?“

„Vážně? Tomu nevěřím!“

„Copak jsi snad Majce prozradila, že Edita je tvoje dcera?“

„Samozřejmě ne...“ Vévodkyně se zamyslela a pohled jí trochu změkkl, „dobře, možná nelžeš. Ale Edita jako tvoje rukojmí, to žádá pomstu.“

„Neoprávněnou – nevěděl jsem, že chemička, co dělala rozbor, je právě ona. Nemohl jsem Glauze upozornit. Ale choval se k ní slušně a zachránil jí život. Ta Majka byla úplně šílená, když Editu uviděla.“

„Pak tedy zastavím útok, pokud mi dáš mou dceru!“

„Nejde to, už tu není. Hopsal mě donutil ji s ostatními pojistkami propustit a momentálně ani nevím, kde jsou.“

Až teď vzala vévodkyně Adama na vědomí. Tak na dvě sekundy. Pohled jí ztvrdnul, když nesmlouvavě prohlásila:

„Hopsala chci taky!“

„Tak to nepůjde, Milie! Toho ti nedám, to je můj úlovek, můj džob. Nemůžeš mít všechno!“

Hrabal zrušil spojení, zavolal ochranu a přikázal:

„Stáhněte se do hlavní budovy k obraně. Brzy bude následovat útok, právě

jsem tu kobru vydráždil! Tak jí pěkně zapískáme!“

* * *

Po půlhodině boje bylo zřejmé, že nastala patová situace. Hrabalův hezký dům už neměl na straně útoku stěnu ani patro. Po explozi rakety, kterou byl zahájen útok, byla půlka Hrabalových lidí mrtvá nebo zasypaná. Zbytek se ale ubránil.

Vévodkyně rozhodla, že poslední raketu si ponechá v rezervě. Nebojácné kočky se zabarikádovaly ve skladech. Chvilí obě strany plýtvaly municí a energií, ale nikam to nevedlo.

Hrabal, Adam a Fery byli stále v místnosti s kdysi funkční videostěnou. Místnost už neměla dveře, vlastně ani polovinu stěny, a popraskaným stropem s visícími dráty prosvítalo dopolední slunce a rozpalovalo trosky.

Jejich ochrana spočívala jednak v hromadě stavebního materiálu, jednak v převráceném jídelním stole. Zbytky snídaně a vojáka, co doprovázel Adama z astroportu, se válely všude kolem.

„Co máš v plánu,“ zeptal se Adam tiše, „máš nějakou tajnou zbraň nebo další lidi, které bys povolal?“

„Hmm, to nemám. Jedině snad, že počkáme, až je to přestane bavit.“

„V tomhle sluníčku budeme za chvíli vysušený jako tresky. Asi nezbyde nic jiného, než mě vydat. Co ty na to?“

„Ty ses zbláznil. Já chci mít jen větší zisk, ale ta svině se těší na převzetí vlády nad planetou. Dovedeš si představit, co nastane, když využije tohle palivo? Je-li jen z poloviny pravda to, co říkal Herman, bude mít nejrychlejší lodě a k tomu si vezme tři miliardy obyvatel jako rukojmí! Nakonec bez výstřelu schramstne celou Galaxii a takoví, jako ty nebo já, se stanou nadbyteční. Konečný počet mrtvých ji nezajímá, ona chce pomstu za to, že nějaký neandrtálec ublížil nějaké samičce.“

„Nemusíš mi to vykládat... Máš tužku a papír?“

„Můj děda by možná nějakou našel...“

„Tak třeba epap.“

„Jo, čtyři,“ měl Hrabal náladu na žerty, „ale teď nemůžu žádný najít!“

„Tak mi, sakra, vrať mojí kudlu!“

To už Hrabalovi jako žert nepřišlo. Stiskl pistoli silněji a odsunul se.

„Chceš mě podřezat?“

„Ne! Půjč mi něco ostrého, ať to nemusím dělat vidličkou!“

Hrabal se odsunul až k okraji stolu. Levou rukou podal Adamovi nůž od snídaně a upřeně ho pozoroval s pistolí připravenou k výstřelu. Adam začal škrábat do desky stolu. Jedna, tři, osm, pomlčka, čtyři... Až tehdy Hrabalovi došlo, že Adam zapisuje subprostorové souřadnice Hopsinky.

„Bude ti to muset stačit, dynamickou část si nepamatuju,“ řekl tiše Adam, když napsal statické souřadnice trojhvězdy. „Tyhle souřadnice stoprocentně vedou do volného prostoru. Třetí hvězda, co krouží kolem té dvojice, je teď daleko od téhle pozice. To její třetí planeta je tím sirupem nasáklá.“

Podal Hrabalovi nůž a odhodlaně mu řekl:

„Tak jí zavolej! Ať nejsou další zbyteční mrtví... Hmm... je ti ale jasné, co bude následovat, že?“

* * *

Hrabalovi to jasné bylo a tak své lidi připravil. Jakmile vévodkyně získala Adama, nařídila čistku. Ale obránci nedovolili útok rozvinout, dokonce pár dalších koček zabili.

Vévodkyni to přestalo bavit a nařídila odlet. Adama posadili k ní do vrtulníku, chtěla na něj osobně dohlédnout. Vzlétli a najednou se ozvalo zaklení a pilotka z druhého vrtulníku hlásila:

„Paní, zapoměla jsem na druhou raketu! Ještě tu jednu mám!“

„Uklidni se, Viktorie, já na ní nezapoměla. Šetřila jsem si ji!“

„Na co, paní?“

„Na támhle to,“ ukázala prosklenou kabinou do dálky, „podívej se do lesa!“

„Aha, zničíme mu hvězdolet... Dejte mi rozkaz, vévodkyně.“

„Teď je ta správná chvíle... Znič tu loď!“

Druhý vrtulník změnil kurs a po pár sekundách vypustil raketu, která se však nějakých padesát metrů před cílem rozprskla o silové pole. Ihned následovala odvěta – mohutný laserový impuls rozřízl útočící vrtulník jako nic. Milie jen smutně konstatovala:

„Dneska nic nevychází, jak má.“

Chvíli se s tím vyrovnávala a pak se otočila k Adamovi:

„Připravte se na výlet, Hopsale... Dáte nám ty souřadnice?“

„Ano, vévodkyně,“ odpověděl a hlavou naznačil úklonu, „ale až za oběžnou drahou Jupiteru.“

Vévodkyně přikývla, ale neodpustila si poznámku:

„Nehraj si se mnou, nebo tě dám vykastrovat!“

„My si tykáme?“ vypálil bez rozmyslu Adam.

Milie byla vážně rychlá. Otočila se a vyletěla jí ruka. Jenže Adam byl rychlejší, ruku zachytil a v zápěstí stiskl. Milie jen hekla. V ten okamžik Adamovi už mířila ochranka na hlavu.

„Tak si střelte,“ usmál se Adam, „a nic se nedovíte.“

Kývla na pistolnice, ty zbraně sklonily a Adam ji pustil. Bylo na ní vidět, jak by ho s chutí mlátila, ale nakonec se mlčky otočila dopředu a celou cestu až k hvězdoletu ho ignorovala.

+ + +

18. Rosana vypravuje

Milie stála mezi dveřmi a mířila na Adama, který právě předal souřadnice Hopsinky palubnímu počítači.

„Řekněte mi, proč bych vás neměla hned teď zastřelit.“

„Protože jste bezohledná a arogantní a ledacos jiného, ale ne hloupá. Provádím tam už nějaký čas průzkumy a hodně toho vím o soustavě i o planetě... Na Hopsince, na břehu největší louže, najdete kyslíkový stan a v něm umělého tvora, kterého si vytvořila místní inteligence pro komunikaci se mnou.“

„Zkoušíte na mě nějaké fantasmagorie?“

„Vůbec ne. To palivo, jak vám Edita potvrdí, obsahuje biologickou složku, která se vlivem gravitace usazuje u dna, a když má dost času, vytvoří obří mozek. Zdá se ale, že je k tomu třeba ještě něco, protože v menších mořích jsem život nenašel.“

„To bude zajímat moji zbraňovou techničku,“ schovala vévodkyně pistoli do pouzdra a opustila kajutu.

Krátce nato se hvězdolet na hodinu ponořil do subprostoru.

* * *

Mohli být asi tak v polovině cesty, když do kajuty vešly dvě karatistky jako dohled a odvedly Adama do lodní jídelny. Tam, za stolem u otevřeného okna, seděla nakrátko ostříhaná zrzka a pozorovala modrou záři subprostoru. Na druhé straně stolu byl talíř s pořádnou porcí.

„Dostala jsem vás na starost... Jednak jste ještě neobědval, jednak se vévodkyně zmínila, že na cílové planetě je cizí biologická inteligence. Popovídáme si,“ ukázala na místo u talíře.

Adam usedl k talíři a karatistky, asi její ochranka, zůstaly stát po stranách a opíraly se o stěnu vedle okna.

„Jmenuju se... no, stačí Rosana. Nepřekáží vám při jídle to otevřené okno? Nejsem ve vesmíru tak často, jak bych chtěla, a subprostor se mi líbí.“

Adam s plnou pusou jen zakroutil hlavou, a když polkl, zeptal se:

„Jste bioložka, nebo tak něco?“

„Jsem především zbrojní technik, ale studovala jsem biologii se zaměřením na 'exo'. Vždycky mě to zajímalo. Jenže na žádnou dálkovou výpravu jsem se nedostala, tak jsem změnila specializaci. Ale ono to spolu trochu souvisí: když chcete zkoumat život, musíte si ho nejdřív zabít. Ten, který mě zajímá, má obvykle nepříjemnou vlastnost, že se snaží utéct.“

„To Fil, tak jsem pojmenoval ten obří mozek na Hopsince, vám nikam neuteče. Je pevně spojen s rodnou planetou. Byla by škoda ho zabíjet, protože je na planetě jediný. A pokud je mi známo, jinou inteligenci jsme zatím neobjevili, Fil je tedy jedinečný!“

Rosana mávla nad jedinečností rukou a zeptala se:

„Milie mi říkala, že jste s tou inteligencí navázal komunikaci. Jak? A jak jste ji objevil?“

„Fil objevil nás. Přišel prozkoumat dopravník, který jsem nechal stát na břehu jeho oceánu. A naučil jsem ho naši abecedu, postupně nadefinoval všelijaké pojmy... Šlo to docela rychle, Fil je velmi inteligentní... Děkuji, bylo to dobré,“ složil Adam příbor na talíř, „Doufám, že když mi to tak chutnalo, že to nebylo otrávené.“

„Musíte věřit,“ prohlásila Rosana ironicky a Adam pokračoval ve vyprávění, jak komunikoval s Filem. Plynně přešel na popis potřebných změn motorů pro nové palivo a na život na Azerii.

Pak začala vykládat Rosana. V nadšení pro zbraňové systémy se nakonec rozpovídala a Adam s hrůzou zjistil, že charakterem za Milie nijak nezaostává. Bylo zřejmé, že ji zabíjení všeho možného, ať to chce, nebo nechce zkoumat, velice baví. Také se ukázalo, že si myslí, že Adam svůj popis Fila notně přikrášlil. Opakovaně se vracela k tématu jeho inteligence a pozorný Adam si všiml, že některé otázky pokládá opakovaně jako dotazník – asi se ho snažila nachytat na rozporech.

Potom se nevině zeptala:

„Víte, co to je tachionové zrcadlo?“

„Něco jsem o tom kdysi četl... Neradioaktivní bomba z minulého století. Mám dojem, že byla použita jen jednou, pak ji zakázali a zásoby zničili.“

„Dobrá paměť,“ přikývla Rosana, „až na dvě nepřesnosti. Použita byla v jediném konfliktu, ale skoro třicetkrát! A ne všechny zásoby se zničily! Získaly jsme pět kousků. To je vám něco. Vévodkyně uspořádala exkurzi do jedné prázdné soustavy, kde jsme odpálili šutr velikosti Měsíce. Speciálně k tomu koupila jednu desetikilometrovou. Ta hodnota je velikost oblasti, která se ohřeje nad Tvrdíkovu mez a propadne se do subprostoru. Na palubě máme jen jedničky, tedy sto metrů. Mám dovoleno...“

„Pozor, pozor,“ přerušil ji hlas palubního počítače, „výstup ze subprostoru za jednu minutu!“

Když se vynořili, ukázal Adam z okna:

„Jsme zde. Vidíte ty zelený splašky? Říkám tomu sirup.“

„Kam teď?“ zazněl přísný hlas vévodkyně, „Mluvil jste o planetě.“

„Ano,“ otočil se Adam na boční stěnu jídelny s obrazovkou, „Dvojhvězda planety nemá, ale obíhá ji další hvězda, kterou nazývám Běžec. A ta má

planety. Poklad je na třetí z nich. Poznáte ji podle toho, že je celá zelená a nasáklá.“

„Tak si zase sedněte,“ přikázala Rosana a pokračovala v popisu skvělých vlastností bomby, po níž nezůstává prakticky žádná radioaktivita nebo spad. Jen díra, co se za sedm set milisekund uzavře.

Zanedlouho hlásil počítač dosažení oběžné dráhy Hopsinky a nalezení oceánu s Filem. Teď se ukázalo, jaké povolení Rosana z věvodkyně vymámila. Nevinný rozhovor vzal najednou obrat, jaký byste nechtěli zažít!

„Pojďme ty přednosti tachionové bomby vyzkoušet!“

„Nemusíte mi nic dokazovat! Stejně tachiony neuvidím,“ pokusil se nebezpečný vývoj obrátit Adam v žert. Ale nevyšlo to.

„Jen pojďte,“ řekla Rosana trochu ostřeji a ochranka s vycvičeným sluchem hned vyskočila a táhla Adama z jídelny jako pytel brambor. Nebylo to daleko. Na druhou stranu byl však hvězdolet tak velký, že zde zbrojař měl vlastní místnost, v některých ohledech vybavenou lépe než pilotní kabina.

Rosana vstoupila do přítomí a službě naznačila, ať vypadne. Když se tak stalo, posadila se na její místo a několika pohyby aktivovala různé systémy. Mohla říct NSH, ale to by nemělo žádné kouzlo. Jen takhle, s vědomím toho, co se v danou chvíli děje, jaké síly se probouzí, pociťovala hrdost na předchozí generace vědců a techniků, po jejichž zádech jsme se od kyje vyšplhali až sem.

Vedle Adama stála ochranka a držela ho za bicepsy víceméně symbolicky. Adamovi přeběhl mráz po zádech, když si uvědomil, co má Rosana na obrazovce. Stále to bral jen jako provokaci, jako psychický nátlak na vězně. Bolela ho záda a ozývala se nakopnutá pravá ledvina. A najednou bylo pozdě!

Rosana přitiskla ukazováček na obrazovku v místě nejhlubšího bodu jediného oceánu na Hopsince a zvolala:

„TZ1, pal!“

Kovový zvuk vypouštěcího mechanismu byl tak tichý, že si ho všimlo jen cvičené ucho. Rosanu překvapilo, při letmém pohledu na Adama, že ho taky slyšel. A nebylo to jen zdání, protože Adam zbledl.

„Zbláznila jste se? Zastavte to!“

„Je to jen moře na pusté planetě... Ani o palivo se nebojte – přijdeme jen o necelý milion krychlových metrů.“

„Řekl jsem, že tam je inteligentní bytost. Tisíckrát chytřejší než vy!“

„Znáte obrat 'přání otcem myšlenky'? Jak řekla chemička – je to jen biologická složka. Pravda, někteří ekologové v minulém století taky tvrdili, že nafta myslí.“

„Ty cvoku, vím, na co narážíš – blamáž z šedesátého sedmého. To sis jen špatně vyložila propagandistické nesmysly z jejich letáku. Jenže tohle je skutečnost. Zastav to!“

„I kdyby tam snad něco takového bylo,“ ušklíbala se Rosana a nasadila výraz naprostého nezájmu, „intelligence z prázdné planety nám je k ničemu. Jen by se chtěla dělit... Tak teď se dobře dívejte.“

Rosana přeřpnula zobrazení. O sekundu později proflzl absolutně klidnou

zelenou hladinu sotva znatelný lesklý šíp. Ani ji nezčeřil. V další sekundě se tam objevila gigantická díra, jak se hladina během chvíle o sto metrů propadla. Vzápětí se sirupové stěny zhroutily. Okamžité přemístění stovek tun sirupu vyvolalo titánské víry, které by svou silou Fila roztrhaly, i kdyby exploze nenastala v jeho středu. A ona nastala! Následovalo vzednutí těžko představitelných tsunami, které se hnaly na všechny strany od místa vraždy, a protože dno stoupalo, ještě dále rostly.

Adam stál jako solný sloup s vytřeštěnýma očima. Jeho mozek byl zcela zahlcen obrazy, které do něj vypalovaly bezedné díry. Ne fyzicky, ony spálily veškeré city, sežehly jakoukoliv myslitelnou morálku, proměnily v prach zábrany, zbudované společností dvaadvacátého století.

Nezůstalo jediné místočko, které by nezaplnila hrůza a beznaděj, jakou cítí člověk nad fotografiemi z míst válečných konfliktů.

+ + +

19. Nebe nad Hopsinkou

Všem v pilotní kabině ztěžkla hlava. Počítač hlásil:

„Zachycen strukturální otřes.“

„Odkud?“ zeptala se šéfpilotka.

„Pravděpodobně z míst, kde jsme se vynořili i my. V pozorování mi brání hvězda.“

„Kolik máme času?“

„Když by ten hvězdolet udělal další skok, už by tady byl, takže předpokládám podsvětelný let hraniční rychlostí. Necelých osm minut.“

„Stihneme se schovat za druhou planetu?“

„Ne. Ale když nevidíme my jeho, neuvidí ani on nás – navrhuji subprostorový skok ke druhé planetě. Pak to stihneme.“

„Dobře,“ krátce se zamyslela šéfpilotka, „spočítej a skoč!“

* * *

Na Rosanině obrazovce se někde mimo obraz rudě zablesklo. *To snad startuje ADN, je přece autonomní,* pomyslel si Adam.

„Z povrchu startuje nějaký stroj... Je na kolizním kurzu!“ hlásil počítač.

„Jsou v něm lidé?“ zeptala se Rosana s náznakem očekávání.

„Ne, je to jen automatický dopravník.“

„Sestřel ho!“ přikázala Rosana se zklamaným výrazem.

„Provedu!“

Další vnímající bytost zmařená z rozmaru!

V tu chvíli se podlaha začala mírně chvět a počítač oznamoval změnu směru a přidal upozornění na krátký subprostorový skok.

* * *

V pilotní kabině si všechny oddechly.

Zmizely opravdu v poslední chvíli. V podstatě ve stejný okamžik, kdy se

vynořily nad druhou planetou Běžce, přilétla do soustavy jiná loď. Fyzikální zákony byly na jejich straně – viděly přilet cizí lodi, ale z ní je u druhé planety uvidí až za minutu a pár sekund. Toho je třeba využít k posouzení situace.

„Spoj mi vévodkyni,“ vykřikla šéfpilotka a hned pokračovala, „Přiletěl Hrabalův Skokan, je na oběžné dráze trojky a neuvidí nás ještě... padesát sekund. Jaké máš rozkazy?“

„Zaměříte ho, ať ho můžem zničit, parchanta jednoho... Vyčkejte, jdu k vám!“

* * *

Pro Adama bylo zničení ADN pověstná poslední kapka. Jeho pasivita uspala ochranku. Zbavený zábran vystartoval tak rychle, že byl u Rosany dřív, než si karatistky vůbec uvědomily jeho pohyb. Samotného ho to překvapilo.

V ten moment prozření zjistil, na co je jeho umělá část, to kontrolní jádro v jeho mozku, ta chobotnice, co svými stery chapadly vnímá a svévolně hodnotí každou sebemenší myšlenku, svatozář, co ho celou dobu brzdí, na co že je citlivá.

Není to strach, byť ledovou rukou sevře srdce, div ho nerozmačká. Není to bolest, fyzická či psychická, byť se člověku podlamují kolena a nejraději by neexistoval. Není to zášť, byť je tak velká, že nenechá místo pro jiný cit, natož pro rozum. Až přítomnost takové hrůzy, teprve bezprostřední setkání se zrudou v lidské podobě, donutí toho vyprojektovaného svatouška, aby povolil své sevření, ba dokonce popostrčil mozek a celé tělo do bleskové akce.

Rosana měla zlomený vaz prudkou ranou do týla ve chvíli, kdy si ochranka všimla, že už Adama nedrží. Pravá karatistka se dotkla své pistole u pasu teprve v okamžiku, kdy se její kolegyně kácela s proraženým hrudníkem. Sama se vzápětí začala dusit, protože jí ohryzek narazil do zlomené krční páteře.

Dopadl jsem lépe než můj jmenovec, pomyslel si Adam. Hada jsem právě zabil, ale ráj je zničen! Co dál? Myšlenka byla tak jasná a zřetelná, až se jí zalekl. Zbláznil jsem se? Stojí nějaký sirupový Fil za takový masakr? Sám o sobě možná ne, odpověděl si, ale ve srovnání s tímhle lidským odpadem tu je nebetyčný rozdíl. Jediný Fil stojí za stovku takových!

Vyběhl na chodbu, ignoroval výtah a vzal to po schodech. Pohyboval se jako blesk, podporován kontrolním jádrem. Přiběhl k pilotní kabině, ale dveře zůstaly zavřené. V tu chvíli se za ním otevřely dveře výtahu a na chodbu vyšla vévodkyně a ozbrojený doprovod.

Než se doprovod vzpamatoval, proletěl Adam kolem a už se vzpamatovat nestihl. Vévodkyně obdivuhodnou rychlostí tasila, ale o sekundu později doklouzala vyražená zbraň k výtahu a vévodkyně s rozbitým obličejem až ke stěně pilotní kabiny. Náraz jí probral a na Adama se snesla velmi sprostě podaná esence arogance, tedy všechny ty nesmysly o dokonalosti,

výjimečnosti a nadřazenosti, vypilované třemi stoletími užívání.

Nevšímal si jejího vzplanutí, došel k ní, pravou rukou ji chytil pod krkem a bez problémů ji zdvihl nad podlahu. Klidně přikázal:

„Ať otevřou!“

Protože však Milie sprostě řvala a neslyšela, musel ji umlčet fackou z každé strany. Teprve pak vnímala.

„Přikaz jim, ať otevřou, nebo ti vážně ublížím!“

„Neotevřou,“ konstatovala vévodkyně tak sebejistě, že jí Adam uvěřil.

„No dobrá... Strašně rád bych ti udělal všechno to, cos svým obětem udělala nebo nechala udělat. Nejen pro tu prvoplánovou fyzickou bolest, ale především pro to psychické peklo v následujících měsících a letech. Kéž bys poznala život bez nohou, bez rukou, bez očí nebo jazyka. Kéž bys poznala tu bolest, když před tvými očima lámou údy tvému dítěti, a pak ty nekonečné výčitky ze smrti desítek prozrazených přátel. Ale tolik času nemáme!“

Milie se mihla hlavou dávná vzpomínka a to poznání se jí odrazilo v očích. Adam byl spokojen, právě o tohle mu šlo.

„Nemůžeš mě zabít, byl bys pak stejný jako já!“ zachrchlala.

„Asi jako slabý průvan vedle přírodní katastrofy. Rád tu oběť podstoupím. Rozluč se...“

* * *

Šéfpilotka zírala na monitor. Když ji počítač upozornil, že Adam zabil Rosanu a běží do pilotní kabiny, nechala zablokovat dveře. Pak viděla smrt Milie a udělalo se jí špatně.

Milovala Milie vášnivě a celým srdcem a Milie lásku opětovala. Nebyla to žádná přetvářka za účelem získání výhod, jak to vnímala většina ostatních. Ten hnusák zabil jedinou milovanou bytost. To si žádá pomstu.

Hlášení počítače, že Hrabal si jich už všiml a poslal na ně dvě střely, ani nevnímala.

* * *

Hvězdolet se zatřásl a počítač na Adamovu otázku odpověděl, že po nich vystřelil Hrabal. Pak si Adam všiml, že zrychlují.

„NSH, kam letíme?“ otázal se, protože se obával, že se vrátí na Zemi a do lodí vtrhnou posily, kterým se těžko ubrání!

„Odskočíme si, otočíme se, subprostorem se přiblížíme k Hrabalovi a čelním nárazem ho zničíme. Rakety na ně neúčinkují.“

Adam se pomalu vrátil do jídelny. V duši se mu rozhostil klid a mír. Na všechno už bylo pozdě. Kryty oken byly stále otevřené. Modrý tunel subprostoru právě skončil a nahradila ho černá volnost vesmíru.

Za okny zuřila gigawattová bouře srážejících se silových polí dvou hvězdoletů, ale Adam se cítil svobodnější než kdy jindy...

+ + +

20. Zločin a trest

Dian a Bog byli státní úředníci, jaké by si každý stát přál. Na druhou stranu však měli pravomoci, jaké by jim žádný stát nedal. Alespoň ne ten pozemský.

S nimi se to mělo tak: Dian byl v úřadu celý svůj aktivní život, Bog nastoupil teprve před třemi cykly, když Dianův nadřazený podlehl rozostření. Dian povýšil a Bog nastoupil, aby se zaučil a jednou převzal úřad.

To ráno Bog své mladistvé nadšení nedokázal ztlumit. Objevil se v úřadu dřív a ještě k tomu přímo v Dianově koutku. Že slušně pozdravil, Dian přehlédl, protože mu vletěl rovnou do komunikačního pole.

„Uhni, Bogu, teď mám jednání!“ reagoval nevrle.

Ale Bog jen sklouzl stranou a zaujal vyčkávací pozici. Dian ho ignoroval a pokračoval v dálkové komunikaci. Než jednání skončilo, odpustil Bogovi vyrušení a zvědavost nabyva vrchu.

„Tak copak je nového?“

„Promiň, Diane, za to vyrušení. Učinil jsem důležitý objev. Celou noc jsem nad ním hloubal, abych si byl jistý, a už jsem to nemohl vydržet. Dovnímal jsem Seanovy paměti.“

„Ano, říkal jsi, že ses do nich pustil,“ prohlásil Dian přezíravě, protože Bogovu slabost pro texty na pomezí faktu a beletrie nesnášel, „To má jako být ten objev?“

„Ne ty paměti, ale informace v nich obsažené.“

„Jak daleko mají něčí vzpomínky k realitě, už jsme řešili – několikrát. Budeme tím znovu ztrácet čas?“

„Ne, tohle je něco jiného. Hmm... mohlo by být!“

„Možná. Ale jako starší a zkušenější to mohu posoudit lépe a...“

„A proto ti to musím sdělit: Sean popisuje, jak na sklonku své kariéry zahajoval výrobu exoskeletů. Probírá výhody exoskeletu a společenské důsledky z jeho nasazení vyplývající. Závěrem ještě zmiňuje potíže, které s tím procesem jsou. Jak jsem si zjistil, ten proces se do dneška v podstatě nezměnil. Došlo jen k extenzivnímu vývoji firmy, dnes ji vede Seanův vnuk Ogh.“

„Jaké potíže má na mysli?“ zasáhl Dian nervózně.

„Odpad, spousty aktivního odpadu. Tvrdí, že ho dopravují do singularity. Tam se ukládá nějakých pět set cyklů. Návratnost úložiště je podle něj dvojnásobná. Podíval jsem se na stav návratového zařízení, které se staví ze speciálního fondu, jež Sean musel zřídít. Je postavené ze tří čtvrtin – až singularita za pět set cyklů exploduje, bude plně funkční a Oghův potomek

bude mít zdroj energie. Pak bude povinen exoskelety zlevnit.“

„No jo, toho se já nedožiju,“ povzdechl si Dian, ale tvářil se spokojeně a signalizoval Boghovi zájem o další informace. Bog pokračoval:

„A právě v části o odpadech Sean popisuje koncentrátor a kydač v domnění, že mohou selhat a bude je třeba někdy v budoucnu opravit. Protože ty přístroje nejsou zase tak staré, našel jsem k nim dokumentaci. Jsou dvě možnosti: buď udělal Sean chybu ve svém textu, nebo je kydač špatně nastaven.“

„Pravděpodobně překlep,“ zamrmlal Dian otráveně.

„A co když ne? Pak má kydač špatné souřadnice a odpady končí někde jinde, ne v přidělené singularitě! Mělo by se to prověřit.“

Dian si uvědomoval možný průšvih, který tak mohl vzniknout. Také ho však napadlo, vzhledem k životním zkušenostem, že jiné souřadnice mohl Sean nastavit schválně – aby ušetřil energii a tím i náklady.

„Uvědomuješ si, Bogu, že nastavení mohl Sean udělat vědomě, a když psal paměti, nevzpomněl si, že to má být jinak? S blížícím se rozostřením se mu to mohlo stát. Musíme postupovat opatrně.“

„Jsem mladý a nezkušený, Diane. Vyrázím se podívat do továrny pod záminkou získávání zkušeností a nechám se provést. Okouknu nastavení kydače. Taky jsem zvědavý na toho Ogha. Srovnání se slavným předkem by mohlo být poučné.“

* * *

Bog kontaktoval Ogha a domluvil si výhradní prohlídku. Aby nevzbudil nějaké podezření, nijak neprotestoval, když Ogh souhlasil s tím, že by ho rád provedl sám, ale má čas až pozítří.

Boga přivítal v přijímací místnosti nějaký zaměstnanec a moc se omlouval, že se Ogh ještě nevrátil z předchozího jednání. Takže další test. Ani teď Bog neprotestoval a nechal se odvést do oddechového prostoru, kam za ním za malou chvíli přišel Ogh.

„Promiňte, že jste musel čekat. Co všechno chcete vidět?“

„Budu rád, když zapomenete, kdo jsem. Navnímal jsem vzpomínky vašeho děda a tak mě to zaujalo, že jsem chtěl vidět skutečnost. Tak nějak komplexně, a ne tak suše jako dokumentace, kterou má úřad samozřejmě k dispozici.“

„Jsem potěšen vaším zájmem. Víte, že k vybudování tohoto závodu inspiroval dědu tehdejší Cainteoir?“

„Zkoušíte mě? V pamětech se píše, že to byla havárie dopravníku, přesněji ta hrůza, kterou váš děd zažil... Opravdu to muselo být hrozné, protože exoskelet tehdy nenosil nikdo.“

Ogh vyzařoval ryzí obdiv. Nikdy si nemyslel, že paměti toho namyšleného a bezohledného starce budou někdy někoho zajímat. Všichni mu tvrdili, že blížící se rozostření mění psychiku jedince, ale otec mu potvrdil, že Sean byl takový vždy.

„Vy jste to skutečně navnímal... Tak prosím, pojdte tudy. Vezmeme to od začátku až do konce.“

* * *

Než Ogh předvedl všechny provozy, bylo poledne.

Bog měl co dělat, aby na něm Ogh nic nepoznal, když mu letmo ukazoval kydač a jeho vpravdě archaické regulační prvky. Nebylo pochyb – jejich nastavení skutečně odpovídalo stavu, jaký popisoval Sean. Zvědavě se zeptal:

„V pamětech jsem nenašel, jak často posíláte odpad do singularity?“

„Sean chtěl ušetřit náklady na energii, a tak udělal koncentrátor hodně velký. Nejen odpad, ale i energii shromažďujeme po troškách během jednoho cyklu. Průměrně, protože potřeba exoskeletů je proměnlivá... A jsme na konci. Otázek jste měl víc než průměrný kontrolor, ale čas s vámi mě těšil.“

Bog se vrátil do svého koutku na úřadě a pustil se do hledání. Potvrdil si, že transdimenzionální kanál byl na Oghovu žádost přidělen naposled před necelým cyklem. Už věděl, co hledat. A skutečně – na úřadě ležela Oghova žádost o povolení přesunu.

Dian souhlasil s návštěvou. Bog si tentokrát dal pozor, aby nadřizeného nevyděsil. V rychlosti mu předal postřehy z návštěvy a upozornil:

„Vidíš nastavení kydače? Je to pořád tak, jak to nastavil Sean. A je to špatně! Už jsem z Éteru zjistil, kde se ty souřadnice nachází. Je to v okrajovém rameni nějaké spirální galaxie, v podstatě náhodné místo.“

„Co tím myslíš?“

„Sean totiž všechny ostatní souřadnice ponechal, změnil jen selektor galaxie. Podle výpočtů Éteru to je jen prázdný prostor... Tvé podezření je asi správné: aby to nebylo nápadné, měnil Sean jen cílovou galaxii a nechal to tam, kde byla energie nejnižší. Maskoval to dvěma způsoby: jednak akumulací energie z veřejného rozvodu, jednak vlastním zdrojem energie, o kterém se neví, jaký má výkon... Jo, a také jsem zjistil, že nám včera přišla Oghova žádost o povolení přesunu odpadu.“

„Chceš, abychom ji zablokovali?“

„To ne! Právě naopak – já na cílové souřadnice poletím a zdokumentuju objevení se odpadu. A pak se jim podíváme na trumpety!“

* * *

Bog stabilizoval svou průzkumnou bublinu vůči galaktickému jádru a pustil se do průzkumu. Prakticky okamžitě objevil zbytky odpadu Seanovy továrny. Právě že jen zbytky. Za pět set cyklů ho tu musí být obrovské množství. Kde tedy je? Vtom mu přístroje hlásily nový energetický zdroj a vyhodnotily ho jako umělý (viz strana 136). To dost podstatně měnilo situaci – ze Seanova přestupku se stával vážný zločin.

Bog se za objevem nehnal. Spokojil se se sledováním přístrojů, protože za

okamžik se objeví nová dávka odpadu a on to musí zdokumentovat... A už je to tady: transdimenzionální kanál měl přesně tu očekávanou signaturu a vychrlil odpady ze Seanovy továrny. Zajímavé bylo, že se nerozptýlily, ale zůstaly lapeny v gravitační 'cisterně'.

To by bylo, teď se podívá na život, který se odpoutal od své planety a létá do vesmíru. Bog se přesunul do míst, kde přístroje zaměřily výrony energie. Tím také zjistil, kam se poděly splašky z továrny za všechny ty cykly. Na holé planetě žádný život nebyl. Ten stroj nemůže být odtud! Jaký asi používají pohon?

Chvilí pozoroval břeh, na kterém inkriminovaný stroj stál, a bádá nad tím, co se to tam děje. Přišel na to brzy – stroj čerpal Seanovy odpady do svých nádrží. To nedávalo smysl!

Bog se cítil dotčen. Jsou ve vývoji tisíce let před touhle civilizací a neví si rady s biologicky aktivním odpadem. Jak je možné, že tihle zaostalí neznámí vědí, co s ním? Došel k závěru, že nemusí spěchat a že si počká na další události. Dočkal se.

Stroj odpojil hadice a vznesl se. Ano, ta energie, co zachytil předtím, byly tyhle motory. Když byl stroj mimo tenkou atmosféru planety, energie prudce vzrostla a změnila složení. Následovalo otevření subprostorového okna a stroj zmizel.

Bog se zhloubal do analýzy. Bylo to jasné: neznámí Seanovy odpady použili pro pohon svého stroje. Neuvěřitelné! Seanův optimalizační krok narostl do pořádného průšvihů. Co teď s tím? Když si své odpady uklidí, ovlivnili vývoj této civilizace ještě víc a mohli by způsobit hodně zla!

Překvapilo ho, když se otevřelo subprostorové okno a týž stroj se zase objevil. Ještě méně pochopitelné bylo, že zastavil, chvíli se vrtěl na místě, pak znovu prudce zrychlil a zmizel v subprostoru. Co to provádí???

Bog stabilizoval průzkumnou bublinu poblíž místa, kde se stroj otáčel, a čekal. Když se stroj objevil znovu, byl připraven. Dal povel a do paměti bubliny se uložila kopie stroje i organismu uvnitř. Když stroj znovu zmizel v subprostoru, rozhodl se pro návrat, protože víc než to zkopírování systému bubliny nezvládly.

* * *

To systémy na úřadě neměly s kopiemi žádné problémy. Z kopie stroje udělaly model a provedly hloubkovou analýzu. Překvapivě narazily na místa, s nimiž si nevěděly rady.

Došly k závěru, že musí zanalyzovat také nositele inteligence. Byl to správný postup, protože v jeho mozku byly nalezeny struktury, které se nápadně podobaly těm ve stroji. Ani Dian něco takového ještě neviděl. Co je to za nápady stavět stroje, které myslí?! Ale bylo to tak, omyl byl vyloučen.

Pak přišla část, na kterou se Bog těšil: výslech.

„Jsi tam, Adame?“

„No jo. Kdo jsi?“

„Jmenuji se Bog. Jsem z jiné galaxie. Jsme v technice pár tisíc let před vámi, tak se ničemu nediv. Při tvém poletování nad Hopsinkou, což je poslední informace, kterou si budeš pamatovat, jsem si tebe a tvůj stroj zkopíroval do paměti a teď jsme v našich počítačích vytvořili simulaci tvého mozku, přesněji té vědomé části. Jediné, co jsme připojili, je hlasový vstup a výstup. Proto je tma, proto necítíš tělo, ale taky tě nic nemůže bolet.“

„To jsou, věci. Předpokládám, že účelem této mé existence je rozhovor.“

„Ano. Naše systémy provedly rychlou analýzu, abychom se s tebou domluvili, ale pochopit všechny souvislosti v neznámé civilizaci bude trvat dlouho i jim. Máme spoustu otázek. Mohu začít?“

„Je to divný, ale snad můžu pořád říkat 'já'... Jsem připraven.“

„Co jsi prováděl nad Hopsinkou?“

„Testoval jsem nové palivo...“ začal Adam a převyprávěl Bogovi celou anabázi od náhodného objevu až k předělání Aminy a jejímu testu. Celé vyprávění sbíral Bog sílu, aby řekl pravdu:

„Adame, řeknu ti pravdu. Ten sirup, jak tomu říkáš, je odpad z jedné místní továrny. Když ji Sean postavil, tak dlouho měnil selektor galaxie, až skončil na té vaší, kde byla spotřeba energie na přesun nejmenší. Zbytek souřadnic ponechal. V naší galaxii to jsou souřadnice černé díry, která byla určena k ukládání odpadu. Seana ale už nepotrestáme, dávno zemřel.“

„Určitě jsi zjišťoval nějaké datování – jak dlouho se tam ten odpad posílá? Myslíš v našich rocích.“

„Je to přesně pět set osmnáct cyklů, což je nějakých pět set deset vašich let. Napadá mě otázka: jak tehdy vypadal váš svět?“

„Nástroje a jednoduché stroje. K přesunům na větší vzdálenosti nebo k těžkým činnostem jsme používali zvířata. Spalovali jsme dřevo a oleje, elektřinu jsme neznali... Taky mám otázku: jakým trestem chcete postihnout Seanovy potomky?“

„Na své náklady to budou muset uklidit a přesunout na určené místo.“

„No... jsem jen simulace ze zaostalé civilizace, ale zdá se mi, že přelevnat sirup do černé díry je mrhání prostředky, když je tu lepší využití... Nemohli byste je potrestat jinak a nám ten odpad nechat? Prosím... Může to běžet dál stejně jako teď – žádný člověk nebude vědět, že odpad mimozemšťanů je lepší palivo než to naše, vlastní hlavou za dlouhá léta a těžké peníze vyvinuté.“

„Máš na mysli něco jako směnný obchod? Pochybuju, že máte něco na výměnu.“

„To nevím... asi ne. Ale mohlo by se na to pohlížet tak, že když už se ta chyba, ten zločin stal, zůstane v Mléčné dráze, co už jste jednou vyhodili. Když to smetiště zůstane nám, bude to trest i pro tu továrnu, ne?!“

„Ano, to je pravda... Ale není to tak jednoduché, protože to bude mít dopad na celou naši civilizaci, na budoucí generace.“

„Tak zmírnění těch dopadů nechť je trest pro ty zločince. Jaké dopady to jako mají být?“

„Po dalších pěti stech cyklech se jejich výrobky měly plošně zlevnit.“

„No to je skvělé! Poradím ti, Bogu... Udělejte to jako my: lidé jsou posedlí všelijakými fondy. Seanovi potomci budou muset za trest založit fond, do kterého budou ukládat takové prostředky, aby za těch pět století v něm bylo dost na očekávanou slevu a továrnu to nepoložilo. Přece byste nechtěli dělat stejné chyby jako my?!“

„Mazané! Jak jsi na tom s chytrostí ve srovnání s ostatními příslušníky tvého druhu?“

„Na stupnici lidských možností jsem lehce nad průměrem, ale za současného stavu naší společnosti jsem docela vzácný... Ale navržené řešení jsem teď nevymyslel, je to spíš otázka mé dobré paměti, vymysleli to jiní. Vás to nepoškodí a nám to pomůže. Přesněji řečeno: MNĚ to pomůže! A já to zprostředkuju lidem... Hrůza, jsem cynický i jako simulace!“

„Uvědomuješ si ale, že když se sirup nebude doplňovat, že brzy dojde. Odhadem tak za jednu generaci.“

„Teď mě mrzí, že se nemůžu smát! Bogu, co je pro vás jedna generace, to je pro nás celá epocha. Než sirup za ty stovky let dojde, budeme mít takové znalosti, že ho nebudeme potřebovat. V tu dobu už budeme i ve vaší galaxii. Mám na tebe prosbu, Bogu, pokud tu ještě budeš. Případně to, prosím, vyříd' svému nástupci: až sem dorazí lidé, předejte jim informace o našem obchodu. Stanou se z vás přátelé a budou vám vděční... No, snad.“

„Dobře, to se dá zařídít.“

„Děkuji. Ještě tu je ale jedna věc, na kterou jsem zapomněl a která je v náš prospěch. Myslím tím, že vám nedovolí vyhodit sirup do černé díry.“

„Opravdu? Stává se lidem často, že zapomenou na důležité věci?“

„Stává, Bogu! Nejsme dokonalí... V té největší části sirupu, v jediném oceánu odpadu na Hopsince, žije inteligentní bytost, která je přímým důsledkem složení vašeho odpadu. Říkám jí Fil a je stokrát inteligentnější než člověk. Dokázali jsme se, především díky Filovi, spolu domluvit.“

Bog byl v šoku a byl rád, že ho teď Adam nemůže vidět. Těžce zformuloval konstatování:

„Tak to je petaprůšvih...“

+ + +

21. Nový přítel

Po dohodě s Dianem se Bog vypravil na Zemi. Trochu to okouknout. Chvilí prohlížel planetu, chvíli byl na jejím měsíci. Když se v tom mumraji začal trochu orientovat a rozhlédl se po oběžných drahách, zažil překvapení. Na jedné z cizích lodí byl Adam.

Udělal si kopii vědomí všech lidí na hvězdoletu a vrátil se domů. Spustil simulaci Adama dle posledního stavu a po nezbytném vysvětlení se zeptal:

„Může snad být člověk na více místech současně?“

„Ne! Někdy by se to hodilo, ale nemůže. Vlastně může – když si mimozemšťané udělají jeho kopii.“

„Potom mi teda vysvětlí, proč jsi na Zemi.“

„To máš tak, Bogu, my lidi jsme dost násilnická rasa...“ začal Adam a vysvětlil mu souvislosti a svou aktuální situaci (viz strana 147).

Bog mu nabídl, že si spustí simulaci také dalších lidí na lodi a sdělí mu informace, které mu zajistí výhodu. Adam pochyboval o úspěchu takového pokusu a ke své smůle měl pravdu: všechny, až na vévodkyni, když zjistily, že jsou jen algoritmus v počítači, přestaly komunikovat. Část už neřekla nic, část si začala pro sebe zpívat a zbytek zcela učebnicově zešílel. Jen vévodkyně nepustila Boga ke slovu. Nelze tu však zopakovat jediné její slovo, protože tohle je slušný román. Tak musel vypnout i ji, aniž by získal jediný bit užitečné informace. Nepočítáme-li ovšem mohutné rozšíření repertoáru sprostých a urážlivých slov, především z oblasti lidské anatomie.

Bog se rozhodl a znovu se letěl podívat k Hopsince, co se tam bude dít.

* * *

Bog visel se svou bublinou mezi Hopsinkou a Běžcem. Trochu lidem už rozuměl, ale to, co tady předvedli, ho vyděsilo. Nejvíc litoval, že se neseznámí s úžasným Filem, jak ho nazval Adam.

Svým způsobem mu pozemšťané ušetřili obrovské problémy. Klidně by se teď mohl odpad přesunout do singularity – žádné experimenty, šoupla by se tam celá Hopsinka. Ani by to nebylo moc drahé. Ale... ale slíbil Adamovi, že mu tam ten sirup ponechají. Pravda, slíbil to jen kopii, ale tenhle člověk mu

přirostl k srdci.

Najednou se ale situace podstatně změnila (viz strana 153 dole). Měl na rozhodnutí, jaké doufal, že nebude muset nikdy udělat, zlomky sekund. Systémy bubliny mu chtěly pomoci, a proto aktivovaly časovou lupu. Jenže dvacet sekund navíc stejně nic neřešilo.

Bog se nakonec rozhodl těch tisíc možných důsledků ignorovat. Dal povel, na bublině se udělala velká boule s pozemskou atmosférou a v ní se objevil vyjevený, ale živý Adam.

Zlomek sekundy zůstal tak, jak seděl v jídelně. Pak si uvědomil tu změnu: sedí na židli, ale ta visí v prostoru. Z leknutí se rychle nadechl, ale dusit se nezačal. Také gravitace ho držela na židli pořád stejně. Odvážil se podívat do stran a zjistil, že visí vedle velkého šišoidu, nápadně připomínajícího dětský balónek.

Průhled stěnami směřoval nejspíš do pilotní kabiny, protože se tam nacházela nějaká potvora. Dlouho hledal průměr: takhle nějak by vypadala metrová měňavka, navlečená do kulovitého skafandru s otvory pro ponožky. Koule se zavrtěla, otočila a Adam spatřil čtyři pronikavé oči, které si ho klidně, ba se zájmem měřily. Ústa neviděl, ale pocit povzbuzujícího úsměvu byl velmi silný.

Vyhnal posměšné hodnocení z hlavy – vždyť ho právě zachránil! Pak není vzhled podstatný, i kdyby měl zachránce rohy a dvoumetrový ocas. V románech takoví komunikují telepaticky, může to zkusit. Intenzivně myslel:

Dobrý den. Rozumíš mi?

Ahoj, Adame. Rozumím, ani se nemusíš tak namáhat.

Víš, jak se jmenuju – takže mě máš přečteného?

Ano. Ale jinak, než myslíš. Poslouchej:...

Bog vysvětlil Adamovi použití kopií a obsah rozhovorů, co spolu vedli. Seznámil Adama se situací kolem jejich odpadu a s tím, že se rozhodl vyslyšet opakovaně vyslovenou prosbu o zachování Hopsinky.

To budu rád, ale já jsem tě o nic nežádal!

Kopie Adama, kterou jsem si udělal, je dokonalá. Jsou to vlastně data pro systémy, které dokážou spustit simulaci každé molekuly mozku člověka v reálném čase. Logicky je všechno v simulaci shodné s reálným mozkiem. Ber to jako sen, který si nepamatuješ, ale protože jsi mluvil ze spaní, vědí ostatní víc než ty.

Nějak se s tím smírím... Doufám, že když jsme si pokecali, nechceš mě vyhodit do kosmu. Musím odletět s tebou, nebo mě můžeš vrátit na Zemi?

To je jediná planeta, jejíž souřadnice mám. Doma v systému jsou sice další, které jsme získali z kopie Amíny, ale vracet se k nám není dobrý nápad. Odvezu tě na Zemi... Trochu jsem lidí poznal a doporučuju ti, abys zavřel oči, jinak ti bude špatně.

Myslíte, že Adam poslechl? Kdepak! A nelitoval – byl to zážitek na celý

život. Bog přeběhl panožkami po ovládacím pultu, který viděl jen on a snad i systémy bubliny, a vesmír kolem se začal měnit. Adam nepociťoval nejmenší přetížení, ale vesmír kolem sklouzl stranou, na jeden mžik oka hvězdy zmizely, ale hned se zase objevily a Adam měl nad hlavou Měsíc a pod nohama modrobílou krasavici.

Bogu, nezaměří nás?

Ne, nikdo a nic nás neuvidí... Kde tě mám vysadit?

Když ses tu porozhlédl, dostal jsi data z našich navigačních systémů?

Ano.

Pak tedy prosím, příteli, na astroport SPGV, hned vedle mojí Aminy.

V jedné sekundě byl v libračním bodě, ve druhé už byl kousek nad letištní plochou a se zalíbením hleděl vzhůru na červená písmena na trupu Aminy.

Ještě jednou ti děkuji. Až ten obchod s palivem rozjedu, zase bych se chtěl toulat po hvězdách. Myslíš, Bogu, že bych mohl, když objevím něco vážného, s čím si neporadím ani já ani lidstvo, doufat v tvoji pomoc?

Rozumím ti. Chceš po mně nějaký talisman, kterým mě přivoláš, když bude potřeba. Něco jako je ve vašich pohádkách. Taky jsem na to myslel a skutečně pro tebe něco mám. Koukni se na podlahu u své pravé nohy... Vypadá jako model Aminy, ale obsahuje zdroj a vysílač, který dosáhne k nejbližšímu retranslačnímu bodu, co jich po vesmíru máme. Pravda, bude nějakou chvíli trvat, než jich pár rozmístíme také po Mléčné dráze, ale za rok za dva bude systém funkční.

Ještě jednou děkuji, příteli. Kdybys měl cestu kolem, zastav se, rád tě uvidím. Ale budu spíš na Azerii nebo na Hopsince než na Zemi.

Hodně štěstí, Adame...

Vzápětí Adam zjistil, že sedí s vysílačem v ruce na stoličce z jídelny na betonové ploše astroportu a Bog je pryč.

* * *

Eva měla přehled o okolí a otevřela přechodovou komoru a vysunula schůdky. Když vstoupil, odpověděla na pozdrav a hned měla otázku:

„Kde jsi byl a jak ses tady ocitl?“

„Ta první je na dlouhé vyprávění, ta druhá je jednoduchá – vysadil mě zde přítel. Ale moc by mě zajímalo, co si o tom myslíš ty – na základě pozorování?“

„Že za sirupem stojí mimozemšťané a tys je našel!“

„Tak vidíš, ani to moc nebolelo!“

„To jako vážně?“

„Vydrž, povím ti všechno. Nejdřív ale donesu tuhle židli do drtiče. Sežeň mi zatím Mortimera.“

„Nemusím, Mortimer tě sháněl už několikrát. Nejspíš čeká u telefonu. Tak až přijdeš na můstek.“

„Ne, spoj mi ho hned... Musí se to zařídit rychle.“

„Jsi v pořádku?“ Mortimerův hlas byl plný obav, „kam ses ztratil?“

„Po odvezení rukojmích přepadly Hrabalovu usedlost Nebojácné kočky. Když bylo mrtvých na můj vkus už moc, vzdal jsem se vévodkyni. Ale souřadnice Hopsinky jsem dal i Hrabalovi, takže tam se znovu střetli. Hrabalovi asi vážně přeskočilo, protože když rakety nebyly účinné, narazil do Koček celou svou lodí. Pravda je, že si to zasloužily, protože hned, jak jsme tam přiletěli, zabily superinteligentního mimozemšťana, co se v místním oceánu zrodil... Dámy a António jsou v pořádku?“

„Ano. I my jsme si trochu zabojovali, ale nikomu se nic vážného nestalo. Policie přijela včas. Pak se policie pokusila zasáhnout u Hrabala. Ale než dorazila na místo, skočil Hrabal do hvězdoletu a odletěl. Ignoroval příkazy k návratu, dokonce uletěl stíhačkám z Marsu. Ještě teď se to selhání probírá horem dolem ve všech médiích.“

Adam mezitím došel na můstek a kývl na spokojeně se tvářícího Mortimera.

„Já se za chvíli vydám za vámi. Než tam dorazím, chci tě poprosit o důležitou věc... Je jasné, že se taková řež bude vyšetřovat, vlastně to už určitě běží. Podle tvých slov je u Hrabala policie a je jen otázkou času, než jim dojde, že číslíce, které jsem tam vryl do stolu, jsou souřadnice hvězdy – a poletí se tam podívat. Hned za policíí tam přiletí novináři a od těch slepičích prdelek nelze čekat, že by udrželi tajemství déle než moč. Napadlo mě jediné řešení – sehnat ministra obrany nebo nejvyššího velitele Sluneční gardy a za záruku, že Hopsinku ochrání před čmoucháním a ani mi ji nebudou chtít sebrat, jim přednostně nabídnu úpravu motorů a nové palivo... Myslíš, že by se to dalo zařídit?“

+ + +

22. Nový nepřítel

Adam se dopracoval hromadnou dopravou na udané místo.

Očekával pořádné sídlo, nějakou honosnou vilu, o které se Mortimer ještě nezmínil. Vyšel však na povrch v husté městské zástavbě. Navíc v zástavbě domů z předminulého století.

Zmateně se rozhlížel, když koutkem oka zachytil nějaký pohyb. Podíval se pořádně – ve dveřích, na nichž se štilil i jen pohledem se zastavit, protože byly patrně nejspinavější z celé ulice, stála Klára a mávala na něj.

Pomalým krokem přešel ulici a váhavě se blížil ke dveřím, když vtom to spatřil – jediný informační panel v ulici s ještě nerozbitým sklem vracel jeho nelichotivý obraz, který s nejspinavějším vchodem zcela korespondoval. Adam se zastyděl a přidal do kroku. Měl se převléct v lodi, ale on se už třásl na setkání s Amandou.

Teď byla na řadě Klára. Nasadila úšklebek a zakroutila hlavou.

„Takhle za svou láskou nemůžeš, vypadáš jak loupežník! Pojd', koupelna je hned tady.“

Než se umyl, objela ho Klára čisticím strojkem. Pak ho vedla dlouhou nudnou chodbou, s fotografiemi nudných patronů na stěnách, a na jejím konci otevřela oprýskané dveře. Adam vstoupil do pohádky: v rozlehlém atriu, plném slunečních paprsků, krásných květin a hrubým bělostným pískem sypaných cestiček, jen krůček od zurčící fontány, seděla malá společnost. A mezi nimi nejkrásnější stvoření ve známém vesmíru.

Adam najednou nevěděl, jak se zachovat. Bolestně potlačil touhu rozběhnout se k Amandě, ale ona to vyřešila – když ho spatřila, vyskočila, třemi kroky byla u něj a silně ho objala. Pak ho dlouze políbila a odtrhla se, až když se Mortimer rozkašlal, načež Klára začala tleskat a ostatní se hned přidali.

Adam se pozdravil s ostatními a přísedl k nim. Starostlivě každého obhlédl, nejděle se zastavil u Antónia. Vypadal už podstatně lépe. Lékařské vědě dvaadvacátého století osm hodin stačilo na odstranění podlitin a částečnou nápravu zlomeniny. Všechny tři ženy spustily současně, ale Adam zakroutil hlavou:

„Promiňte, dámy, ale problém ještě neskončil... Xaviere, prosím tě, jak jsi pochodil s politiky a vojáky?“

„Špatně. Ministr mě odmítl rovnou: že prý si za dané situace nemůže nějaké podobné obchody dovolit. Čekal jsem to, protože tu blamáž se stíhačkama z Marsu nafoukly hyeny do takových rozměrů, že otrásá i jeho židli. Vrchní velitel Sluneční gardy nebyl tak nervózní a souhlasil, že si s tebou promluví. Ale musíš velice opatrně, určitě se z tebe pokusí udělat obětího beránka. Jestli chceš, můžeme hned.“

„Ještě jednou mi promiňte, dámy, tohle musím vyřídit,“ vstal Adam z lavičky a mírně se uklonil, „Když ho nepřesvědčím, obchod s palivem nebude!“

Šel za Mortimerem na chodbu a z ní do jiných dveří. A zase ten šokující rozdíl mezi úzkou, vybilenu chodbou s vysokým klenutým stropem, a velkým, zcela moderně a útulně zařízeným pokojem. Mortimer přistoupil k telestěně a vyžádal si vrchního velitele Sluneční gardy.

„Kancelář generála Dlabance, prosím. Aha, to jste vy,“ ohlásila se sekretářka a zpytavě se zahleděla na Adama, „To je ten potíživista?“

„Ne, Hrabal je mrtvý. Tohle je zázračně přeživší oběť. Spojte nám generála, prosím.“

Sekretářka se usmála, přikývla a telestěna na dvě sekundy zhasla. Když se rozsvítila, hleděl na ně plešatící muž s postavou vytrénovanou neúměrně svému věku. Mortimer představil Adama a generál na něj nevrle kývl:

„Co chcete?“

„Nejprve mi dovolu, abych doplnil Xavierovy informace. Váš syn, toho času na Doře, byl mým spolužákem na akademii. Oba jsme také dělali nastavbu. Víte, že na akademii, a zvláště pak na výcvik, se uchazeči vybírají velice přísně a...“

„Nemusíte mi to vykládat, už jsem si vás dávno vyhledal. Z toho, co mi pan 'Em' řekl, jsem si domyslel souvislosti. Je mi to nesmírně líto, ale za současné situace by se zasahování do policejního vyšetřování rovnalo sebevraždě.“

Když viděl, že se Adam nadechuje k protestu, zamračil se a dodal:

„Řeknu vám to ještě jasněji: ta pátá kolona už tři století drží celou civilizaci za koule! Semlela mnoho dobrých lidí i velkou spoustu generálů. Sám jsem zvědavý, jak se to vyvine. Na shledanou.“

A ukončil spojení. Adam a Mortimer se na sebe smutně podívali. Adam zkusil odvést pozornost:

„Xaviere, nezlob se, že to řeknu nahlas – té generálově sekretářce se určitě líbíš. I ty jsi vypadal hebc...“

„Dej pokoj! Matka mi jako vzorek úplně stačí.“

Nečekal na reakci a zamířil na chodbu.

„Moment, Xaviere! Mohu si ještě něco vyřídit? Zůstaň tu, prosím, budu potřebovat spolupráci tvého komunikátoru.“

„Co to bude?“ vrátil se Xavier k telestěně.

„Chci udělat jedno podání – na živnostenský úřad.“

Xavier dal najevo údiv jen zvednutím obočí, ale hned vydal řídicímú systému budovy pokyny. Pak ustoupil stranou a pokynul Adamovi k biometrickému snímači. A protože nemohl neslyšet, jen žasl a kroutil nad

Adamovým podáním hlavou.

* * *

Skoro půlhodinu ještě seděli v atriu, než dorazila objednaná večeře. Adam měl strach, že zase budou lasagně, ale tentokrát to byla kachna na pomerančích. Nejprve mu Amanda s Editou popsaly pátek na Azerii, potom musel vyprávět Adam. Příběh si trochu upravil, aby mohl vynechat mimozemšťany a jejich odpad. Fil úplně stačil, i tak mu stěží uvěřili.

António neměl problémy s Filem, mnohem víc ho bralo, že se Nebojácné kočky vyzbrojily střelami TZ. Jaké další zbraně musí mít?! Už měl na jazyku opatření, jaká je nutno přijmout, aby další Hitler v sukních nezatáhl lidstvo do období teroru, když si všiml, že Adam nenápadně kroutí hlavou. Dalším kradmým pohledem zahlédl v očích Edity slzy a zmlkl.

Večeře byla skvělá, ale s ubývajícím sluníčkem byl Adam jako na trní.

„Xaviere, jsi možná bohatý, ale neměl by ses ostýchat počítat své náklady a poslat mi účet.“ Ale Xavier se jen smál.

Když se rozsvítily pouliční lampy, poděkoval Adam Xavierovi, krátce objal Kláru a vydali se na astroport. Xavier s nimi poslal dva své lidi jako ochranku.

Vyjeli výtahem do pilotní kabiny a Adam všechny představil Evě. Antónia umístil do své kajuty, dámy budou mít každá svou. António poděkoval a odešel, Amanda chtěla zůstat s Adamem.

Edita nejprve šla s Antóniem, ale od schodů se vrátila zpět, se zatnutými zuby přistoupila až k Adamovi a zasyčela:

„Měl bys panu Hermanovi vysvětlit, jak se má chovat! Ty jeho kecy o Nebojácných kočkách byly hodně netaktní!“

Do Adama jako když píchne. Radost ze shledání byla pryč. Vymanil se z Amandina sevření a proti Editiným skřípajícím zubům v rudé tváři, zruzněně vzteky, postavil násilím klidnou tvář, ironický úsměv, klidný medový hlas a ruce v bok:

„Teď mě dobře poslouvej, kočičko. Nic mu říkat nebudu, protože měl pravdu. A to ji nezná celou! Tvá matka byla ta nejsprostší žena, co jsem kdy potkal. Když začala šilet, vzpomněl jsem si na video, které jsem si jednou promítl v historickém muzeu, a od... sakra, ta paměť... Hitlera se lišila jen tím chybějícím knírkem. Byla neuvěřitelně násilnickej šílenec, který se snažil přesně o to, co António říkal... Rozhodně nemám náladu dělat kolem tebe tanečky, abych se nedotknul tvých jemných citů, když vím, že jsi skoro dokonalou kopií své matky! Je jen otázkou času, než si to pozůstalé kočky sesumírují a udělají z tebe nástupce. Nějak nevěřím, že bys odmítla...“

„Pěkně se nám vybarvuješ! To jen potvrzuje můj dojem, že sis to vyprávění upravil a ve skutečnosti za smrt mé matky můžeš ty. Aby sis zachránil svůj zbytečnej samčí zadek, zabil jsi génia dvaadvacátého století!“

„Jo, génia bolesti, chystajícího genocidu. Když jsme ale u těch dojmů: jak tvá matka věděla, že jsem u Hrabala a ty už jsi pryč? Čím to, že tak geniální a rychlá si pro mě přišla tak pozdě?“

„Ty se opovažuješ tvrdit, že...“

„Opovažuji se tvrdit, že ta scéna s Majkou byla pečlivě připravená, abys získala Amandinu důvěru. Majčina reakce byla přesně spočítaná. Glauz to ovšem nevěděl a Majku zabil. Nevadí, oveček, co udělají jakoukoliv blbost a nemyslí dopředu, je pořád dost, že?“

„Ty mě obviňuješ z takových věcí?! Jak jsi mohl být můj přítel?“

„Jednoduše – nějakou dobu jsem byl slepý a hluchý k tvým názorům. On nakonec byl ten rozchod s Markétou k něčemu dobrý. Zbavil mě spousty růžových filtrů. Tehdy jsem si uvědomil, že přátelství může být jen další způsob, jak kontrolovat chlapa – když ho není čím vydírat a na zamilované pohledy nereaguje!“

Ztichl a o krok ustoupil. Ruce svěsil podél těla, připraven na útok rozběsněné kočky, a s fascinovanou tváří zoologa ji pozoroval. Měnila barvy a gejzíry adrenalinu stříkaly na všechny strany. Adam, po výcviku od Markéty, byl relativně klidný. Všiml si sevřených pěstí a těkajícího pohledu a ještě si přisadil:

„Tady není co rozbít! Z Markéty si příklad neber, nebo tě taky vyšoupnu za dveře!“

To Editu trochu zchladilo. Narovнала prsty, aby se jí prokrvily, a snažíc se o vyrovnaný hlas, řekla:

„Je na čase říct své společníci souřadnice, kde budeme těžit.“

„Neřekl bych ti to, ani kdybys mě nezradila!“

Tváří se jí mihl běs, ale hned ho potlačila. Sladce řekla:

„Pak bys to měl říct alespoň své milé. Nebo to je taky jen přetvářka?“

„Dobřej pokus,“ sevřelo se Adamovi srdce, protože viděl, jak to Amandu zaujalo. Jenže pak si vzpomněl na aktuální situaci a uvolněně se zasmál:

„Snažíš se zbytečně, žádná těžba nebude! Za pár hodin to tam okoukne policie a pak se tam nahrnou novináři. Možná že si to přivlastní armáda. Každopádně máme všichni utrum... A teď jdeme – Edito, ty první! Na schody, o dvě patra níž, do tvé kajuty!“

Když pak stáli před dveřmi, poprosil Adam Amandu, aby šla o patro níž, tam bude na těch pár hodin její kajuta. Že chce ještě něco Editě sdělit a že jí Eva v kajutě všechno vysvětlí. Amanda začala sestupovat a Adam pokynul Editě do otevřených dveří. Zůstal v nich stát a klidným hlasem jí oznámil:

„Žádná 'naše' společnost a logicky ani 'moje společnice' neexistuje. Vzhledem k tomu, že je naleziště prozrazeno, mi přišlo zbytečné, abych se nechal od tebe vysávat, a podal jsem žádost na zrušení společnosti. Možná nevíš, že je v zákoně ochranná lhůta na zrušení. Měl jsem plné právo to udělat bez souhlasu dalších společníků.“

„Ty hajzle!“ zařvala, ale hned věděla, co udělá, „Tak já zveřejním chemický rozbor paliva. Já budu slavná, ale ty utřeš nos!“

„Posluž si, ale nedoporučuju ti to. To pak šlápneš do zelí policii či vojákům a ty ti to spočítají... A ještě něco: jsem dost bohatý, abych si zařídil dohled nad některými věcmi, především nad jakýmkoliv tvým působením na Amandu. Nezkoušej se k ní přiblížit, nebo jí psát či telefonovat. Když za ní někoho

pošleš, dozvím se to. Jak zjistím, že jí nebo mně nějak škodíš, začnu škodit já tobě. To pak pocítíš metody své matky na vlastní kůži! Až do smrti si pamatuj, že když poškodíš mě nebo mé zájmy, jakkoliv ublížíš někomu z mých přátel nebo rodiny, vynaložím všechnu sílu světa, abych ti udělal to, co udělala tvá matka mně a mým rodičům.“

Když viděl, jak se nadechuje, ještě dodal:

„A ty kecy o nemorálnosti pomsty si nech od cesty, protože ty sama ještě hodně dlouho budeš přemýšlet, jak se mi pomstít.“

Těžce udělal krok zpět a dveře kajuty se zavřely.

„Evo, až do přistání na Azerii: kajutu uzamknout!“ přikázal. Opřel se o stěnu a zhluboka dýchal, snaže se zbavit toho hada na hrudi.

Zpropadené kontrolní jádro!

+ + +

23. Výlet s Dlabancem

Adam Hopsal neměl mozek! Ještě před malou chvílí měl necelé tři stěží fungující neurony, ale teď se mu vypařily i ty.

Seděl ve svém bytě na Azerii a bez hnutí zíral na monitor počítače se zprávou od Amandy – a nechápal. Vlastně chápal, ale ty rychlé změny z extrému do extrému ho přiváděly k šílenství. Ach ty ženy!

Nevěděl, na jak dlouho zamrzl, ale po těžkém boji se mu podařilo e-mail zavřít. Ještě chvíli váhal s otevřením další zprávy, ale když si přečetl, že je ze Země, rychle to udělal. Byl čtvrtek, takže zprávu přivezl kurýr včera večer nebo v noci. Psala mu Klára Turasová, spolumajitelka pozemské cestovní kanceláře. Zpráva obsahovala jedinou větu:

Podívej, co včera uniklo na síť!

Spustil video a nestačil se divit. Byly to záběry z bezpečnostních kamer na astroportu SPGV. Na nich byl zcela zřetelný Hopsal, sedící na židli na přistávací ploše nedaleko malého hvězdoletu, jehož název, vyvedený velkými červenými znaky, byl jasně patrný. Kdo mu nakukal, aby to napsal takhle velké! Video mělo všechny znaky vtípu, ačkoli doprovodný text ujišťoval, že to není trik, ale skutečnost.

Až tohle uvidí vojáci a potvrdí si pravost, to bude mazel!

Ale teprve když si to pustil potřetí, uvědomil si jiný problém – kvalita videa nebyla nijak zázračná, ale co za objekt drží v ruce, bylo dobře patrné. Když někdo připustí, že ho na astroport odteleportovala neznámá technologie, mohlo by ho zajímat, proč má Hopsal v ruce z tisíce jiných možností právě model Amíny. Je třeba myslet dopředu!

Opřel se v křesle a zcela vědomě si představil scénu s generálem Dlabancem, který ho bude vyslyšet. Z neustálých změn Amandiných pohledů na jejich vztah a prožité události měl v hlavě jak vymeteno a velice rychle zapadl do světa možné budoucnosti. Ani nepotřeboval virtuální realitu, jeho mozek to zvládl sám. Nechal podvědomí, ať klade za generála blbé otázky, na které jeho vědomí odpovídalo.

Tři otázky – a už nevěděl, jak dál: Dlabanec zvítězil. Adam změnil výchozí podmínky a rozjel střetnutí znovu. Zase vedle! Zkusil to ještě dvakrát, ale ani jednou se nedokázal z generálova sevření vymluvit. Nechal toho a šel se do koupelny opláchnout studenou vodou. Pak si vzal telefon a zavolal Amandu:

„Ahoj, Ami... Zadrž! Za chvíli končíš, vid'. At' seš momentálně v jakémkoliv rozpoložení, hrozí NÁM nebezpečí. Z nečekané strany. Za jak dlouho, prosím, můžeš přijít na astroport?“

„To je fígl, Adame, že jo?!“

„Ne! Nebezpečí je potenciální a mohl bych nad ním mávnout rukou. Já ho ale nemůžu ignorovat, když o něm vím! Vzhledem k tvé praxi a šikovnosti tě prosím o pomoc. Měl bych nápad... Hele, kdybych měl něco za lubem, chtěl bych, abysme se sešli u tebe nebo u mě.“

„Já ti nevím, Adame. Dělá se mi špatně, když si vzpomenu na všechno to násilí, které jsi způsobil... promiň,“ šeptla a měla na krajíčku pláč, „Hrabal ho způsobil... Bála jsem se o život... panebože, bála jsem se o TVŮJ život, stokrát víc než o sebe... Nedokážu si představit, že se to bude opakovat... Miluju tě, ale nedokážu ovládnout ten strach... V tvém popisu událostí jsou mezery, Adame... já... nevím jak, ale já... prostě je cítím...“ Vtáhla vzduch nosem a nudle byla zřetelně slyšet. „Asi už blázním! Docela dobře si dokážu představit, že mi lžeš proto, abys mě chránil, ale hrozně mě to tíží... Sice nevědomky, ale... nasadila jsem svým způsobem pro tebe život, Adame, a myslím si... vím, že si zasloužím pravdu... nezlob se, Adame, nevím jak... nedokážu se přes to přenést...“

Znovu nádech, znovu nudle. Pak už slyšel jen tichý pláč.

„Amando, miláčku... Ty cvoku jeden! Řeknu ti to a ty mi uvěříš, protože mám jasný důkaz. Právě ten důkaz, to video, nás ohrožuje. Je to z úterý, možná je křížník Gardy už na cestě. Sejdeme se za půl hodiny v Amině!“

Měl-li si zachovat duševní zdraví, musel už ten hovor ukončit a doufat, že Amanda přijde.

* * *

Vyrazil na cestu hned. Amanda musela udělat to samé, protože ji už z dálky viděl postávat u Aminy. Měla to o něco blíž. Přidal do kroku a brzy ji držel v náručí. Nebránil se, když se na něj vrhla, a doufal, že mu to pak nevyčte. Jeden nikdy neví.

Eva zatím spustila schůdky. Výtahem byli v pilotní kabině za pár sekund a Adam pustil Amandě video z bezpečnostních kamer na astroportu. Potom ještě přidal záběry, které natočila Eva.

„Eva byla taky zvědavá, ale nějak jsem na vyprávění neměl sílu. Tak teď to řeknu vám oběma. Když vás převzal Mortimerův člověk, chtěl Hrabal letět na Hopsinku. Než jsme ale stihli odletět, zaútočily Nebojácné kočky. Musely byste jejich vévodkyni vidět – hned byste si všimly, jak to má připravené. Už tehdy jsem pojal podezření, že ví víc, než by měla. Strhla se bitka. Zahájily útok raketou a pozabíjely dobrou polovinu Hrabalových lidí. Bránili jsme se dobře a stala se z toho zákopová válka. Byli jsme obklíčeni a sluníčko hrálo jak blbý. Přesvědčil jsem Hrabala, aby mě vydal. Protože to nešlo jinak, vyškrábal jsem souřadnice Hopsinky do desky stolu. Vůbec mi nedošlo, že po

boji tam bude šmejdit policie a souřadnice objeví. Kočky mě nacpaly do hvězdoletu, který mimo jiné nesl supermoderní zbraně. Hned po přeletu nad Hopsinku jednu tachyonovou bombu střelily do oceánu a zabily tamní superinteligentní bytost, kterou jsem pojmenoval 'Fil'."

„To už jsi vyprávěl, ale moc tomu nevěřím...“

„A proč? Čím jsem zavalil příčinu té nedůvěry? Chceš tvrdit, že všechno to jsou duševní úchytky, podvrhy nebo hra světla?“

Amanda ho políbila a řekla:

„Prosím, pokračuj ve vyprávění!“

„Podívej se na důkaz: Evo, přehraj Edův záznam z průzkumu, myslím pohled na Fila... Tohle našel Ed na dně oceánu na Hopsince.“

Po minutě Adam video zastavil a pokračoval ve vyprávění:

„Začal jsem se s těma fanatičkama prát. Zablokovaly přede mnou pilotní kabinu. Do toho zaútočil Hrabal. Chvilí si posílali rakety. Ty brzo došli a Hrabal se asi rozhodl obětovat. Víš, když mi říkal, jaké má vévodkyně plány s mým palivem, viděl jsem mu v očích strach. Panický strach! Udělal to jako subprostorová střela. Já jsem seděl v jídelně a pozoroval okolí. Lodě se prakticky už srazily, když jsem se najednou ocitl ve vesmíru i se židli, na které jsem v jídelně seděl. Samozřejmě to tak jen vypadalo, byl to prostor s pozemskou gravitací a atmosférou.“

Bytost vypadala jako obrovská měňavka s očima v šedivém skafandru. Ukázalo se, že Sirup je ve skutečnosti odpad z továrny, která ty skafandry vyrábí. Její zakladatel, který dávno zemřel, kvůli snížené spotřebě energie nastavil místo v naší galaxii. Už k nám ten odpad posílají pět set let. Mimák se jmenuje Bog a troufám si ho označit za přítele. Nejenže mi zachránil život, ale odvezl mě i na Zemi. Jeho úžasný stroj je skvěle maskovaný, ale to vysazení na plochu jsme nedomysleli. A tak jsem tady!“

„To se na tebe kouk a už ti rozuměl každé slovo?“

„Ptal jsem se, i mně to přišlo divný. Bylo to takto: vzpomeň si, že jsem ti vyprávěl, že když jsem testoval Aminu s novým palivem, objevil se v gravitační pastí nový Sirup. V tu dobu už tam byl Bog, protože chtěl zdokumentovat přesun nové dávky odpadu, aby měl důkaz zločinu a mohl majitele továrny soudit. Tak se dostal ke mně a zkopíroval si mě i s Aminou. Skutečně to tak řekl – kompletní kopie, z níž jejich počítače udělaly simulaci a on se mnou vedl dlouhé rozhovory. Zaujali jsme ho jako druh. Já jsem ho nadchnul svým náhledem na svět a svými plány. Takže když mě fyzicky přenesl v poslední milisekundě, bylo všechno jasné. Jen jsem ho požádal, zda by mi nemohl zůstat nabližku. Souhlasil a daroval mi vysílač, maskovaný jako model Aminy. Tedy to, co je bohužel na videu z SPGV tak dobře vidět, a mám obavy, že si pro to vojáci přiletí.“

Vstal a z vysoké skříně u zadní zdi vyndal stokrát menší Aminu.

„Hrál jsem takovou hru – jako s těma hasičema, když jsem přišel na radnici poprvé... Ať jsem se vmlouval sebelíp, generál mi tenhle model sebral a chtěl ho rozebrat. To se nesmí stát! Domnívám se, že schovat to taky nepomůže, jen by to mohlo vést k dalšímu násilí. Ale myslím, že jsem přišel

na způsob, jak se z toho dostat – a k tomu potřebuju tebe. Tvůj rozhled.“

„Vytvoříme mnoho stejných modelů,“ okamžitě pochopila Amanda, „a budeme tvrdit, že je máme na prodej.“

„To bylo rychlý, Ami. Jsi úžasně bystrá!“

„Nepřeháněj! A v čem je teda problém?“

„Podívej,“ řekl Adam a vrazil jí model do rukou.

„Aha, vypadá jako ze stříbra, ale je hrozně lehký.“

„Právě. Mám tady sice tiskárnu, ale ta je určená pro opravy, když dojde k havárii někde daleko od civilizace. Tiskne pomalu a k dispozici mám jen kovové a děsně drahé materiály, které ani nelze barvit... Co s tím?“

„Skutečně, jsem dobrá volba! Víím, na koho se obrátit.“

„Dobře. Zkus to obvolat, já ještě musím vysvětlit Evě, co má říkat.“

* * *

V pátek nad ránem měla Eva hovor.

Nejprve však musela přetpět hluk a chvění plochy astroportu, když přistávala Sluneční jachta, nejmenší typ křižníku Sluneční Gardy – útvaru, do něhož se slily armády, když státy přestaly v minulém století existovat.

„Dobré ráno, Al, tady generál Dlabanec.“

Na tajném kanálu, speciálně vyhrazeném pro hovor s řídicími mozky, byl sám nejvyšší velitel Sluneční gardy.

„Dobré ráno, pane. Čím mohu sloužit?“

„Víš, kde máš majitele, tedy Adama Hopsala?“

„Měl by být doma v posteli. A podle pozice telefonu tam skutečně je.“

„Natočila jsi Hopsalovo zázračné objevení se na astroportu SPGV?“

„Ano, pane.“

„Co si o tom myslíš?“

„Že došlo k poruše kamerového systému... Cokoliv jsem vymyslela, pane, je nesmysl. Ptala jsem se Hopsala na vyspělé mimozemšťany, ale jenom se smál.“

„Přiletěl jsem se ho na to taky zeptat... Ještě se zeptám na model tvého hvězdoletu, který držel v ruce, když se na Zemi tak zázračně zjevil.“

„Ještě je tady, pane.“

„Kde?“

„Ve skříni v pilotní kabině.“

„Co je to? Má nějakou funkci?“

„Je to jen hračka, pane.“

„V celém lidském vesmíru takováhle věc není!“

„Na Azerii je, pane. Ještě plus čtyřicet devět dalších.“

„To je jako chce prodávat?“ zeptal se Dlabanec po chvíli přemýšlení.

„Svým způsobem ano, pane. Nedal si to rozmluvit.“

„Co znamená 'svým způsobem'?“

„No, chtěl to dávat svým obchodním partnerům, až rozjede obchod s tím

zeleným palivem, kterému nesmyslně říká Sirup. To, jak se situace vyvinula, ale znamená, že to může tak nanejvýš dát do hračkářství pro děti.“

„Ano, obdivuhodně přesná analýza situace... To ale nevysvětluje, proč měl jeden kus v ruce. Rozumíš tomu?“

„Ano, pane... Trochu. Už když si vytisknul několik prvních modelů, poslal jeden Hrabalovi. Říkal mi, že nějakým záhadným způsobem docestoval tenhle kus na hvězdolet Nebojácných koček. Našel ho v jídelně. V jakémsi hnutí mysli ho držel ve chvíli, kdy ho zachránili... Promiňte, pane. Mohu k tomu mít ještě prosbu?“

„Proč ne,“ krátce zaváhal generál, „povídej.“

„Prosím, pane, neříkejte mu, že jsem vám to prozradila. Byl krůček od smrti a nějak se v tu chvíli upnul k tomu kusu plastu. Když mi to pak vysvětloval, měl slzy v očích. Přijde mi to infantilní, ale má k tomu konkrétnímu kusu citový vztah.“

„Pokusím se... Kdo ho zachránil? Řekl ti to?“

„Ano, pane. Tvrdí, že mimozemšťan jménem Bog.“

„Nesmysl! Co si o tom myslíš ty?“

„Nevím, pane. Analýza ve chvíli hovoru tvrdí, že tomu absolutně věří.“

„No, ono to je nakonec to nejlepší vysvětlení... Vzbud' ho a řekni mu, že pro něj posílám vůz. Ať jde okamžitě, snídani tu dostane, protože odletí hned s námi. Potřebujeme ho.“

„Rozkaz proveden, pane... Nebylo by lepší, kdybych letěla také – abyste ho pak nemuseli vracet a přistávat na Azerii.“

„Ne. My ho sem klidně vrátíme – pokud ho vůbec vrátíme.“

„Jak to myslíte, pane?“

„Nedělej si s tím starosti, jenom říkám, že budoucnost je nejistá... Viděla jsi toho mimozemšťana, toho...“

„Bog, pane. Ne, neviděla. Prý vypadá jako obří měňavka.“

„Jo, bobří měňavka... ten chlap má ale fantazii!“

„Nezřízenou, pane. Dokáže snít s otevřenýma očima.“

„Budu končit, Al. Zůstaň zde a vyřizuj jeho hovory, řeknu mu, ať si na telefonu nastaví přesměrování. Na slyšenou.“

„Na slyšenou, pane.“

* * *

Dva vojáci protáhli Adama hvězdoletem, a protože snídani odmítl, usadili ho do koženkového křesla v generálově pracovně hned vedle můstku.

Vzápětí se objevil generál. Srdečně, což Adam nečekal, si s ním potřásl rukou. Zřejmě divadýlko, co nacvičili s Evou, zabralo. Že to ale dalo práci, přesvědčit počítač, aby odpovídal podle mírně poupravené skutečnosti.

Generálovo chování notně ulehčilo Adamovi práci. Mohl se zcela uvolnit. Na otázky odpovídal bez zaváhání a prakticky stejně, jako Eva. Dokonce zašel tak daleko, že generálovi nabídl modely Aminy pro vnoučata. Ale ten

závěr ho zaskočil – generál se totiž zvedl a upřímně prohlásil:

„Já vám toho Boga věřím.“

„Tak to budete výjimka,“ zašklebil se Adam.

„Jednak mám ověřenu pravost toho videa ze Země, jednak tu jsou události posledních dní, vlastně hodin.“

„O čem to mluvíte, pane?“

„Proč myslíte, že jsme si pro vás takhle nahonem přiletěli! Ale nebudu vám to popisovat, pojdte se na to podívat se mnou.“

Na vysvětlenou jen ukázal na displej nad vstupem na můstek, který ukazoval čas do opuštění subprostoru. Právě na něm mizela čtvrtá minuta. Adam byl v šoku – Amina to letěla pětatřicet minut, křížník sotva dvacet. Uznale pokýval hlavou:

„Máte skvělý stroj, pane.“

* * *

Než generál Adama představil důstojníkům na můstku, vynořil se křížník ze subprostoru. V Adamovi hrklo: vždyť nemá skafandry! Ale generál mu asi četl myšlenky, protože vysvětlil:

„Všimněte si, že tady nemáme ani skafandry! Dosáhlo se toho tím, že můstek má vlastní silové pole, napájené ze samostatných baterií, které se aktivuje při výstupu ze subprostoru... Konstruktoři tvrdí, že pravděpodobnost fantomového jevu je prakticky nulová.“

„Kromě té jedné miliontiny, která nastane, když sem vleze Hopsal.“

Generál po něm šlehl pohledem, protože mu to moc vtípné nepřišlo. Ukázal k průhledné čelní stěně, vlastně trochu vpravo:

„Napněte zrak, pane Hopsale... Co tam vidíte?“

Adam se podíval za prstem a smutně si povzdechl:

„No jo, byla to jen otázka času – novinářský hvězdolet!“

Generál jen přikývl. Chvilí jen stál a pozoroval naleštěnou loď zpravodaje jediných papírových novin pro snoby, kterým nestačí GWW. Křížník evidentně zpomaloval, až zastavil zcela. Generál se podíval vyzývavě na Adama a zeptal se zcela zbytečně:

„Pohybuje se?“

„Ne, pane.“

„Co myslíte, že tady vyzkoumá?“

Křížník i novinářova loď stály v mezihvězdném prostoru, Běžec s Hopsinkou byly miliardy kilometrů na pravé straně dvojhvězdy, která opět blikala, protože v gravitační pasti se přeléval Sirup z poslední dodávky.

„Asi ho zaujala ta gravitační past,“ zkusil to Adam.

„Ani ne... On tam totiž uvízl, pane Hopsale!“

„Zhola nemožné!“ vyjevil se Adam.

„Já vím,“ pokrčil generál rameny a ukázal trochu dolů a ještě víc vpravo, „a co vidíte támhle?“

„Servisní člun – to je váš, pane?“

Generál opět jen přikývl a dělal, že neslyší Adamovu veselost.

„Neurazte se, pane, přijde mi to docela...“

„To proto, že si myslíte to samé, co jsme si mysleli my o technickém stavu novinářské lodi – vyslali jsme mechaniky, a oni uvízli úplně stejně! A proto jste tady: mám důvodné podezření, že ten mimozemšťan celou soustavu zablokoval, a když jste takoví přátelé, že dovnitř můžete jen vy.“

Adam zíral na generála, jako by měl červenou čepičku s rolničkou a postával za ním sob. Rovnal si to v hlavě. Paralelní proud ještě bádal nad tím, proč si ho Dlabanec tak významně měří.

„Věřte mi, pane, že si vymýšlím jen občas – v tomhle prsty nemám! Souhlasím s vaší analýzou faktů, až na ten závěr: chcete riskovat, že když Bog viděl, co se k Hopsince řítí, rozmyslel si to přátelství a zablokoval soustavu přede všemi, co si s tou blokádou neporadí sami? Uvážem tu taky!“

„Pane Hopsale,“ začal generál výhrůžně, ale Adam ho s omluvným gestem přerušil:

„Dovolte mi, pane, mám nápad...“

A když se na něj generál podezřívavě podíval, zda to není jen zdržovací taktika, obrátil se Adam na spojaře:

„Zavolejte mi ten člun... Ihned!“ napodobil Adam generála, protože důstojník zaváhal. Generál se usmíval pod fousy, přikývl a spojař poslechl. Spojení bylo velmi nekvalitní, zřejmě ta zábrana ovlivňovala i rádiové vlny. Pro Adama to ale bylo ujištění o správnosti cesty. Nařídil technikovi na člunu:

„Tady Adam Hopsal z Azerie – uvolněte mi řídicí počítač. Počítači, pokus se spustit motory a popiš nám, co se děje!“

„Provedu... děje se to samé, co předtím: ovládání nereaguje, motory nepracují!“

„Je mi to jasné... Zastav to! A teď na sekundu zažehni pravý korekční motor na pár procent...“

„Ale, pane...“

„Proved!“ vyštěkl pohotově generál.

Najednou se technik na obrazovce rozzářil jako sluníčko a vydechl:

„Hejbeme se.“

„Počítači člunu,“ přikázal Adam, „otoč čumák nazpět a vyzkoušej hlavní pohon!“

Metoda skutečně fungovala a servisní člun se vracel do doku. Generál se na Adama uznale podíval a převzal iniciativu:

„Veliteli, naved'te toho novináře, určitě je to stejný případ... A vy pojd'te do kanceláře!“ mávl na Adama.

Bylo jasné, co bude následovat:

„Jste chytrý, ale tu blokádu musíte zrušit!“

„Pro pánajána, jak, generále? Nemám s nimi žádné spojení!“

A taky nejsem blbej!

„Třeba k vám má Bog citový vztah, a když vás trochu polechtám, hned se

ozve.“

„Zklamal jste mě, pane. Do této chvíle jsem vás považoval za čestného muže.“

Zabralo to! Na generála najednou dolehla tíha rozhodování, spíše rozkazů jeho nadřízených. Adamův povzdech nevzal jako urážku, ale jako signál, že překročil Rubikon a je třeba se vzepřít. Jeho prázdné oči ožily a ta injekce entuziasmu ho probrala.

„Děkuji, pane Hopsale, za pevný bod. Už jsem dost starý na to, abych jednal proti svým zásadám... Ale o jiných to neplatí. Měl byste se vážně zamyslet, co uděláte pro svou bezpečnost, protože si pro vás přijdou jiní, které morálka moc netrápí...“

Zcela neočekávaně se generál začal natřásat, jak tlumil smích. Dlouho to ale nedokázal a zasmál se pěkně od srdce. Utřel si slzy a s úsměvem od ucha k uchu a zřejmou spokojeností prohlásil:

„Promiňte, už vím, jak to myslel ten váš počítač, když říkal, že sníte s otevřenýma očima. Barvitě a do detailu se mi zjevila představa, co se bude dít, až se to novinářské eso vrátí na Zemi.“

„Kam až jste se dostal?“

„Až k tomu, že všichni novináři světa budou požadovat po Sluneční gardě, aby to tu rozstřílela, protože právo na informace je svaté a žádní mimozemšťané nebudou narušovat jejich práva... a tajemství je sprosté slovo!“

Najednou se generál rozhodl:

„Hned po návratu složím funkci, u tohohle nemusím být!“

„Pane, zapamatujte si prosím, jak se taková představa vytváří. Ostatní mě sice považují za cvoka, ale já si těch zvláštních stavů vážím, protože mi přináší poznání budoucnosti. Není to nic nadpřirozeného, ale představa postavená na znalosti logiky věcí v naší realitě. A všimněte si, že jste se na jejím základě právě rozhodoval! Občas mě to štve, ale musím říct, že mi vize už jednou zachránily život. To když 'vysněná' událost skutečně nastala a já na ni byl připraven.“

„Děkuju za radu. Odvezeme vás na Azerii... Myslím ale, že dlouho byste se tam zdržovat neměl. A taky byste tam neměl nechávat nic cenného... Jestli mi rozumíte.“

„Velmi dobře, pane, velmi dobře!“

+ + +

24. Pět švestek

Vojáci vysadili Adama na Azerii a hned zase odletěli. Adam zašel nejprve na radnici – byl tam o tři kroky dřív než Amanda. Hned jí bylo jasné, že jde o nějaký průšvih.

„Dobré ráno. Copak se děje, Adame?“

„Ahoj. V pět si pro mě přiletěl generál Dlabanec a odvezl mě k Hopsince. Teď už nikdo nepochybuje o mém spolčení s mimozemšťany! Kolem celé soustavy trojhvězdy je bariéra, která nepustí žádný hvězdolet dovnitř. Dokonce generál tvrdil, že to vyzkoušeli, blokáda nám ani nedovolí uvnitř vystoupit ze subprostoru. Byl tam lapený novinářský hvězdolet. Ukázal jsem jim, jak se osvobodí, protože jsem tam nechtěl uvíznout taky. Generál si myslí, že já bych tou bariérou proletěl. Vrací se domů, aby složil funkci.“

„Proč?“

„Protože by jinak musel nařídít násilí na mně. Nadřízení jsou přesvědčeni, že tím mimozemšťany donutí tu blokádu zrušit. Ale k tomuto prostému názoru dojde kdejaký chamtivec, a když to nepůjde jinak, bude se snažit získat přístup násilím... Sama jsi říkala, že netoužíš po opakování víkendové akce – po obědě se sbalíš! Když ne, unesu tě jen s kartáčkem. Pasty je na Amině dost.“

„Hele, já nepodnikám. Zaměstnání není holubník!“

„Vezmeš si dovolenou počínaje odpolední půlkou. Promluvím si se starostou!“

„Aha... To chci vidět. Klidně běž, už je u sebe!“ řekla Amanda, když se podívala na signalizaci za recepcním pultem.

Adam bez váhání vyběhl po monumentálním schodišti a seznámil starostu se situací. Nic mu netajil. Několika větami popsal ranní výlet a starosta okamžitě jednal. Nač čekat do oběda?! Poslal dolů svou sekretářku – ať se postará o vstup do budovy a Amandu ať vyhodí, jestli nepůjde sama.

„Tak pojď, ať to paní sekretářce nekomplikuješ,“ řekl Adam a táhl svůj poklad z radnice. Doprovodil Amandu domů a prosil ji, aby nikam nechodila a neotvírala nikomu, raději ani těm, co zná. A vlkovi teprve ne!

„Co budeš dělat ty?“

„Půjdu pro Antónia. Ani toho tu nemůžeme nechat.“

Ale nejdřív zašel do malé pobočky velké banky. Udělal smutné oči na Tomovu sekretářku a Tom mu obratem vyrobil duplicitní platební kartu k jeho soukromému účtu. Když s díky opustil banku o jedné místnosti, zavolal Antónia:

„Dobré ráno, příteli,“ nečekal na pozdrav a hned pokračoval, „za dvacet minut jsem u vás, musím si sbalit věci. Ty se svou chotí se okamžitě začnete taky balit. Promiň, průšvih už asi tak hodinu bobtná do gigantických rozměrů. Zatím jen na Zemi, ale to se může rychle změnit. Všechno ti vysvětlím při balení a cestou v Amině. Teď potřebuju, abys mi věřil jako nikdy a dělal, co ti řeknu! Ano, Amanda si vzala dovolenou a balí. Ještě něco: sbalte se na několik měsíců – jo, myslím vážně každé slovo! Peníze neřeš, ale všechnu hotovost vemte s sebou – jo, i se slavníkem. Množství kufrů taky neřeš, zajistím přepravu... Samozřejmě že vezmeš svou ženu! Mysli, António! Když budete pryč, mohli by se k vám vloupat, takže cennosti sbalte taky. Okamžitě se do toho pusťte!“

Ukončil hovor, ale hned zavolal technickému řediteli do dílen. Stačilo se představit a byl k němu okamžitě přepojen.

„Kozlov, prosím?“

„Hopsal, dobré ráno. Pane Kozlove, došlo k velkému průšvihui. Nemám čas vám ho podrobně popisovat, ale řekl bych, že do večera toho budou plné zprávy i na Azerii. Začnu od konce: zakázku dílnám samozřejmě zaplatím přesně tak, jak mi ji vyúčtujete. Takže všechno, co vám teď řeknu, není hra na city, ale skutečnost – mně a několika dalším lidem jde přinejmenším o zdraví, ale s velkou pravděpodobností i o život. Vezmu je a poletíme někam daleko a na čas se uklidíme. Teď se všichni balí a vás chci poprosit o vaši dodávku a u řízení bych prosil Trojku. Půjde to?“

„Ano, ale ne hned. Kdy a kam?“

„V deset u Hermanů?“

„Ano to půjde... Hodně štěstí, pane Hopsale.“

„Děkuji a na shledanou.“

Pak Adam zavolal na vrakoviště, vzal to Trevor:

„Dobré ráno, šéfe.“

„Dobré ráno, alespoň pro vás. Já se musím vytrazit z Azerie. Poslouchej, Trevere: když jsem vám popisoval víkendovou akci, mysleli jste si, že si pro vaše pobavení vymyslím pohádky. Ale pohádky nezablokují přístup do celé soustavy trojhvězdy. Už jsem tam byl ráno s vojákama vysvobodit jejich člun a novináře. Generál jde do důchodu a novináři na Zemi tloučou na poplach a volají po trestné výpravě na Hopsinku. Kdejakého vydřiducha napadne, že si mě vezmou jako rukojmí. Odlétáme pryč.“

„Berete taky Antónia?“

„Samozřejmě, i s manželkou.“

„A co my?“

„Věřím, že vás nikdo ohrožovat nebude. I kdyby vás chtěli použít jako rukojmí, brzy je to přestane bavit, protože já se hned tak nevrátím. Navíc se další lidi na Aminu už nevejdou... To je všechno. Ať vrakoviště šlape, ale

nepřehánějte to s přesčasama. Když ale budou potřeba, pište si je, ať vám to pak můžu zaplatit.“

„Dejte na sebe pozor, šéfe!“

* * *

Adam přivítal Antónia a Mirandu na palubě. Robot zatím nosil jejich věci z dodávky do přechodové komory. Adam vysvětlil Antóniovi, kam všechny ty kufry a tašky dát. Robot vstoupil do přechodové komory s posledním kufrům a podal Adamovi epap se zobrazenou fakturou.

„Tohle je poslední kufr a tady je doklad.“

„Evo,“ řekl Adam počítači, „potvrď tu fakturu a peníze hned pošli.“

„Děkuju ti, Trojko,“ obrátil se na robota, „Vyříd' poděkování technickému řediteli – nejen za tebe a dodávku, ale i za to, že faktura nebyla na papíře.“

„Ředitel říkal, že máte potíže. Ale stále to asi není tak zlé, když si všimáte nepodstatných detailů. Na shledanou, pane.“

„Zdání klame,“ povzdechl si Adam a šel ubytovat Hermanovy.

Adam vstoupil na schody a počítač hlásil:

„Amina ke startu připravena.“

„Dobře, Evo, odlétáme směr Země!“

„Provedu.“

Adam vyšel do patra a zastavil se v otevřených dveřích kajuty, kam umístil Hermanovy. Postavil tašku se svými švestkami na podlahu a chvíli pozoroval, jak Miranda hodnotí postel. Uvědomila si, že se na ni dívá, a honem stáhla ruku. Usmál se na ni:

„Nebudete tady tak dlouho, abyste ji potřebovali.“

„Co s námi zamýšlíš, Adame?“ posadila se Miranda vysíleně na postel.

„Ještě jednou využijeme služeb pana Mortimera. On vás někam uklidí.“

„Na jak dlouho?“

„Dva tři měsíce. Snad se to mezitím vyjasní.“

„Nevím jak,“ zabručel António, „buď bude Hopsinka zablokovaná a budou nás nahánět, nebo se strhnou boje o mimozemský odpad. Ani pak nás ale nenechají na pokoji.“

„Doufám, že se prostě smíří s realitou a začnou brát mimozemskou blokádu jako fakt.“

„Novináři a vojáci snad, ale bezohledných blbců je na Zemi hodně milionů. Všichni takoví, co vymyslí převratné věci, jen aby okradli ostatní, ale nebyli schopni zvednout zadek a vyrazit do Galaxie.“

„Dobře, řeknu to jinak: až zůstanou jen ty miliony potenciálních útočníků, kteří denně ohrožují všechny podnikavé, budeme pokračovat v budování firmy.“

„Aha, ty si myslíš, že měl generál pravdu a dostaneš se na Hopsinku?“

„Ano. Vyzkouším to...“

„Hele, Adame, nějakou hotovost máme, ale zbytek máme na účtě. Pokud nám ho zablokují, skončili jsme!“

„Mortimer vás hlady umřít nenechá. Ale protože mě to taky napadlo, dospěl jsem k závěru: musíš účet vybrat a nakoupit něco cenného.“

„A to se máme tři měsíce válet?“

„Tobě, António, běží plat. Budu rád, když budeš pracovat na tom, na čem jsme se domluvili. Až zkontroluju Hopsinku, přiletím ti sdělit, zda budeme se Sirupem pokračovat, či ne. Ale uvědom si, že použitím karty se prozradíte. Všechno tohle musíte hned na začátku probrat s Mortimerem a pak se bez diskuzí řídit jeho pravidly... Platí to i pro tebe, Mirando.“

„Neboj,“ nafoukla se, „nemám žádný problém... Kromě těch několika desítek, co jsi přímo i nepřímo způsobil ty.“

„Nechci nikomu působit problémy, ale mé štěstí – nemyslím jen Sirup, ale i své děvče, své přátele a tak dále – přitahuje hajzlíky, kteří by se rádi přživili. Chápu, že se vám to nelíbí a chtěli byste zase klidný život na Azerii s nedělní partičkou u příbuzných, ale když nevíme, co nás čeká hned za dalším rohem, musíme reagovat na jednotlivé změny. Možná můžu za všechno, ale měli byste ocenit, že jsem se na vás nevykašlal!“

Miranda se hned začala tvářit bojovně. António jí položil konejšivě ruku na rameno a prohlásil:

„Nezlob se na ni. Ženy žijí déle, protože si podvědomě dokáží zjednodušit život. Eliminují tlaky jednoduše tím, že obviní všechny kolem. Jejich logice nijak zvlášť nepřekáží ani to, že původce problémů je mrtvý, nebo není zrovna po ruce – obviní kohokoliv, kdo je v dosahu. A když má někdo na událostech podíl, byť pranepatrný, intenzita výčitek se stupňuje. Odvrací tím pozornost ostatních od sebe a svou pozornost od svého nitra, které tak chrání před nutností řešit jakékoliv morální rozpory, které kazí psychiku a tím i zdraví.“

„Děkuji za analýzu, беру to jako poučení pro život,“ usmál se Adam a seč mohl, ignoroval Mirandu, silně připomínající natlakovanou sopku s ucpaným jícnem. Levou rukou zvedl svou tašku a ukazováčkem právě mávl na Antónia:

„Prosím tě, ještě jednu věc musíme vyřídit. Pojď se mnou... Jestli jsi unavená, Mirando, klidně se natáhni, hned ti manžela vrátím.“

Usmál se na ni v otočce – ještě že neviděl, jak se vzápětí zatvářila. António vyšel na chodbu a Eva dveře kajuty zavřela. Adam vytáhl zcela novou platební kartu a podal ji Antóniově.

„Co s ní mám dělat?“

„Svěřuji ti veškeré své jmění. Až budeš s Mortimerem o samotě, proberte možnosti nějaké rychlé a dostatečně zamlžené investice s dobrou likviditou. Určitě má přehled. Musíte spěchat! Doufám, že účet ještě nezablokovali! V pokoji zpřístupni Evě svůj epap, nahraje ti kompletní objednávku náplní do lodního konvertoru. Domluvím si s Mortimerem předání přes nějaký výletní hvězdolet.“

„Děkuji ti za důvěru, ale stejně seš cvok! Kolik tam je?“

„Kolem sta milionů. Všechny limity jsem zrušil.“

„Cvok je slabý slovo!“ začal šílet António.

„Možná taky nula!“ připomněl Adam. Když viděl, že António sice zchladl, ale bez hnutí zírá na kartu a ne a ne se vzpamatovat, poplácal ho po rameni

a s vážnou tváří se zeptal:

„Nepotřebuješ zatlačit bulvy?“

* * *

Kontrola za drahou Jupiteru proběhla bez problémů. Adam, jako vždy, nechal domluvit Evu s Měsícem oběžnou dráhu pro telefonní spojení se Zemí. Když je pak počítače navedly, nechal dojednat Evu místo k přistání. Pak zavolał Mortimera:

„Ahoj, Xaviere. Musím tě znovu poprosit o pomoc. Můžu ti poslat Antónia s manželkou? A jaká je tam dole situace?“

Tři sekundy.

„Zdravím tě, Adame. Už hodinu se s matkou vsázíme, kdy zavoláš. To, že zlí mimozemšťané zablokovali jednu vzdálenou a bezejmennou hvězdu soustavu ví už každý malý pozemšťan! Kde přistaneš?“

„Na mém oblíbeném místě u SPGV. Můžeš, prosím, poslat někoho s dodávkou, aby odvezl Hermanovy a jejich věci? Mají jich trochu víc. Buď tak hodný, uklid' je někam hluboko. Mám ještě jednu prosbu: můžeš mi poslat itinerář Hvězdného racka, asi tak za čtrnáct dní až měsíc? António ti pak na místě vysvětlí proč.“

Tři sekundy.

„Hvězdný racek je na generálce, jeho trasu přebírá Mořská víla. Posílám ti kompletní itinerář všech našich lodí na půl roku dopředu... Máma už vyřizuje i to auto. Bude potřebovat asi půl hodiny.“

„Panenko skákavá, kdo vymýšlel jména vašich hvězdoletů?! Ale moc ti děkuju. António – aha, zrovna ho mám za zády – má moji plnou moc k řešení financí. Porad' mu s tím, prosím. Pozdravuj Kláru a držte se. Já se pokusím proklouznout na Hopsinku, dokud tam není celá Sluneční garda a všichni novináři z Galaxie.“

Tři sekundy.

„Na vymýšlení jmen mám specialistu, co má dvě řečová centra a nikdy nespí. Au... Držíme ti palce, dej na sebe pozor a nezapomeň pozdravovat krásnou Amandu.“

„Tak jo, přistáváme,“ odpověděl Adam, ukončil spojení a otočil se. Lehký rumělec Amandy, právě vstupující do pilotní kabiny, svědčil o tom, že Mortimera slyšela.

„Evo, proved' přistání na přidělené souřadnice, jdu připravit Hermanovy.“

* * *

Předání Hermanových a přeložení jejich věcí do Mortimerovy dodávky proběhlo rychle a v klidu. Amina zase hned odstartovala a momentálně jim chybělo deset minut k dráze Jupiteru a vstupu do subprostoru. Už to vypadalo, že uniknou, ale pak je štěstí rázem opustilo. Počítač hlásil:

„Za námi se vynořil hlídkový člun z Marsu, dvě stě osmdesát megametřů. Žádá, abysme přešli na třetí kosmickou.“

„A máme to! Potvrď a proved' příkaz.“

Amina začala prudce brzdit a hlídkový člun se přiblížil na deset kilometrů, zpomalil a zvolna se přibližoval. Na obrazovce se objevil muž středních let ve středním skafandru bez přilby. Tvářil se ustaraně:

„Dobry den, pilot druhé třídy, kapitán Klam. Letíte na Azerii.“

Nebyla to otázka.

„Dobry den, letíme. Co potřebujete?“

„Máme tady děsnej blázinec a já zoufale nestíhám. Potřeboval bych dopravit na Azerii policejní zprávu,“ mluvil k Adamovi, ale oči měl jen pro Amandu. Pracně je od ní odtrhl a zahleděl se na Adama:

„Už to, že jsem vás přibrzdil, je překročení pravomoci, ale ušetřený čas by mi moc pomohl. Předáte ji za mě? Moc vás prosím.“

„Předáme, ale policejní zpráva bývá tajná a ani jeden z nás nemá prověření.“

„To vůbec nevdí, zpráva je šifrovaná. Přepošlete ji řízení letového provozu na Azerii.“

„Tak potom je všechno v pořádku. Rádi to pro vás uděláme.“

„Zpráva přijata,“ hlasila Eva.

„Ještě jednou díky. Šťastnou cestu!“

„Sbohem, kapitáne.“

+ + +

25. Řešení problému

Amina již vstoupila do subprostoru a Adam mlčky hypnotizoval zhasnutou obrazovku. Vypadalo to divně, ale protože žádal čas, aby mohl přemýšlet, Amanda mlčela a jen občas k němu ustaraně zabloudila pohledem.

Ale Adam nic z toho nevnímal. Nechal se unášet fantazií na téma doručování zpráv neznámého obsahu. Ve svých představách právě přistál na Azerii, vystoupil z lodi a ve zlatem zdobené uniformě královského posla za zvuku fanfár předal zprávu ve formě stočeného pergamentu tomu neholenému opičákovi z řídicí věže. Opičák do zprávy nahlédl, ukázal na Adama a vykřikl povel. Hned k němu z každé strany přiskočil zbrojnoš. *Tak, Plaváčku, za svítání budeš popraven!*

Adam sebou silně trhnul, jak se pokusil zbrojnošů zbavit. Amanda se lekla a vykřikla. To Adama probralo, zaklel a rozhodně prohlásil:

„Tohle je past!“

„O čem mluvíš?“ nechápala Amanda.

„O té zprávě. Znáš příběh Plaváčka?“

„No jasně, pohádky já ráda... Doručil dopis od krále s požadavkem, aby ho hned popravili,“ Amandě to zapalovalo rychle. „Kde máš sudičky, které policie vyslyšela a...“

„Stačí náhoda. V tomhle vesmíru stojí nade všemi přírodními zákony jeden zcela univerzální: 'náhoda je vůl'. A korunovanej!“

„Když zprávu na Azerii nepředáme, ublížíme uhnanému kapitánovi.“

Ale Adam se již rozhodl:

„Evo, pokus se tu zprávu dešifrovat. Pokud se nás netýká, tak mi nic neříkej a dešifrát klidně smaž.“

„Týká,“ zaznělo po krátkém zaváhání.

„Cože???“

„Je to příkaz policejnímu oddělení na Azerii, aby neprodleně zadrželo jistého Hopsala.“

„Copak ta zpráva nebyla zakódovaná?“

„Byla.“

„Tak jak jsi to dokázala tak rychle?“

„Pustila jsem se do toho hned, jak jsme ji dostali. To rozšíření, které mi SPGV ponechalo, si vede skvěle. Navíc ten tvůj univerzální přírodní zákon skutečně platí.“

„Ano, náhoda je mocnější než člověk. Co to bylo tentokrát?“

„Odesílatel je určitě člověk: hrál si s nastavením šifrovacího programu a řádně ho rozhasil!“

Adam si jen povzdechl a přikázal:

„Evo, letíme rovnou na Hopsinku! Chtěl bych se vynořit těsně u planety.“

„Zřejmě se spoléháš na ten nesmysl, co řekl generál. To by tam museli ti mimozemšťané sedět, vidět do subprostoru a ještě poznat, že to přilétáš ty. Navíc by museli nějak poznat, že Amanda není únosce... Mám ještě pár dalších argumentů!“

„Tak dobře,“ zamyslel se Adam, „budeme předpokládat, že se Sluneční garda ještě nenechala vyprovokovat a že případní pozorovatelé jsou na straně gravitační pasti. Z jejich pohledu je Běžec vpravo od dvojhvězdy, my přiletíme zleva a setrvačností vletíme do blokády... A teď musím ještě vyřešit jednu věc – Amando, můžeš se mi plně věnovat?“

„Děkuju, že mě tam vezmeš.“

„Není zač. Ale bude tě to něco stát: chci, abys přísahala, že nikdy nikomu neprozradíš, kde se Hopsinka nachází. Ani v případě, že bychom se rozešli. Třebas i ve zlém.“

„Známe se dlouho, ale chodíme spolu teprve půl roku – a ty vedeš takovéhle řeči!“

„Jsou tací, co dokáží sepsat dobrou předmanželskou smlouvu, aniž by se z nich stali nepřátelé až za hrob. Budeš si muset zvyknout, že se snažím myslet dopředu. Já s tím ale problém nemám, nijak to neumenšuje mou zamilovanost a touhu být s tebou pořád.“

Z tohohle mohla být dost dobrá hádka. Ale Amanda si velice rychle uvědomila, že Adam na sebe právě prozradil víc než za celý jejich krátký vztah. Od toho vzplanutí na radnici mlčel jako ryba.

„Dobře, přísahám, že to nikdy nikomu neřeknu.“

„Takhle ne, to nemá tu sílu! Opakuj po mně! Na mou duši... na psí uši... na kočičí svědomí.“

Adam se tvářil hrozně vážně až slavnostně. Amanda nedokázala sladit jeho výraz s dětskou říkankou, tak se zeptala:

„Co to má být?“

„To je přísaha, se kterou přišla sestra, když jsem s rodiči skončil po zásahu vévodkyně Nebojácných koček na čtrnáct dní v nemocnici. A není to žádná srandička, do dneška je platná... Kdyby se mi něco stalo a přijdeš za ní s touhle přísahou, vynasnaží se ti pomoci. Chraň tě ruka páně tuhle přísahu porušit nebo pod ní lhát!“

„Co mohla chtít vévodkyně po malém dítěti? Kolik ti bylo?“

„Skoro devět. Zlámala mi obě ruce a levou nohu. Nepočítám naražená žebra a spoustu dalších podlitin.“

Amanda byla v šoku a hledala v Adamově tváři odpověď na své pochybnosti. Tomu se jen stěží dalo uvěřit!

„A co sestra?“

„O vlásek tomu unikla – táhlo jí na šestnáct a den před útokem vyrazila s kamarády do oblasti zvané Francie. Po památkách. Až později se přiznala, že to bylo kvůli klukovi. Ale vyplatilo se jí to, jsou spolu do dneška – za měsíc budou slavit patnácté výročí.“

„To se nic nedozvěděla?“

„Ale jo. Vrátila se už po týdnu, protože na telefonáty nikdo nereagoval. Našla nás všechny v nemocnici na druhém konci světa.“

„A co rodiče?“

„Táta je od té doby na vozíku, protože mu Milie přikázala na několikrát zlomit páteř. Kromě poškozeného levého oka a dalších drobností. Mámu mučili pomalu a dlouho – občas jí ochrne pravá polovina těla, protože si podvědomí vzpomene na ty hrůzy. Každou chvíli má máma děsivé sny, protože manželem a dítětem se jí ta svině snažila zlomit, aby prozradila přátele z komunity, která jí nechtěně zkřížila cestu. Když se Milie pustila do mě, máma komunitu prozradila a Milie je nechala zlikvidovat.“

„Komunita? Kolik jich bylo,“ zeptala se Amanda.

„Dvě stě třicet sedm. Rodiny s jedním nebo dvěma dětmi... Policie zachytila z éteru nějaké šumy, tak se přišla podívat. Tím nás zachránila. Myslím si ale, že Milie s naší popravou nespěchala, určitě chtěla, aby s tou zradou máma musela žít. Zpětně jsem pochopil, proč mě rodiče dali na Všeobecnou životní.“

„Takovou školu neznám,“ podivila se Amanda, „co se tam učí?“

„Všechno, proto ten blbej název.“

„Zas to z tebe musím páčit... Já se teda podívám na GWW.“

„Jednak budeme dlouho mimo dosah, jednak tam toho moc nenajdeš... Dobře, povím ti víc. Škola má dvě části: čtyři roky základní příprava, dva roky fyzická nastavba. Přijímačky tam nejsou, ale na základě žádosti má škola rozsáhlý aparát, kterým uchazeče prověřuje. A to velice přísně. Dokonce jsem slyšel, že sami vyhledávají a oslovují talenty.“

První rok se sice něco vyučuje, ale hlavními předměty je rozvoj těla i duše. V pololetí proběhne první rozčlenění podle toho, jak student na výcvik zareagoval, na konci roku zůstávají jen ti, co rozvinuli své schopnosti přijímat, ukládat a využívat nové informace tak, aby zvládli následující roky studia.

Standardně se na školách učí určitý obor, kterému se pak podřizují probírané předměty. Na Všeobecné se vyučují principy bez omezení oboru. Vedle vědecky pojaté fyzické přípravy se skutečně celé tři roky probírá princip za principem. Tak třeba... osmóza, osmotický tlak. Víš, co to je?“

„Ne.“

„To je průnik rozpouštěla, obvykle vody, přes membránu, která odděluje dva roztoky s různou koncentrací, ve snaze ten koncentrovanější naředit. Zemědělec se dozví, že díky osmóze se rostliny při dostatku vody napřimují.“

Technik hned po definici osmózy bude řešit filtry. Biolog patrně nastuduje, že přebytek vody rostlinnou buňku zvětšuje, ale živočišnou zabijí. Na mé škole se vezme fyzikální princip a k němu se naváží všechny aplikace, které lidstvo zná. Vypadá to složitě, ale principů je relativně málo, za tři roky se stihne probrat podstatná část reality.“

„A k čemu jsou ty další dva roky?“

„Na nastavbu mohou jít jen někteří, odhaduji to na deset procent z ročníku. Hodnotí se nejen fyzická zdatnost, ale především charakterový profil. Je to sranda, když je instruktorů víc než studentů. Na nastavbě nás učili prát se, zacházet se zbraněmi, léčit své i cizí zranění s minimálními prostředky, opravovat a řídit všelijaké stroje – proto jsem ten pilotní průkaz zvládl tak snadno.“

„Netušila jsem, že chodím se supermanem,“ prohlásila nadšeně Amanda a přivinula se k Adamovi, „ba ne, jsi spíš MacGyver.“

„Neznám.“

„Filmový hrdina mého dědy. Původně je z konce dvacátého století, ale v padesátých letech ho někdo vyhrabal a natočil o něm úspěšný seriál.“

„A jak se mu podobám?“

„Znalostmi. I v té nejkomplicovanější situaci použil své rozsáhlé znalosti a schopnosti improvizace ke konstrukci zařízení, které mu zachránilo život.“

„To je hezké, ale ta škola má i své nevýhody. Informace o tom, co jsem vystudoval, si nech pro sebe. Ber to vážně, prosím, a nikdy to nikomu neprozrad.“

„Dobře, zahrnu tu informaci pod svou přísahu... Ještě něco bych měla vědět o svém hrdinovi?“

„Asi ne... Konec výslechu!“

„Správně,“ přisadila si Eva, „výstup ze subprostoru za tři minuty!“

* * *

Amina se vynořila ze subprostoru a desetinou rychlosti světla vletěla do blokačního pole. Nic se nestalo – světla ani nezablikala, nic je nezabrzdlilo. Amanda navrhla, aby zkusili zapnout hlavní pohon, ale Adam odporoval: co když nějaká horká hlava za nimi pošle raketu? Budou pěkně zticha. Čím později vojáci zjistí, že Amina proniká hlouběji do soustavy, tím spíš je blokáda ochrání.

Tak jen tak seděli a bavili se identifikací typů hvězdoletů kolem blokády. A že jich tam bylo! Sluneční garda tu měla jen jeden křížník na pozorování, novináři byli v jasné přesile.

Dobrý den, zaznělo tiše Adamovi v hlavě, doporučuji přidržet Amandu a zabránit jí v předčasném otočení.

Adam vstal a postavil se za křeslo. Objal Amandu a pošeptal jí do ucha:

„Miláčku, žádné cukání a lekání. Máme návštěvu. Nemluví, uslyšíš Bogův

hlas přímo v hlavě. Pak se spolu otočíme.“

Promluv na ni, Bogu.

Dobrý den, Amando. Jste-li připravena, otočte se.

Amanda sekundu nechápala a pak to s ní cuklo. Ale hned řekla:

„Dobrý, Adame, jsem připravená. Můžeš mě pustit.“

Adam poslechl, posadil se do svého křesla a oba se otočili do místnosti.

Amanda jen hekla. Pak ale prohlásila:

„Evidentně nejsi biolog, Adame. Návštěva vypadá spíš jako...“ zarazila se, protože si uvědomila, že by se mohla návštěvníka dotknout.

Víte co – domluvíme se, že dokud tu budu s vámi, nebudete mluvit, ale jen myslet. Já budu fungovat jako retranslační stanice, takže se navzájem uslyšíte. Souhlas?

Jsem pro, souhlasil Adam.

Ano, odpověděla Amanda.

A ty, Amando, to klidně dopověz – stejně už to vím.

Chtěla jsem říct, že takhle nějak vypadají naše viry... Jak to víš?

Adamovi to bylo jasné, tak se jen usmíval.

Řekla mi to tvá kopie. Tvoje kopie, Adame, souhlasila, že se ukáží Amandě, jinak bych čekal, až budeš sám... Je dobře, že jsi tady. Musíme probrat pár věci.

Ano – proč ta blokáda? Když jsi mě zachránil, nic jsi nenaznačil.

To vymyslel Dian, můj nadřízený. Zatímco jsem tě pozoroval, on podrobně studoval data, která jsem přivezl ze Země. Řekl, že když už jsem se s tebou domluvil, nedá se nic dělat, ale že Sirup je potenciálně nebezpečný a že je třeba zablokovat k němu přístup. Kromě tebe. Na mé naléhání ještě přidal lidi, které určíš.

Vyříd' Dianovi poděkování. S touhle blokádou si lidi hned tak neporadí. A já se nechystám sem přivést někoho dalšího.

Překvapuje mě, Adame, jak moc podceňuješ vlastní druh. Simulace z dat mého pozorování končily poměrně záhy průnikem vašeho vojska. Proto je blokáda složena ze tří různých polí, která se rychle střídají. I tak se doba průchodu prodloužila jen na jedenáct let v nejneprůzračnějším případě. Budeš tady muset vybudovat vlastní ochranu. V tom je Dian nesmlouvavý: buď se ke smetišti nikdo jiný nedostane, nebo popadneme Hopsinku a hodíme ji u nás do černé díry.

To dokážete? zeptala se Amanda.

Jelikož pro nás není problém transdimenzionálním kanálem poslat hvězdu, je planeta opravdu jen detail. Nerad bych řešil, co umíme nebo neumíme zničit. Podstatné je, že se musí Adam postarat sám o sebe. Nebudeme Hopsinku blokovat věčně.

Ale, Bogu, on to není vůbec špatný nápad. Bavme se ještě chvíli o tom, co

umíte. Snad budeš souhlasit, že nechtít bojovat je správný názor.

Ano. Ale v tvém případě to asi jinak nepůjde.

A já myslím, že ano. Nejdřív přesunete poslední dodávku Sirupu z gravitační pasti na Hopsinku a potom celou soustavu zbavíte zbytků Sirupu do poslední molekuly. Nakonec celou Hopsinku přenesete k jiné hvězdě. Co ty na to? Když je to pro vás tak snadné... Pak můžete zrušit blokádu, a přesto dodržíme Dianův požadavek.

To není špatné řešení! To je velmi dobrý nápad... Ale nejdřív se ty vydáš najít tu nejvhodnější hvězdnou soustavu a tam, kde se ti to bude líbit, aktivuješ vysílač, který jsem ti dal. Ten, co je pořád támhle v té skříni. Já se přiletím podívat, a když bude reálné Hopsinku do soustavy přidat, zrealizujeme to... Víím, že se lidé dokáží prohádát až k válce, ale vy dva – koukejte obrousit hrany, jste oba výjimeční lidé! Budete se skvěle doplňovat, budete skvělá dvojice! Věřím svým simulacím. Na shledanou.

Tak ti teda pěkně děkuju, Bogu.

Ráda jsem tě poznala. Brzy na shledanou.

Kulovitá příšera zmizela a Adam se se zájmem podíval na svou lásku:

„Pojď, ukážu ti Hopsinku a pak se pustíme do hledání nového místa pro naše podnikání... Hele, Evo, ty začni hledat už teď.“

„Smějí se,“ konstatoval ironický hlas počítače.

„Proč?“

„Pochopila jsem, že to je ten Bog a že spolu rozmlouváte, ale neslyšela jsem nic. Jestli po mně něco chceš, definuj zadání přesně... A nahlas, ty telepate!“

* * *

Amina visela nad jediným oceánem zeleného svinstva, ve kterém ještě před pár dny žil Fil.

„Ede, jsi na příjmu?“ zkusil Adam zavolat robota.

„Ano, jsem tady, pane... Rád vás slyším. Jste v pořádku? Co ty manévry všude kolem?“

„Už se mi to nechce znova vyprávět – ať tě Eva seznámí s vývojem událostí. Ještě otázku: viděl jsi zničení ADN88?“

„Dokonce víím něco, co vy ne! Dopravník je jen pochroumaný, ale není zničený. Půjde opravit.“

„Skvělé zprávy!“ zajásal Adam, „jak se mu to povedlo?“

„To nevím. Dopadl na druhý břeh moře, odkud jsme čerpali Sirup. Doplnal jsem k němu, ale leží na dveřích přechodové komory a ani já s ním nepohnu. Vlastně, pane, určitou představu mám – první laserový impuls byl spíš zaměřovací. Neměl velkou intenzitu a navíc tahle jedovatá atmosféra hodně laser rozptyluje. Následný impuls ADN poškodil, ale nezničil, protože NSH

stihnul zapnout silové pole. Ale je to jen výsledek uvažování za tři dny.“

„Dobře, Ede, opravíme ho a pak nám to řekne sám... Evo, přistaň někde poblíž Eda.“

* * *

Amina přistála, Adam s Amandou došli k Edovi a Adam ji představil:

„Ede, tohle je Amanda.“

„Dobrý den, madam.“

„Ahoj, Ede. Jaké bylo zůstat tady sám?“

„Nic strašného – lehl jsem si vedle ADN a přešel do nízkonoenergetického režimu. Trochu nepohodlné byly myšlenky, že jsem tu uvízl navždy. U robota jde o dost dlouhou dobu.“

„Poslouchej, Ede, jak se stavíš k mimozemšťanům?“ zeptal se Adam.

„Vy jste taky mimozemšťan.“

„Jasně. Ptám se na příslušníky zcela jiné civilizace, tedy ne-lidi.“

„Mé programování to připouští, ale v zásadě příkazuje pasivitu.“

„Když se ty dvě lodi nad Hopsinkou srazily, byl jsem v jedné z nich. Opravdu na poslední chvíli mě zachránil mimozemšťan jménem Bog. Je to u nich nějaký mocný kontrolor, co odhalil zločin – Sirup je odpad z továrny a její zakladatel tak ušetřil za pět set let spoustu gigawattů. Bog kolem celé trojhvězdy zřídil chytrou blokádu, která pustí dovnitř jen mě. Když nás navštívil cestou sem, vychloubal se, jak je přesun Hopsinky do černé díry v jejich galaxii drobnost. Napadlo mě, že přesuneme Hopsinku někam jinam, aby nebyla pozemšťanům na očích. Bog souhlasil.“

„Myslíte do jiné galaxie?“

„Ale ne, to by naše hvězdolety nezvládly. Nemůže to být zase moc daleko kvůli ekonomické stránce, protože stále chci dodávat nové palivo lidem. Tak do osmi deseti parseků... Evo, už jsi něco vyzkoumala?“

„Ano. Navrhují hvězdu GJG 3991. Je to malý stabilní červený trpaslík čtyřicet světelných let od Země.“

„Přes sedm parseků, to jde. Co je to za název? Jak splňuje utajení?“

„To je katalog hvězd v okolí Země, budovaný od šedesátých let minulého století. Písmena jsou jména astronomů: jeden to vymyslel a zveřejnil v roce 1957, druhý ho dále rozvíjel a třetí, mimochodem vnuk toho prvního, rozjel v roce 2061 projekt, který začal hvězdy v katalogu GJ systematicky navštěvovat.“

„Jak jsou s tím daleko?“

„Naposledy mám informaci, že sondy zmapovaly osmdesát procent. Ustálila se praxe, že názvy se dávají hvězdám, jež navštívili lidé. Takovým, jako je GJG třicet devět devadesát jedna, to nehrozí – červený trpaslík směřuje ke smrti a jeho dvě ledové planety už mrtvé jsou. Vzdálené jsou jako Země a Mars, ale trpaslík nezálí dost, aby je zahřál. Nikdo o ně nemá zájem.“

„A to my požádáme Boga, aby Hopsinku dal blízko. Budeme mít teplo a světlo... Evo, jaké je složení ledu těch planet?“

„Směs metanu a vody.“

„Tím začneme: budeme led těžít, metan dodá energii, vodu dáme lidem. Předpokládám, že v katalogu jsou i subprostorové souřadnice.“

„Samozřejmě. Mám vypočítat skok?“

„Ano... Už jsi viděla dost, Amando?“

„Stejně tu není nic jiného než tohle,“ mávla do krajiny.

„Změní se to, jen musíš vydržet! Vrátime se do Aminy... Ede, ty pojď se mnou. Vezmeš si z Aminy hydraulický zvedák, a než Hopsinku přesunou k trpaslíkovi, přetočíš ADN, vlezeš dovnitř, a pokud NSH alespoň trochu funguje, opravíš vysílačku, ať s ním můžeme komunikovat. Předpokládám, že víš, kde najdeš náhradní díly a nástroje?“

„Ano, pane.“

„Dobře. Jednu věc uděláš hned, jak se ti to povede: vysvětlíš mu, že borci z jiné civilizace přenesou planetu na nové místo. Ať nezačne šilet! My poletíme okouknout cílovou hvězdu a spustíme akci. Potom podnikneme několik návštěv.“

###

Pavel Hudík

EDICE AH

V edici Adam Hopsal dosud vyšlo:

0. Adam z Azerie

Redakční plán edice Adam Hopsal:

1. Adam z Brumlanu

2. Adam v Calosu

3. Adam v Delfách

4. Adam v Esencii

5. Adam a Fyton

6. Adam v Gaponu